

MITÄ ON KOMMUNISMI?

KIRJOITTANUT

EARL BROWDER

Yhdysvaltain Kommunistipuolueen
Yleissihtteri

Kustantajat :
S. T. JÄRJESTÖN KUSTANNUSLIITTO
Printed in U.S.A.
Tyomies Society, Superior, Wis., 1936

RAISSA IRENELLE

todisteeksi toveruudesta ja tunnustukseksi siitä uhrautuvasta yhteistoiminnasta ja korkeampien elämä-arvojen vaatimuksesta, joka tämän kirjan teki mahdolliseksi.

ALKULAUSE

Tämä teos on tekijän ensimmäinen yhtenäinen kansanomainen selitys kommunismista nykyisten probleemien ja tapahtumien valossa. Aikaisempi teokseni, *Communism in the United States* (International Publishers, 1935), oli kokoelma virallisia raportteja, artikkeleita, puheita ja kirjasia, koottuna yli kolme vuotta käsittävältä ajalta. Se sisälsi kaikki sellaisen kokoelman luonnolliset heikkoudet. Tämä teokseni sitävastoin on yhtenäinen. Monet sen johtavista ajatuksista, paragraafeista ja jopa kokonaisia lukujaakin julkaistiin aikakauslehdissä touko- ja marraskuun välisenä aikana v. 1935, mutta kaikki on kirjoitettu uudelleen ja uutta aineistoa on lisätty kirjan saamiseksi nykyiseen muotoonsa. Huomattava osa ilmestyi ensiksi artikkelisarjana *New Masses*-julkaisussa (touko- ja heinäkuulla); III luku julkaistiin alkujaan (elokuun alussa) Neuvostoliiton Kommunistipuolueen teoreettisessa julkaisussa *Bolshevik*; luvut VIII, IX ja X ovat Seitsemännelle maailmankongressille

osoitetusta raportista uudelleen kirjoitettuja; muut kohdat ovat aika-ajoittain tulleet julkisuuteen osittain artikkeleissa tai puheissa. Siitä huolimatta tässä esitelty teos ei ole kuitenkaan kokoelma erillisiä osia, vaan yhtäjaksoinen kokonaisuus. Tekijän toivomus on, että se antaa selvän, helppotajuisen vastauksen tuhansiin kommunistista nykyään tehtyihin kysymyksiin, mitä se tarkoittaa, missä suhteessa se on toisiin puolueisiin ja pyrkimyksiin ja tilanteeseen maassa. V:n 1936 presidentinvaalien, joissa etumaisin ehdokas, Franklin D. Roosevelt, tulee ponnistelemaan parhaansa kumotakseen Liberty Leaguen, Hearstin ja republikaanien kokoomuksen häneen kohdistamat syytökset "kommunistisuudesta," tulisi tehdä teoksen auktoriteettisen vastauksen kysymykseen "Mitä on kommunismi?" arvokkaaksi monelle. Se on päivän kysymys Yhdysvalloille, samoin kuin koko maailmalle.

EARL BROWDER

Tammikuun 1 p. 1936.

SISÄLTÖLUETTELO

I.	KETKÄ OVAT AMERIKALAISIA	13
II.	EDESSÄOLEVA SUURI VAARA	21
III.	ERIKOISLAATUINEN DEPRESSIO	31
IV.	FASISMI: AMERIKALAISTA LAJIA	45
V.	HUEY LONGIN MURHA	53
VI.	ISÄ COUGHLIN: PAPPI VAIKO POLITIKOITSIJA	59
VII.	LUVATUN MAAN PROFEETAT	71
VIII.	HAJAANNUS SOSIALISTISESSA LIIKKEESSÄ	78
IX.	YHTEISRINTAMA	90
X.	FARMER-LABORPUOLUE	99
XI.	VOIKO TYÖVÄESTÖ JOHTAA KANSANLIIKETTÄ	113
XII.	AMMATTIUNIOLIIKE	124
XIII.	KYSYMYS TAKTIKASTA	134

XIV.	VOIMA JA VÄKIVALTA	142
XV.	TAISTELU RAUHAN PUOLESTA	150
XVI.	NEEKERIVÄESTÖ JA TYÖVÄKI	160
XVII.	ENTÄ USKONTO	168
XVIII.	PERHE JA VALLANKUMOUS	174
XIX.	MITEN KOMMUNISTIPUOLUE TOIMII	181
XX.	MAA, JOSSA SOSIALISMI JO VALLITSEE	188
XXI.	SILMÄYS NEUVOSTO- AMERIKAAN	199
	LIITE: YHDYSVALTAIN KOM- MUNISTIPUOLUEEN MANIFESTI	209

MITÄ ON KOMMUNISMI?

I LUKU

KETKÄ OVAT AMERIKALAISIA?

Kommunisteilta useimmin kysytty kuin mikään muu kysymys, jos voimme käyttää mittapuuna Hearstin lehtiä, on tämä:

“Ellet pidä tästä maasta, miks’et mene takaisin sinne mistä tulitkin?”

Totuus on, Mr. Hearst, jos teidän täytyy se välttämättä tietää, että me kommunistit pidämme tästä maasta paljon. Me emme osaa ajatella mitään muuta paikkaa maapallolla, jossa mieluummin olisimme, kuin juuri täällä. Me rakastamme maatamme. Meidän kiintymyksemme siihen on sitäkin syvempi siksi, että me olemme kostuttaneet sitä työmme hiellä — työmme, joka on tehnyt tästä maasta sen mitä se on; meidän äitimme ravitsivat sitä kyynelillään, joita he vuodattivat kasvattaessaan lapsiaan vaikeuksissa ja murhenäytelmissä voittojen ja voittoilijain kontrolloimassa maassa. Ellemme me rakastaisi maatamme niin paljon, mahdollisesti me luovuttaisimme sen Wall-kadulle.

Puhuessamme rakkaudestamme Amerikkaan, me tietysti tarkoitamme jotain aivan toista kuin mistä Mr. Hearst puhuu päivittäisissä toimitustöherryksissään. Me tarkoitamme, että me rakastamme työtätekeviä kansanjoukkoja. Me löydämme näissä joukoissa suu-

ren varaston kaikkea ihailtavaa ja rakastettavaa, kaikkea, joka tekee elämästä elämisen arvoisen. Meidät valtaa suuttumus nähdessämme miljoonia näitä rakastamiamme ihmisiä alennettavan, nälkiinnyttävän, sorrettavan, rääkättävän ja vangittavan kun he protesteeraavat. Meidän vihamme on syvä ja vaikuttava sellaista järjestelmää kohtaan, sekä niitä kohtaan, joita tämä järjestelmä lihottaa, tehden meidän mahdollisesta paratiisistamme elävän helvetin.

Me aijomme pelastaa maamme kapitalismin helvetistä. Ja useimmat meistä ovat täällä syntyneitä, joten Hearstin keksimä juttu ei koskekaan meitä. Mutta työläiset Amerikassa, jotka ovat sattuneet syntymään muualla, ovat yhtä paljon amerikalaisia kuin kaikki muutkin. Meidän jokaisen alkuperä on meren takana, paitsi ehkä muutamien puhdasveristen Amerikan intiaanien. Ulkosyntyiset työläiset ovat pienemmillä palkoilla tehneet lujemmin työtä tämän maan hyväksi kuin ketkään muut. He ansaitsevat vähintään hieman kohteliaisuutta sellaisten taholta, joita haluttaa puhua amerikalaisuudesta. Amerikassa on ehkä vähempi kuin missään muussa suuressa maassa historiallista oikeutusta sille ahtaalle natsionalismille, sille shovinismille, joka muodostaa "valittujen ihmisten" lahkokunnan.

Me täällä Amerikassa olemme sekarotuista syntyperää ja me ylpeilemme sillä. Me olemme parinsadan eri kansallisuuden sulatusuunin tuote. Alkumme kansakuntana tunnusti velkansa puolalaiselle Kosciuskolle, saksalaiselle von Steubenille, ranskalaiselle Lafayettelle ja lukemattomille muille "ulkomaalaisille".

Sitäpaitsi, olkaamme varovaisia, että emme tule

koppaviksi puhdasrotuisuudesta; puolet Amerikan hienostoluettelon (social register) nimistä kuului alkujaan miehille, jotka siirrettiin tänne Europasta rikoksista tuomittuina, tai joista uudessa maassa tuli häikäilemättömiä bandiitteja ja merirosvoja. Ne olivat kaikkein julkeimmat ja julmimmat tyytit, jotka kohosivat nopeimmin ylimmäisiksi ja laskivat perustan Amerikan suunnattomille omaisuuksille. He olivat aikansa Al Caponeja, joiden vastuksena ei ollut hallituksen tulovero-osasto.

Me rakastamme Amerikan mennyttä historiaa ja sen massoja, astoreista ja vanderbilteistäkin huolimatta. Me löydämme siinä rikkaat perinnäistavat (traditsiot), viirutettuna kunnian purppuravivahduksin — miesten ja naisten kunnian, jotka pelottomasti ja uhrautuvasti taistelivat kuolleen menneisyyden kuristavaa kättä vastaan, niiden asiain puolesta, joista tuleva edistys riippui.

Maamme kansallisen itsenäisyyden syntyä ympäröi joukko sellaisia sankarinimiä kuin Patrick Henry, jonka kuuluisa huudahdus, "Mitä minuun tulee, antakaa minulle vapaus tai antakaa minulle kuolema!" kaikuu yhä vieläkin ajan laduilla; Thomas Paine, jonka kuolematon, militanttinen virkavaltavastainen työ kansallisen elämämme hyväksi on elänyt kauemmin kuin ne monet lentokirjaset, joilla hän kävi taistelua ja joista vain muoto kuuluu menneisyydelle; Thomas Jefferson, jonka mieliajatus oli kastella vapaudenpuuta tyrannien verellä (hänen mielestään pitäisi tätä "luonnollista lantaa" antaa puulle aina joka kahdeskymmenes vuosi!); ja kaikki esi-isät, joiden pääasiallisin kunnian tavottelu sisältyi "valtiorikokseen" aikansa

“perustuslaillista hallitusta” vastaan, ja joille yksi kaikkein häpeällisimpiä nimityksiä oli “lojaalinen” (kuninkaalle).

Omina päivinä ottivat nämä esi-isät ratkaistakseen aikansa pulmat, raivasivat miekalla tieltään ennakkoasetuksiin perustuvan legaalisuuden ja perustuslaillisuuden, tekivät vallankumouksen, päästivät hengiltä kuolevan ja uloskuluneen järjestelmän ja avasivat uuden luvun ihmiskunnan historiaan.

Meidän v:n 1776 amerikalaiset jättiläisemme olivat aikansa “kansainvälisiä kiihottajia”. He innoittivat vallankumouksia kautta maailman. Suuri Ranskan vallankumous, jonka kaiku koko yhdeksännentoista vuosisadan ajan täytti Euroopan, sai alkunsa Amerikan vallankumouksen antamasta sysäyksestä. Itsenäisyydenjulistus oli silloin samaa kuin Kommunistinen Manifesti on meidän aikanamme. Kopioikaa Hearstin tämänpäiväiset Moskovaa, Leniniä ja Staliniä parjavat hysteerisimmät kyhäykset, käyttäen substituutteina sanoja Amerika, Washington, Jefferson, ja tulos on melkein sananmukainen jäljennös englantilaisten ja europalaisten taantumuksellisten poliitikkojen Amerikan esi-isiä solvaavista sepustuksista kahdeksannentoista vuosisadan lopulla. Vallankumous oli silloin “Amerikasta tuotettu ulkomainen oppi,” kuten se on nyt “Moskovasta tuotettu”.

Senjälkeen kun Alexander Hamiltonin johtama *vastavallankumous* oli voittanut ja vahvistettiin v:n 1787 *perustuslailla*, alkoi Amerikassa taantumuksen kausi. Alkoi, kuten meidän päivinämme maailmansodan jälkeen, sortolainlaadinnastaan tunnettu ajanjakso historiallisine “muukalais- ja kapinalakeineen.”

Mutta Amerikan kansanjoukkoja ei saatu alistetuksi; ne, jotka ratsastivat korkealla ja komeasti kahdeksanentoista vuosisadan muodin mukaisten syndikalismilakiensa, karkoituslakiensa, palmeriensä, dicksteinienensä ja mc'cormickiensä kanssa, syöstiin vallasta taistellulla, usein verisellä ja hurjalla, joka uudelleen asetti kansanjoukkojen edustajat (silloin enemmistöltään agraarisen) hallituksen johtoon.

Amerikalaisten traditsionien huomatuin yksilö, Abraham Lincoln, saavutti maineensa siksi, että hän, vastoin omaa haluaan välttää taistelua tai johtaa se kompromissiin, joutui historiallisten tapausten pakosta vieämään voittoon pitkän ja verisen kansalaissodan, jonka suurin historiallinen merkitys oli siinä, että se hävitti henkiorjuuden, poisti omistusoikeuden ihmisiin ja lisäsi perustuslakia sillä ainoalla tavalla kuin sitä on koskaan perusteellisesti lisätty. Joukoissa vielä tänäänkin elävät Lincolnin sanat joissa julistettiin:

“Tämä maa, kaikkine laitoksineen, kuuluu ihmisille, jotka sitä asuvat. Milloin tahansa he väsyvät vallassaolevaan hallitukseen, he voivat käyttää perustuslailista oikeuttaan muuttaakseen tai korjatakseen sen, tai vallankumouksellista oikeuttaan kukistaakseen sen.”

Nämä Lincolnin sanat ovat ainoastaan mukaelma Itsenäisyydenjulistuksen tekstistä. Meidän kansallinen juhlamme, heinäkuun 4 päivä, on tämän Amerikan historian kuolemattoman asiakirjan muistojuhla. Julistuksen varsinainen ydin, se joka antaa sille hengen, jota ilman se muodostuu tyhjäksi fraasiksi, on tämä kohta, jonka muisto alkoi jo himmetä kunnes kommunistit sen pelastivat kirjastojen tomuisilta hyllyiltä:

“Milloin tahansa jokin hallitusmuoto osoittautuu

turmiolliseksi näille tarkoitusperille (elämän, vapauden ja onnellisuuden tavoittelulle), ihmisillä on oikeus muuttaa tai kumota se ja pystyttää uusi hallitus, laskeen sen perustukset sellaisille periaatteille ja järjestäen sen valtuudet sellaisiin muotoihin, kuin heistä näyttää parhaalta taatakseen heille turvan ja onnellisuuden... Milloin pitkä sarja loukkauksia ja väärin- tekoja, tähdäten jatkuvasti samaan päämäärään, osoittaa pyrkimystä alistaa heidät (joukot) ehdottomaan yksinvaltaan, heillä on oikeus ja heidän velvollisuutensa on kukistaa sellainen hallitus ja varata uudet takeet vastaista turvallisuuttaan varten.”

Tämä on Amerikan traditsionien ydin. Ilman tätä vallankumouksellista ydintä, maamme alkuperän koko historia muuttuu pelkäksi nukkeparaatiksi, imperialismin vallitessa heinäk. 4 päivän yltiö-isänmaalliseksi sanahelinäksi, hearstiläisen lehdistön vulgaariseksi lo- ruilemiseksi. Ilman tätä, isänmaallisuus muuttuu, kuten brittiläisen porvariston pureva kritiikko, tri Johnson kuvaili sitä, lurjusten viimeiseksi turvaksi.

Vallankumouksellinen traditsioni on amerikalaisuuden ydin. Tämä on epämätöntä, ellemme käsitä amerikalaisuudeksi sitä mitä Hearst sanoo, orjuutusta aikansa yli eläneille laitoksille, etuoikeuksien säilyttämistä ja joukkojen alennustilaa.

Meille kommunisteille kuuluvat amerikalaisuuden vallankumoukselliset traditsionit. Me olemme ainoita, jotka tietoisesti jatkamme näitä traditsioneja ja sovel- lutamme niitä tämän päivän probleemeihin.

Me olemme amerikalaisia ja kommunismi on juuri kahdennenkymmenennen vuosisadan amerikalaisuutta.

Tämä ei tietystikään tarkoita sitä, että me kommu- nistit kohottaisimme tunnuksen: “Takaisin vuoteen 1776.” Sellaisen taantumuksellisen typeryyden teki

LaFolletten "kolmannen puolueen" liike v. 1924, niin tyypillinen luokkaryhmittymä kuin tuo liike olikin (pikkuporvaristoa joka kieltäytyi liittoutumasta työläisten kanssa), joka oli menettänyt historiallisesti edistyksellisen merkityksensä. Se ei ollut sen enempää vallankumouksellisten esi-isiemme hengen mukaista kuin olisi ollut Itsenäisyydenjulistuksen julistaa: "Takaisin Rooman tasavaltaan." Kullekin päivälle omat tehtävänsä; v:n 1776 tehtävä oli nousevan kapitalismin vapauttaminen kuolevan feodaalisen järjestelmän kahleista ihmiskunnan tuotantovoimien kohottamiseksi korkeammalle tasolle; nykypäivän tehtävä on vapauttaa kapitalismin luomat suunnattomat tuotantovoimat, joita nykyinen järjestelmä tyrehdyttää ja tuhoaa siksi, että ne ovat paisuneet liian suuriksi soveltuakseen enää kapitalistisiin omistussuhteisiin.

Amerikalaisuus, tässä vallankumouksellisessa mielessä, tarkoittaa inhimillisen kehityksen eturintamassa olemista. Se ei milloinkaan merkitse alistumista rappion ja kuoleman voimien edessä. Se tarkoittaa vapautumista vanhasta, kuluneesta, rappeutuvasta, ja kulkemista eteenpäin nuoreen, elinvoimaiseen, elävään ja edistyvään. Se tarkoittaa peräänantamatonta taistelua niitä vastaan, jotka kyntäisivät maahan meidän satomme pelloilla, jotka sulkisivat ja jättäisivät tyhjäksi tehtaamme, ja jotka jättäisivät miljoonat, kaikkia elämäntarpeita tuottamaan kykenevät ja halukkaat työtätekevät armeliaisuuden varassa oleviksi kerjäläisiksi.

Amerikalaisuus, sellaisena kuin me sen käsitämme, tarkoittaa kaikkien maiden ihmisjärjen parhaiden saavutusten käytäntöönottamista maassamme. Kuten

miehet, jotka kirjoittivat Itsenäisyydenjulistuksen, ammensivat oppinsa ranskalaisilta ensyklopedisteilta ja brittiläisen, klassillisen poliittisen taloustieteen edustajilta, aivan samoin henkilöiden, jotka tulevat kirjoittamaan tämän päivän itsenäisyydenjulistuksen kuolevas-ta kapitalistisesta järjestelmästä, on ravittava tietoisuuttaan ihmiskunnan nykyisen edistyksen viitoittajien, Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin opetuksilla.

Käyttääksemme erään kuuluisan ja rakkaudella muistetun amerikalaisen sanoja, me sanomme Mr. Hearstille ja koko Wall-kadun punakauhua lietsovalle koplalle: "Jos tämä on valtiorikos, käyttäkää hyväksenne."

Näin me Amerikan kommunistit luemme maamme historiaa. Tätä me tarkoitamme amerikalaisuudella. Näin me rakastamme maatamme, samalla palavalla rakkaudella kuin Lenin Venäjää, synnyinmaataan. Kuten Lenin, me tulemme myöskin taistelemaan maamme vapauttamiseksi taantumuksellisista verenimijöistä, luovuttaaksemme sen joukoille, liittääksemme sen Maailman Sosialististen Neuvostotasavaltojen kansainväliseen perhekuntaan ja toteuttaaksemme Walt Whitmannin ennustukselliset sanat:

"Olemme pysyneet liian kauan ahtaissa rajoissa... aika on tullut yhdistää maailma."

II LUKU

EDESSÄOLEVA SUURI VAARA

Miksi kommunismi on niin nykyhetken tärkeä kysymys Yhdysvalloissa? Tähän löytyy vastaus sellaisten sanoista, joita kaikkein vähimmin voisi epäillä kommunisteiksi. Kääntykäämme kenraali Hugh S. Johnsonin puoleen, jolla on verraton taito "ilmaista salaisuuksia" hetkellä jolloin, ja kysymyksissä joista kommunistisia päätöslausemia kirjoitetaan. Hän sanoo:

"Yksi asia on varma. Ellei hallituksen teollisuuden valtuuksia voida, jollakin välittömällä ja päättävällä toiminnalla käyttää tämän kirouksen poistamiseksi — mikään mahti maailmassa ei voi välttää suuria vaaroja lähimmässä tulevaisuudessa."

Selvästi "kirus" tarkoittaa kriisiä ja lamaannuskautta, jotka sulkivat noin 30 prosenttia meidän tuotantolaitoksistamme ja syrjäyttivät noin 40 prosenttia väestöstä hyödyllisestä työstä, tuomiten suurimman osan pakolliseen työttömyyteen.

Naivi lukija voi ehkä kysyä: "Mikä tässä lausunnossa on niin arvokasta? Tavallinen ihminen tietää sen. Varmastikin kommunistien pitäisi se tietää."

Aivan niin; kommunistit tiesivät sen jo ennen kenraaliamme. Mutta on tärkeätä saada näin auktoriteetisesta lähteestä todetuksi, että suuret yhteiskunnalli-

set taistelut, luokkataistelut, lakot, levottomuudet, jotka mahtavana aaltona nousevat kaikkialla ympärillämme, johtuvat kapitalistisen tuotannon murtumisesta ja kapitalistisia omistajia edustavan hallituksen ja teollisuusjohdon kykenemättömyydestä löytää minkäänlaista ratkaisua kuusi vuotta kestäneen yrityksen jälkeen.

Syventykäämme taaskin auktoriteettimme ajatuksiin löytääksemme todisteen, jolle perustaa ajatuksensa "suuresta vaarasta lähimmässä tulevaisuudessa." Näin hän selostelee kirjeitä, joita on saanut vastaanottaa kuuluisan radiopuheensa johdosta, jossa hän nuhteli "kahdeksaakymmentä miljoonaa parkuvaa lasta," joiksi hän kuvasi nälkää vastaan protesteeraavaa Amerikan kansan enemmistöä:

"Saamieni kirjeiden sävy muuttui niin kirjoittajien laatuun kuin myöskin kirjeiden sisältöön nähden. Muutamat ovat kiukkuisia ja pahansuopia. Nämä ovat tietysti ihmisiltä, joille tämä depressio on tuonut suurimmat kärsimykset. He ovat katkeroituneita, vihamielisiä ja epätoivoisia... Ihmiset eivät unohda sellaisia loukkauksia elinkautenaan... Tällainen kärsimyksistä katkeroituminen on vaarallinen asia, kun kärsimykset ovat kohdanneet enemmistöä."

Kansan enemmistö Yhdysvalloissa on nopeasti muuttumassa "katkeraksi, vihamieliseksi ja epätoivoiseksi." Jotkut ovat "kiukkuisia ja pahansuopaisia." He eivät tule unhoittamaan kokemuksiaan "elinkautenaan." Heidän katkeroituminen on "vaarallinen asia" ihmisille, luokalle ja järjestelmälle, joita he pitävät vastuunalaisina kärsimyksiinsä. Nämä ovat tosiasioita, joilla kenraali Johnson avustaa kommunistista analyysyä tilanteesta Yhdysvalloissa.

Tehdäksemme kuvasta täydellisen, lisätkäämme "sinisen kotkan" isän tietoihin Rooseveltin politiikkaa jyrkästi vastustavien kapitalistien lausuntoja. Lainaamme New Yorkin kauppakamarin levittämästä kiertokirjeestä seuraavaa:

"Me emme hylkää maatamme tällä *tuhon ja alennustilan* hetkellä."

Toistaiseksi meitä ei kiinnosta newyorkilaisten kapitalistiemme lupaus, että he "eivät hylkää maatamme." Me pidämme tämän itsestään selvänä, niin kauan kuin he vetävät suunnattomia tuloja, jotka, vaikkakin loppusummaltaan pienempiä kuin v. 1929, vieläkin lisääntyvät suhteessa kansallistulojen kokonaissummaan. Mikä tässä on tärkeätä, on todeta ilmeinen sopimus kenraali Johnsonin ja Liberty Leaguen välillä uuden jaon vastustamiseksi, että tilanne maassa on sellainen joka voidaan kuvata sanoilla "*tuho ja alennustila.*"

Kommunistipuolueen puolesta, joka johtaa työläisten taistelua vallitsevaa järjestelmää vastaan, minä voin vakuuttaa, että tässä kysymyksessä me olemme samaa mieltä. "Yhteisrintama" tältä tosiasialta on todella laaja. Meidän yhteisymmärryksemme loppuu kuitenkin tähän. Kysymyksessä, kuka on kriisiin vastuunalainen ja missä on ulospääsy, kommunistit seisovat yhdellä puolen edustaen selviä ja määrättyjä mielipiteitä ja ohjelmaa; toisaalla on oikea Baabel sekavine ja sekaannuttavine mielipiteineen ja neuvoineen.

Maksaa tuskin vaivaa tutkia vanhan jaon väitteitä uutta jakoa vastaan, joskin kummankin todellinen politiikka ansaitsee huomiota. Nämä väitteet ovat kadottaneet joukkomielenkiinnon, Ei pidä an-

tautua harhaluulojen valtaan siksi, että keskiluokan teatteriyleisö tätä kirjoittaessa suhtautuu kylmällä vai tiololla F. D. R:n herttaiseen hymyyn uutiskuvissa, samalla kun Herbert Hooverin ilmeettömät kasvot saavat osakseen ainakin lieviä kättentaputuksia. Nämä kättentaputukset ovat vain epäsuora pettymyksen osoitus uutta jakoa kohtaan; ne ovat tunnustus, että F. D. R:n hyväksyminen "jonain parempana, jonain toiveita antavana," oli erehdys. Ennen vaaleja muistojen vuosilta 1929-1932 ja maaliskuun alkupäiviltä v. 1933, jolloin Hoover armollisesti luvutti seuraajalleen suljettujen pankkien ja yleisen paniikin vallassa olevan maan, tulisi olla vaikuttavana tekijänä ehkäisemään hooverilaisten republikaanien uudelleen valtaannousun.

On tärkeätä todeta mikä on todellinen ero vanhan jaon ja uuden jaon politiikan välillä. Tehdäksemme niin, meidän on huomioitava niiden yhtymäkohdat; ensikädessä nämä ovat, sopimusta siitä, että "elpyminen" tarkoittaa, ja sen täytyy tarkoittaa, suurempia voittoja (määrällisesti niinkuin suhteellisestikin kansallistulojen kokonaismäärään verrattuna), josta yksin kaikki muu elpyminen voi virrata kuin suihkusta; sopimusta, että tämä voidaan saavuttaa ainoastaan voimistuttamalla keskushallituksen roolia kaikkia voimia vastaan, jotka uhkaavat näitä liikevoittoja sekä sisäisesti (työläisten, farmarien, veteraanien, y. m. vaatimukset) että ulkonaisesti (toisten imperiaalistivaltain, Britannian ja Japanin, Yhdysvaltain ulkomaankauppaan kohdistamat hyökkäykset), poistamalla tai rajoittamalla siviilioikeuksia, kiihdyttämällä kansallista shovinismia, ja varustautumalla sotaan.

Uudella ja vanhalla jaolla on ehdoton ja selvä yhteisymmärrys näissä Amerikan finanssikapitalismin politiikan oleellisissa peruskysymyksissä.

Erimielisyyttä esiintyy kahden mahdollisen tien pohjalta yhteisen päämäärän saavuttamiseksi. Me korostamme yhtäläisesti *eri teiden ja yhteisen päämäärän* tärkeyttä. Näiden kahden suunnan yleinen luonne on nykyhetken esimerkki Hamletin pulmasta:

“Ett’ ennen kärsimme nää tietyt vaivat,
kuin uusiin riennämme, joit’ emme tunne.”

Vanha jako tahtoi kylmäverisesti “kärsiä tietyt nää vaivat”, pitäen edullisempänä tarttua kysymyksiin, jotka se tietää täydyttävän taistella loppuun niiden selvimässä muodossa. Se on deflation, lujan rahakan-
nan (kultakannan), palkanlaskujen, työpäivän pidentämisen, horjuvien liikelaitosten säälimättömän hävittämisen, yhteiskunnallisen palveluksen rajoittamisen (täydelliseen poistamiseen asti) ja kaikkien hallinnollisten supistusten kannalla (budjetin tasapainoon saattamiseksi), valtioavun kannalla vain suurimmille finanssilaitoksille, asettaen hallituksen suoranaisesti *tukemaan* suurpääomaa, joka välittömästi toteuttaa hyökkäyksiään joukkoja vastaan, jyrkästi vastustaen kaikkia “demagoogeja”, jotka esittävät jotain muuta ulospääsyä kriisistä. Tämä on vanhan jaon traditionaalista politiikkaa. Sille on annettava tunnustus eräänlaisesta alkeellisesta avomielisyydestään ja suorasukaisuudestaan, julkeasta, häpeämättömästä, taantumuksellisesta kysymyksen asettamisesta.

Mutta vanha jako kärsii erästä kohtalokkaasta heikkoudesta; se paljastaa joukoille todelliset luokka-

jakautumiset ja siten ajaa heidät kapinoimaan politiikkaa vastaan, joka avoimesti tuomitsee heidät häntään ja alennustilaan. Se oli juuri "tiettyjen vaivojen" joukkojen keskuudessa nousevan kapinallisuuden kiertämiseksi kuin uusi jako tuli esiin, johtaen pakoa "uusiin, joit' emme tunne."

Uusi jako antoi kuitenkin vain uuden muodon vanhan jaon peruspolitiikalle. Uusi jako turvautui inflatioon (toistaiseksi "kontrolloituun"). Dollarin arvoa laskettiin heti suhteessa, joka lopullisesti on arvioitu 40 prosentiksi. Tämä on perustus, jolle kohosi uuden jaon politiikan koko rakenne. Tältä perustalta kävi mahdolliseksi nostaa muutamien työläisten tuntipalkkoja, samalla kun työläisten osuus kansallisista tuloista todellisuudessa pieneni; työpäivää voitiin muutamille lyhentää, sillä seurauksella, että työttömyystaakka jaettiin suurempien työläisjoukkojen kannettavaksi ja poistettiin heidät avustukselta; joitakin horjuvia liikeyrityksiä voitiin pitää käynnissä, samalla kun itse asiassa kiihdytettiin teollisuuden trustiutumista kokonaisuudessaan; yhteiskunnallista palvelusta voitiin muodollisesti jatkaa, vaikka se todellisuudessa menetti merkityksensä; valtiobudjettia voitiin paisuttaa, samalla kun sen aiheuttamaa taakkaa kevennettiin rikkaille ja raskaasti lisättiin köyhille; kapitalistien alemmille kerroksille voitiin myöntää valtion tukea, vaikka suurpääoman rahastaminen todellisuudessa lisääntyi; hallitus voitiin asettaa suurten liikeyritysten *johtoon*, samalla julistaen, että suuret liikeyritykset olivat täten tulleet "alistetuiksi palvelemaan yhteistä hyvää"; ja lopuksi hallitus valtasi itselleen "demagoogin" roolin, joka lupasi uuden ulospääsyn kriisistä.

Tällainen oli uusi jako ennen kuin ylioikeus tuomitsi sen vararikoon. Se tukahdutti ja hajotti toistaiseksi joukkokapinan vanhaa jakoa vastaan. Se saavutti saman päämäärän luopumalla tarkoituksellisesti kysymyksen selvästä asettamisesta, kehittämällä teko-pyhyttä järjestelmänä; peittämällä taloudellisen ja valtiollisen politiikan mystillisyyden sumuun — ja samalla jyrkästi jännittäen, vieläpä silloinkin kuin se syrjäytti joitakin kysymyksiä, ristiriitojen perustaistelu, joka on perinnöllistä kapitalismin vallitessa ja joista kriisi syntyi.

Uuden jaon luonteenomainen piirre on siinä, että sen on pakko turvautua suuressa mitassa demagoogiaan. Pääkohta siinä on “taloudellisen suunnittelun” tunnus, jonka vanhan jaon kannattajat tuomitsevat rykmenteeraukseksi. Mutta jokainen kapitalismin rehellinen teoretikko, joka voi ja tahtoo seurata logiikkaansa katkeraan loppuun asti, tulee sanomaan yhtä ehdottomasti kuin kuka tahansa kommunisti, että “taloudellinen suunnitelmallisuus” ja “kapitalismi” ovat kaksi kokonaan vastakkaista ja keskenään yhteenkuulumatonta käsitettä, joita on yhtä mahdoton yhdistää kuin vettä ja öljyä.

Uuden jaon vallitessa kaikki yhtenäistä taloudellista järjestelmää muistuttava katosi. Sekasorto oli täydellisesti vallalla. Kenen tahansa viimeisin mieleton teoria oli yhtä hyvä kuin toisenkin, sillä kukaan, “aivo-trustista” aina edesmenneeseen Huey Longiin asti, ei antanut enää tieteelle edes huulipalvelusta. Jälleen me käännyimme auktoriteettimme, kenraali Johnsonin, puoleen, saadaksemme asiaan lisävalaistusta. Puhu-

essaan Brookings Instituutissa, Amerikan kapitalismin taloustieteen viimeisestä turvasta, kenraali sanoo:

“Hänen (Brookingsin) periaate... oli se, että meillä on yhtä suuri taloudellisten kipujemme puhtaasti tieteellisen klinikan tarve, kuin fyysillisten tautiemme jatkuvan tutkimisen tarve... Brookings Instituutti, naamioituna suuren perustajansa aatteilla, on muuttunut Harold Moultonin ajatusten julkisuuslaitokseksi. Jos taloustiede on tiedettä, missä sitten oli hänen varoituksensa v:n 1929 romahduksesta?”

Todella sattuva kysymys, herra kenraali! Sama kysymys voitaisiin yhtä sattuvasti tehdä jokaiselle kapitalistiselle tiede- ja oppilaitokselle. On tarpeellista lisätä, että niiden kyvyttömyys nähdä ennakoita kriisin tuloa vetää vertoja heidän kykenemättömyydelleen määrätä tai selittää sitä nyt jälkeenpäin.

Mutta oli sellaisiakin ihmisiä, jotka näkivät ennakoita kriisin tulon ja äänekkäästi tiedottivat siitä. Varhain v. 1929 Kommunistinen Internationale osoitti kirjelmän Amerikan Kommunistipuolueen kuudennelle Kansalliselle Konventsioonille, varoittaen “lähestyvistä kriisistä Amerikassa.” Muutamaa kuukautta myöhemmin, toukokuulla, toinen kirjelmä kiinnitti terävästi huomiota siihen seikkaan että:

“Selvyydellä, jonka veroista historiassa ei milloinkaan ennen ole esiintynyt, asettaa Amerikan kapitalismi nyt näytteille kapitalistisen kehityksen järkähtämättömät lait, kapitalistisen yhteiskunnan laskun ja luhistumisen lait. Kapitalismin yleinen kriisi kasvaa paljon nopeammin kuin mitä ensi silmäyksellä saattanee näyttää. Tämä kriisi tulee järkyttämään myöskin Amerikan imperialismin voiman perusteita.”

Toukokuun 6 päivänä Josef Stalin piti puheen joistakin Yhdysvaltain Kommunistipuolueen problemeista ja antoi puheessaan seuraavan ennustuksellisen selityksen:

“Moni ajattelee nyt, että kapitalismin yleismaailmallinen kriisi ei tule vaikuttamaan Amerikkaan. Tämä ei tietystikään ole totta. Se on kokonaan epätodellinen, toverit. Maailman kapitalismin kriisi kehittyy lisääntyvällä nopeudella, eikä voi olla vaikuttamatta Amerikan kapitalismiin. Amerikan nykyiset kolme miljoonaa työtöntä ovat Amerikan taloudellisen kriisin kypsymistä osoittavat ensimmäiset pääskysset... Minä luulen, että se hetki ei ole kaukana, jolloin Amerikassa kehittyy vallankumouksellinen kriisi.”

Lokakuun alussa v. 1929 pidetystä Kymmenennestä Plenumista asti, Amerikan Kommunistipuolueen keskuskomitea on todistellut ylläesitettyjen lausuntojen paikkansapitäväisyyden — kriisin ja sellaisten vastentahtoisten auttajien suuresti avustamana kuin kenraali Johnson. Meidän keskuskomiteamme pani merkille tuotannon laskusuunnan jo heinäkuussa, 1929, ja arvioi sen kriisin aluksi. Muutaman viikon sisällä Wall-kadun romahdus dramaattisesti vahvisti meidän arviomme oikeiksi.

Nämä historialliset muistiinpanot osoittavat, ettei ole lainkaan sattuma jos Kommunistipuolue on saanut valtavan vaikutuksen joukkoihin kriisin aikana. Se oli ainoa järjestö, joka osoitti etukäteen kriisin tulon. Se oli ainoa, joka oikein ja täydellisesti analysoi Hooverin politiikan. Se oli ainoa, joka kohta uuden jaon alussa osoitti sen politiikan luonteen ja sen lopullisen vararikon — tulos, joka nyt on selvä koko maailmalle. Se oli ensimmäinen huomaamaan Amerikan Liberty

Leagueen ja sen liittoon Hearstin kanssa sisältyvän selvemmin fasististen voimien keskityksen Rooseveltia ja joukkoja vastaan, valmentaan taatumusvoimia v:n 1936 vaaleja varten. Se on ainoa puolue, joka valmentaa joukkoja vastaanottamaan edessäolevan suuren vaaran. Kommunistipuolue voi tehdä tämän sillä se on ainoa poliittinen puolue, joka on taloudellisen ja poliittisen tieteen, suurimpien yhteiskunnallisten tiedemiesten — Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin — oppien aseistama.

III LUKU

ERIKOISLAATUINEN DEPRESSIO

“Koko maailman edessä oleva nykyhetken peruskysymys on, onko kapitalistinen varallisuuden tuotantojärjestelmä ehkä pysyvästi vararikkoutunut.”

Nämä pessimistiset sanat, jotka on lainattu Washingtonin Brookings Instituutin julkaisemasta kirjasta, ilmaisevat porvarillisten mielipiteiden epävarmuutta ja epäröintiä Yhdysvalloissa uuden jaon loistorakennelman luhistuessa osa osalta. Rooseveltin “suunnitelmallisen talouden” vararikko todettiin jo demokraattipuolueen kongressionaalisen enemmistön taholta valtaluokan määräävien ryhmien itsepintaisissa vaatimuksissa tehdä loppu uuden jaon yhteiskunnallisesta hölynpölystä, keskiluokan kasvavassa kapinallisuudessa ja valtavassa työläisten lakkoallossa kauan ennen kuin ylioikeus järjesti hautajaiset kuolevalle “sinikotkalle.”

Nyt on sekasorto kapitalistien keskuudessa entistä pahempi. Porvariston kilpailevat ryhmät ja suunnat ovat yksimielisiä vain yhdessä asiassa — uuden ja kiivaamman hyökkäyksen tarpeellisuudesta kansan elintasoja vastaan. Kaikissa muissa kysymyksissä erimielisyydet kärjistyvät. puoluelinjat hajoavat. Pelko “perustuslakikriisistä” kangastaa edessä. On syn-

tymässä uusia puolueita ja uusia ryhmittymiä. Koko näyttämön yllä leijailee porvariston pelko — “onko kapitalistinen tuotantojärjestelmä ehkä pysyvästi vararikkoutunut.”

Horjuminen, epävarmuus ja kapitalististen piirien jakaantuminen heijastavat samanlaisia ilmiöitä taloudellisessa elämässä. Yhtäältä, talous ei ole vajonnut takaisin alhaisimpaan tasoon, jossa se oli v:n 1933 maaliskuussa Rooseveltin virkaanastuessa. Tämä nostattaa toiveita, että “elpyminen” on todella tulossa, eikä enää jonkin saavuttamattoman nurkan takana. Toisaalta indeksiluvut, suonenedon tapaisine nousuihin ja laskuineen, eivät vielä tähän mennessä ole kohonneet Rooseveltin ensimmäisen, inflatiolla heinäkuussa v. 1933 aikaansaadun, “buumin” korkeuksiin. Tämä kohottaa epäilysten mustaa varjoa, ja aika-ajotain Wall-katua ja Washingtonia kiusaa taloudellinen alakuloisuus.

Kriisin kehitysvaiheen pääsuunta Yhdysvalloissa uuden jaon alaisena selviää Federal Reserve Boardin teollisuusindeksistä. Seuraavat numerot osoittavat Rooseveltin nousu- ja laskukausien korkeita ja alhaisia tasoja (vuosien 1923-1925 tuotannon keskimäärää on käytetty suhdelukuna 100):

1933	1934	1935
Maalisk. 60	Toukok. 86	Tammik. 90
Heinäk. 100	Syysk. 71	Toukok. 85
Marrask. 73		Lokak. 94

Näistä numeroista syntynyt taulukko muistuttaa malariakuumeesta tehtyjä merkintöjä, viimeinen merkki vielä 20 prosenttia alapuolella v:n 1929 keskitasoa.

Tällainen tuotantoindeksi, Clevelandin Trust Companyn tunnetun taloustieteilijän, eversti Leonard Ayresin sanojen mukaan, "ilmaisee paljon touhua, mutta ei todellista edistystä, sikäli kuin tuotannon nettomäärästä on kysymys." Kansallinen taloustutkimustoimisto (National Bureau of Economic Research) ja useimmat porvarilliset taloustieteilijät ovat hänen kanssaan yhtä mieltä siitä, että tähän mennessä "Amerikan teollisuus . . . osottaa melkein maailman kehnointa tulosta, sikäli kuin elpymisestä on kysymys."

Tuotanto on hitaasti kohonnut korkeampiin tasoihin, verrattuna kriisin alimpaan tasoon, jossa se oli maaliskuussa v. 1933. Mikä kansantalouden osa on huomattavammin edistänyt tuotannon hidasta nousua. Mitkä taloudelliset tekijät olivat siinä kiihottimena?

Saattaisi odottaa, että tuotannon nousu johtui jostakin tai joistakin seuraavasta neljästä tekijästä: (1) lisääntyneestä kulutuksesta; (2) lisääntyneistä pääoman sijoituksista; (3) keinotteluluontoisesta varastojen kasaamisesta; (4) lisääntyneestä ulkomaankaupasta.

Tulokset ovat hämmästyttäviä. Kulutuksen paras ilmapuntari on vähittäiskaupan määrä. Yhdysvaltain kauppadepartementti tiedottaa, että vähittäismyynnit laskivat 49 biljoonasta v. 1929, 31 biljoonaan v. 1932. V. 1933, tuotantoindeksin kohotessa 64 pisteestä 76 pisteeseen, eli lähes 20 prosentilla; vähittäismyynnit, sensijaan että olisivat nousseet, laskivat jälleen 20 prosentilla. V. 1934 vähittäismyynnit kohosivat hiukan, tehden 28 biljoonaa, ollen kuitenkin vielä 10 prosenttia alapuolella vuoden 1932 tasoa ja määrältään sitäkin alhaisempi korkeampien hintojen takia.

On siis ilmeistä, että kulutus, vähittäismyynneillä mitattuna, ei osoita perustaa minkäänlaiselle todelliselle elpymiselle, koska v:n 1935 vähittäismyynnit nousivat vaivoin samaan tasoon kuin v. 1932, joka oli kriisivuosista pahin.

Entä sitten uudet pääomasijoitukset? Osotin on jälleen kielteinen. Uudet korporatsiosisijoitukset, teollisuuden elpymisen paras osotin, laskivat 8 biljoonasta v. 1929, 325 miljoonaan v. 1932. V. 1933, sen sijaan että olisivat kohonneet, ne laskivat 50 prosentilla, eli 160 miljoonaan, ja nousivat vain 178 miljoonaan v. 1934. Hallituksen rehentelystä huolimatta "särkeä rahamarkkinain ruuhka", uudet pääomasijoitukset v. 1935 olivat pienempiä kuin v. 1932. Sikäli kuin tästä tekijästä on kysymys,, se ei myöskään osoita elpymistä. Rahamarkkinain pysähdystila sitä vastoin todistaa, että todellista vilkastumista ei ole huomattavissa.

Asianlaita on sama kun tutkitaan kolmattakin tekijää, se on, varastojen, raaka-aineiden ja teollisuustuotteiden kasaantumista. Vuosien 1933-1935 aikana useimpien tuotteiden varastot pysyivät melkein ennallaan, tilapäisiä inflation ja sodanvaaran aiheuttamia puuskia lukuunottamatta.

Lopuksi ulkomaakaupan numerot. V. 1933 sen arvo nousi vain vähän dollareissa, osoittaen jyrkkää laskua kullan arvoon verrattuna. V. 1934 tapahtui toinen pieni nousu ja v. 1935 se pysyi jotenkin samana — ollen vain yksi kolmasosa v:n 1929 ulkomaakaupasta.

Edessämme on ensi silmäyksellä ratkaisemattomalta näyttävä ristiriitaisuus. Tuotannossa tapahtunutta nousua ei voida kieltää, mutta miten enin osa siitä

tapahtui? Sitä ei aiheuttanut kulutus, uudet pääomasijoitukset, eikä ulkomaakauppa. Löydämme johtolangan probleemeihimme analysoimalla teollisuuden eri alat. Suurimmat nousut tapahtuivat kone-, auto-, sotatarve- ja näiden teollisuuksien varustusalalla — terästeollisuudessa. Uusien konetarvikkeiden indeksi (vuosi 1929 peruslukuna 100) oli laskenut 19.6 pisteeseen v. 1932; v. 1933 se kohosi 27.1 pisteeseen ja v. 1934 46.2 pisteeseen. Kaiken vuotta 1935 se osoitti nousua, nousten 126 pisteeseen elokuulla. Autotuotanto kohosi 1,371,000:sta v. 1932 1,920,000:een v. 1933, 2,800,000:n v. 1934 ja tulee ylittämään 3,800,000 v. 1935. Meiltä puuttuu yksityiskohtaisia numeroita sotatarveteollisuuksista — ase-, meri- ja ilma-varustelusta, y. m., mutta tunnettua on, että v. 1935 se ala oli käynnissä täydellä voimalla. Teräksen tuotanto nousi jyrkästi 13,500,000 tonnista v. 1932 22,500,000 tonniin v. 1933. V. 1934 se kohosi 25,250,000 tonniin ja tulee v. 1935 ehkä ylittämään 33,000,000 tonnia.

Näiden alojen lisääntyvää tuotantoa ei seurannut huomattavampaa uusien laitoksien rakentamista tai laajempaa aktiivisuutta muiden johtavien teollisuuksien aloilla. Hallituksen tuhlaamat suuret summat 1934-1935 rakennusalalle teki yksityisen rakennusteollisuuden pysähdystila vaikutuksettomaksi. Yksinpä 1934 rakennusalan kohoaminen v:n 1932 alhaisimman tason yläpuolelle oli vähempi kuin 15 prosenttia ja loppupuolella vuotta 1935 se käsitti vain noin yhden neljäsosan v:n 1929 määrästä.

Vastaus probleemiimme selviää näiden tosiasioiden valossa. Tapahtunut tuotannon nousu johtui etupääs-

sä uloskuluneen koneiston ja muiden välineiden uusimisesta ja työtäsäästävien laitteiden käytäntöönottamisesta (mukaan lukien autot). Kriisin alkuaikoina suuret korporatsioonit ja useimmat pienemmätkin, lykkäsivät kuluneiden ja vanhentuneiden koneiden uusimista tuonnemmaksi. Lykkäyspyrkimys vuodesta 1929 vuoteen 1933 aiheutui ja kiihtyi hintojen jatkuvan laskun takia. Jyrkkä inflatiobuumi vuoden 1933 toisella neljänneksellä ja jatkuva pyrkimys sen jälkeen hintojen kohoamiseen, oli pakoittava kiihotin näiden lykättyjen tarpeiden täyttämiseksi. Siihen on vielä lisättävä kiihtynyt tuotantokustannusten supistamis halu ajanmukaisten ja tehokkaiden koneiden avulla. Näitä pyrkimyksiä rohkaisi edelleen voittojen elpyminen, joka seurasi tuotannon nousua ja dollarin arvon laskua. Täten tuotannon nousun tekijänä ilmeisesti oli vanhentuneen ja uloskuluneen koneiston uusiminen. Toisina tekijöinä esiintyivät hallituksen tuhlailu ja sotatarpeiden lisääntynyt tuotanto.

Käsittäen tuotannon nousun ahtaan perustan Yhdysvalloissa, sen vaihteleva ja epävakaa luonne on ilmeinen ja kiertämätön. On totta, kuten Stalin on maailman tilanteesta lausunut, että elpyminen johtui etupäässä kapitalismin sisäisten taloudellisten voimien vaikutuksesta, jotka Amerikan kapitalismille tekivät mahdolliseksi nousta vuosien 1932-1933 kriisin pohjalta depression nykyiseen kauteen. Mutta kun ei ole mitään vakavaa kulutuksen lisääntymistä, eikä uusien pääomasijoitusten tarvetta, ja kun m. m. kroonillinen maatalouskriisi yhä jatkuu, tämä depressio, jonka Stalin selitti pitkittyväksi, mitään uuden "hyvinvoinnin" palaamisen toiveita antamattomaksi, on saanut

erikoislaatuisen luonteen. Nämä Yhdysvalloissa ilmeiset erikoislaatuisen depression piirteet eivät välttämättä ole sovellettavissa muihin maihin. Ne ovat kuitenkin nykyisen depression erikoispiirteet tässä maassa.

Kriisi ja depressio saivat aikaan katastrofimaisen "Amerikan korkean elintason" romahduksen, jolla Amerikan porvaristo piti tapanaan ylpeillä. Hooverin hallituskaudella, vv:n 1929-1932, elintaso laski yhdeksänentoista vuosisadan tasoihin. Elintason perustana (tämä pitää erikoisesti paikkansa Yhdysvalloissa) on teollisuustyöläisten vuosittaisten ansioiden summa kulutustarpeiden hintoihin verrattuna. Yhdysvaltain kauppadepartementin numerot osoittavat, että v. 1929 teollisuustyöläisten, työväenluokan pääosan palkat tekivät 15 biljoonaa dollaria. Vuoteen 1932 mennessä palkkatulot laskivat 6 biljoonaan, siis 60 prosenttia. Tätä palkkatulojen pienenemistä korvasi hiukan alhaisemmat hinnat, mutta kapitalistiset auktoriteetit itsekin myöntävät, että palkkatyöläisten yhteistä ostokykä supistettiin noin 40 prosenttia.

Rooseveltin uusi jako lupasi korjata tämän. Se lupasi korottaa palkkojen yhteissummaa samoin kuin palkkatasoakin korottamalla huonommin palkattujen työläisten palkat kohtuulliseen minimiin; se lupasi lyhentää työpäivää ja siten antaa useammille työtä; se lupasi myöskin järjestää lisää töitä laajalla hyödyllisten yleistentöiden suunnitelmalla. Sellaisia työläisiä, jotka eivät päässeet työhön, tultaisiin auttamaan liittohallituksen taholta. Tarkastakaamme näiden suunniteltujen alotteiden tuloksia.

N. R. A:n suunnitelma- ja tutkimusosaston raport-

ti osoittaa, että viikkopalkat monissa perusteollisuudessa todellisuudessa laskivat NIRA:n ensimmäisten 18 kuukauden aikana. Tässä on taulukko, joka on lainattu ilman muutoksia sanotusta raportista:

TYÖLÄISEN VIIKKOPALKKA

<i>Teollisuus</i>	<i>1933, kesäkuu (NIRA:n alussa)</i>	<i>1934 Marraskuu</i>
Auto	\$23.05	\$22.80
Jalkine	15.68	14.51
Puru- ja polttotupakka ja nuuska	13.43	12.84
Rauta ja teräs	18.33	17.43
Petroleumi ja sen jalostus —	27.57	26.08
Kumitavara	18.26	17.57
Autorengas	24.28	22.67
Villatekstiili	16.85	16.25
Tekstiilikone ja koneosa —	20.95	19.33

Vastapainona näiden työläisten tosiasiallisille viikkoansioiden laskulle, työssäkäypien työläisten luku lisääntyi, lisäten työväenluokan palkkatulojen yleissummaa. Työtilastotoimiston mukaan, tehdastyöläisten luku nousi 64 pisteestä v. 1932, 69 pisteeseen v. 1933 ja 78.8 pisteeseen v. 1934 (vuosien 1923-1925 keskimäärää on käytetty suhdelukuna 100). Brookings Instituutti, NIRA:n saavutuksia koskevissa tutkimuksissaan, arvioi noin 1,750,000 työttömän päässeen työhön ennen N. R. A:n voimaantumista ja toisen 1,750,000 N. R. A:n ensimmäisten kolmen kuukauden aikana. Mutta lokakuun v. 1933 heinäkuun v. 1935 välisenä aikana työttömyys lisääntyi noin miljoonalla, Kansallisen teollisuusneuvoston (National Industrial Conference Board) ja A. F. of L:n alhaisempienkin

arvioiden mukaan. Uusi jako ei ratkaissut työttömyysprobleemia.

Työläisille maksettujen palkkatulojen loppusumman pientä nousua on verrattava hintojen nousuun, joka vähensi heidän palkkojensa ostokykä. Työdepartementin ruokatavarain vähittäishintaindeksi, joka koskee työläisen elinkustannusten kaikkein suurinta menoerää, kohosi 90 pisteestä huhtikuulla v. 1933, 124 pisteeseen syyskuulla v. 1934 (vuosi 1913 suhdeluku-
na 100), eli suunnilleen 38 prosenttia. Samaan aikaan vaatetuksen ja huonekalujen hinnat nousivat enemmällä kuin 15 prosentilla (Fairchildin indeksin mukaan). Kansallisen teollisuusneuvoston elinkustannusindeksi nousi 71.5 pisteestä huhtikuulla v. 1933, 84 pisteeseen marraskuulla v. 1935, eli 18 prosenttia. Näiden elinkustannusten erillisten erien suhteen ilmenee ristiriitaisuutta, joka osoittaa, että elinkustannusten nousun todellinen laajuus on salattu. Mutta alhaisimmatkin numerot osoittavat, että palkkatyöläisten ostokykä kokonaisuudessaan osoitti uutta laskua uuden jaon alaisena. Brookings Instituutti esimerkiksi teki tunnetuksi, että työläisten realipalkat laskivat kuuden ja seitsemän prosentin välillä N. R. A:n kahden vuoden aikana. Tätä lopputulosta saattoi odottaa-
kin, kun ottaa huomioon vähittäiskaupan hitaan nousun dollareissa mitattuna, joka, hintojen jyrkän nousun takia, salaa todellisen laskun myyntien tonnimmä-
rässä.

Väitteen suhteen, että N. R. A. nosti työläisten huonopalkkaisemmat ryhmät korkeampaan minimiin, on tehtävä seuraavat johtopäätelmät: (1) huonopalkkaisemmissa teollisuuksissa kokonaisuudessaan palk-

kataso ei parantunut; (2) silloin kun parannusta hie-
man ilmeni määrätyille huonopalkkaisemmille ryhmi-
le visseillä teollisuusaloilla, se enemmän kuin korvat-
tiin alennuksilla korkeapalkkaisemmissa ryhmissä.
Koodien minimipalkkamäärityjä sovellettiin pää-
asiallisesti entisiä paljoa alhaisempaan palkkatasona,
palkkoja yleensä polettiin niiden tasolle sikäli kuin
suinkin mahdollista. Brookings Instituutti raporttee-
rasi, että pieni ylennys huonopalkkaisemmille työläi-
sille maksettiin parempipalkkaisilla työläisillä, jotka
sitä pakotettiin kantamaan osa työttömyydestään.

Lupaus lyhentää työviikkoa, että useammalle olisi
työtä, ei ole tullut täytettyä. Keskimääräiset työtun-
nit viikkoa kohden tehtaissa kahden kuukauden aika-
na ennen ja kahden kuukauden aikana Rooseveltin
virkaanastumisen jälkeen olivat: tammikuu, 1933 —
34.9 tuntia viikossa; helmikuu — 35.2; maaliskuu —
32.2; huhtikuu — 33.8. Samojen kuukausien aikana
v. 1935 vastaavat numerot olivat: 36.4; 37.1; 36.6;
36.7. N. R. A:n kumoamisen jälkeen työviikkoa pi-
dennettiin vieläkin enemmän, joten syyskuulla v. 1935
keskimäärä oli 37.8 tuntia viikossa.

Yleistentöiden ohjelma (PWA ja WPA), kaukana
siitä, että se olisi parantanut työläisten oloja, on pal-
jastanut itsensä tehokkaaksi hyökkäysaseeksi työläis-
ten elintasoja vastaan. Rooseveltin julistama palkka-
taso W. P. A:n työmaita varten, vaihdellen sekatyö-
läisten 19 dollarin kuupalkoista etelässä, insinöörien ja
teknikkojen 94 dollarin huippupalkkoihin suurkaupun-
geissa, asetti kulipalkat Amerikan työväenluokalle.
On kyseenalaista, tulevatko nämä palkat vastaamaan
edes annettua avustusta, sillä työssäkäyvällä on yli-

määräisiä kuluja ja tarpeita ja hän tarvitsee enempi ja parempaa ravintoa pysyäkseen työkunnossa. Yksinpä A. F. of L:n byrokratian taantumuksellinen siipikin, Rooseveltin läheinen liittolainen, oli jäsenistön suuttumuksen takia pakotettu protesteeraamaan tätä palkkatasoa vastaan ja tuomitsemaan se perustan poisjuurittamiseksi koko Amerikan elintasolta, jota jo ennen tätä viimeisintä hyökkäystä oli huononnettu noin 40-50 prosentilla.

Yleistentöiden ohjelma ei ole aikaansaanut aineellisia parannuksia työläisille kipeästi kaivattujen koulujen, sairaaloiden, kirjastojen ja muiden yhteiskunnallisten laitosten suurisuuntaisen rakentelun muodossa. Se ylistetty asunto-ohjelma, jolla on reklamoitu Rooseveltin hallituksen ensi päivistä asti, on tähän mennessä pystyttänyt uusia asuntoja noin 500 perheelle, vaikka itse hallituskin myöntää, että aivan heti tarvittaisiin vähintään 5,000,000 uutta asuntoyksikköä.

Hallituksen osanotto avustuksen rahastamiseen ja jakoon ei ole tuonut parannusta yleisesti elintasaan. Enintään voidaan sanoa, että Rooseveltin hallitus astui esiin hetkellä, jolloin koko avustussysteemi oli täydellisen romahduksen partaalla; että se poisti paikallisten normien moninaisuuden ja "rykmenteerasi" (määräsi) avustusmäärät. Mutta v. 1935 hallitus on tehnyt täyskäännöksen ja heittää avustusprobleemin takaisin varoja vailla oleville paikallisille viranomaisille, jättäen federaalisen osanoton vain yleistentöiden varaan. On korostettava, että työttömille ei annettu riittävää avustusta edes avustusohjelman huippukaudella; tosiasiallisesti, puolet työttömien valtavasta armeijasta eivät saaneet avustusta ollenkaan.

Kiertämätön johtopäätös on, että Rooseveltin ohjelma, parantamatta hiukkaakaan työtätekevien joukkojen elinehtoja, on huonontanut niitä entisestäänkin. Tosiasiallisesti Rooseveltin hallituksen väitteet saavutuksista taloudellisilla aloilla pitävät paikkansa vain sikäli kuin on kysymys kapitalistien voittojen elvyttämisestä ja ylläpitämisestä.

Kapitalistinen lehdistö on ollut tulvillaan kertomuksia liiketappioiden muuttamisesta voitoiksi ja voittojen moninkertaistuttamisesta aina tuhansiin prosentteihin asti, tuloksena Rooseveltin politiikan läpiajamisesta vuosina 1933 ja 1934. Siksi meidän on tarkastettava, missä määrin tämä on totta ja missä suhteessa ovat lisääntyneet voitot kansantalouden loppukatsaukseen.

Täydellisimmät tilastot suurimpien korporatsioonien voitoista on koonnut National City Bank. Sen raportti v. 1933 osoittaa, että 1,925 suurkorporatsionia teki voittoa 1,045 miljoonaa, ylittäen usealla sadalla prosentilla vuoden 1932. Tämä näyttää hyvin kunnioitettavalta, ellei sitä vertaa Amerikan kaikkien korporatsioonien, luvultaan noin 475,000, kokonaistulokseen, joka osoitti 2,359 miljoonan dollarin nettotappiota v. 1933. Tarkkailu siis paljastaa, että kun otetaan koko kansantalouden yhdistetty tasaus, nämä suurkorporatsioonien voitot tulee olemattomaksi ja osoittaa kaksi kertaa niin suurta nettotappiota. Mitä suurkapitalistit voittivat, sen pienemmät hävisivät. Tapahtui yksinkertaisesti voittojen uusi jako.

Voittojen valtava lisäys virtasi monopolikapitalistien kassaholveihin. Niinpä National City Bank tiedottaa, että 1,435 tärkeätä kauppa- ja teollisuuskorpo-

ratsionia osoitti 97 miljoonan vajausta v. 1932. V. 1933 tämä oli jo muuttunut 640 miljoonan voitoksi; ja v. 1934 voitto oli kasvanut 1,051 miljoonaksi. Tämä lisäys käy yhteen suurimpien korporatsioonien valittua 418 ryhmää koskevan Federal Reserve Boardin raportin kanssa samalta vuodelta. Tämä ryhmä, käsittäen vähempi kuin yhden kymmenesosan prosenttia kaikista korporatsioneista, kykeni kaappaamaan lähes 90 prosenttia näistä lisääntyvistä voitoista, paisyttuen voittonsa 49 miljoonasta v. 1932, 605 miljoonaa v. 1933 ja 911 miljoonaa v. 1934.

Mikä oli näiden lisääntyneiden voittojen lähde, millä mekanismilla ne jaettiin? Osa lisäyksestä johtui tuotannon noususta ja realipalkkojen laskusta. Toinen ja tärkeämpi tekijä oli kiihdytetty työläisten työnopeus ja teollisuusprosessien ratsionalisoiminen. Kansallinen taloustutkimustoimisto havaitsi, että työläisten tuotantokykyä oli kohotettu 20 prosentilla uuden jaon ensimmäisten kahden vuoden aikana, tapahtuen se armottomalla työnkiihdytyksellä ja jossain määrin tehokkaamman koneiston käytäntöönottamisella.

Hallitus avusti tätä voittoa suoranaishavustuksilla ja lainoilla. Etupäässä juuri tämä aiheutti kansallisvelan lisääntymisen 13 miljardilla dollarilla kriisin aikana, suurin osa karttuen Rooseveltin hallituksen kahtena ensimmäisenä vuotena. On mielenkiintoista sivumennen huomioda, että kansallisvelan lisäys edustaa suunnilleen samaa summaa kuin koko velan kulta-arvon vähennys, joka aiheutui rahan arvon alentamisesta. Toisinsanoen, nykyisen kansallisvelan kulta-arvo on jokseenkin sama kuin se oli v. 1929, ol-

len 16 biljoonaa silloin ja 18 biljoonaa nyt. Nämä suunnattomat budjettivajaukset, pankkien lainoilla rahastettuna, edustivat hallituksen lisäapua näille samoille kapitalistisille eduille. Se maksoi niille korkoja summista, joita se oli lainannut pelastaakseen ne kriisistä!

Merkityksellinen hallituksen rahastusmuoto on verotaakan siirtäminen rikkaitten hartioilta työtätekevien joukkojen kannettavaksi. Tulojen verottaminen laski 2,200 miljoonasta v. 1929, 900 miljoonaan v. 1934, samalla kun joukkojen maksamat välittömät ja välilliset verot kohosivat 1,500 miljoonasta 2,700 miljoonaan. Tämä oli yksi tapa, jolla uusi jako jakoi maan rikkaudet uudelleen.

Lyhyesti sanoen, voittojen huomattava elpyminen Yhdysvalloissa uuden jaon alaisena rajoittui pääasiallisesti monopoolipääomaan ja tuli kolminkerroin pois-pyyhkäistyksi yleisellä yhtiöpääoman häviöillä. On selvää, että saavutukset ovat tilapäisiä ja epävakaita. Ne eivät esitä tuotannon kiihoketta, joka lupaisi edes hidasta ja viivytettyä nousua kriisistä. Parhaassa tapauksessa, kapitalistiselta näkökannalta katsoen, ne lykkäävät voittojen kriisiä niiden tekijäin hinnalla, jotka jouduttavat uutta kapitalistisen talouden romahtamista.

IV LUKU

FASISMI: AMERIKALAISTA LAJIA

Edellisessä luvussa selostettu porvariston keskuudessa tapahtuva terävöitynyt yhteentörmäys vähentyneiden voittojen jaossa, synnyttää uusia ryhmittymiä ja yhteenottoja politiikasta, joka alkaa saada "puolueiden kriisin" luonteen. Tämä yhteentörmäys on muodostumassa "perustuslakikriisiksi", kun ylioikeuden N. R. A:n kumoamista koskevan päätöksen vaikutukset tulevat ilmeiseksi. Ne yhdeksän harmaahapsista, neitseellistä enkeliä, jotka vartioivat yksityisomistuksen pyhää alttaria, sulkevat perustuslaillisuuden oven yhteiskunnalliseen lainlaadintaan nähden ja hallituksen sekaantumisen estämiseksi taloudellisissa kysymyksissä. Kun porvariston leiri on täten pirstottuna, miljoonat työläiset katkovat vanhoja poliittisia siteitään. He ovat rauhattomia — hakien uutta ulospääsyä vaikeuksistaan, muuttuen mielialaltaan ja vaatimuksiltaan enempi ja enempi tietoisesti kapitalismivastaisiksi.

Kun Roosevelt astui virkaan, häntä tukivat ennenkuulumattoman keskitetyt voimat. Porvariston taholta vastustus oli joko olematonta tai äänetöntä. Työläisten, farmarien ja kaupunkien keskiluokkalaisten keskuudessa oli mitä ihmeellisimpiä harhakuvitelmia

uuden jaon lupaamista hyvyyksistä. Lähes kahden vuoden ajan ainoa selvä vastustus tuli kommunistipuolueen taholta. Mutta nyt on kaikki toisin. Suuren johtajansa takana ikuista hyvinvointia kohti määrätietoisesti marssivan kansakunnan harhakuva on särkynyt ja hävinnyt nopeasti. Kansakunnan yhtenäisyys on muuttunut ristiriitaisten etujen, ryhmien ja luokkien kaaokseksi. Se, mikä näytti suoralta tieltä, onkin vain sekasorron rämeikkö. Ainoa selvä päämäärä, joka tulee esiin valtuutetuksien ristiriidoista, on sen päättäväisyys alkaa uusi hyökkäys työtätekevien elintasoja vastaan.

Kriisi pakotti kaikki luokat aktiiviseen, poliittiseen toimintaan. Työläiset alkavat enempi ja enempi vapautua perinnäisestä välinpitämättömyydestään tai vastenmielisyydestään osallistua politiikkaan. Lisääntyvällä tarmolla esittävät he vaatimuksiaan hallitukselle. Kun tyytymättömyys Rooseveltiin ja kaikkiin kapitalistisiin puolueisiin ja ryhmiin kasvaa, kautta maan kehittyy kummastakin vanhasta puolueesta irtautumisen ja uuden joukkopuolueen esilletulon oireet Amerikan poliittisella areenalla.

Porvariston johtomiehet ja ryhmät eivät suinkaan ole passiivisia tälle joukkojen valtavalle liikehtimiselle. Jokainen niistä yrittää omalaatuisella demagoogiallaan voittaa työläiset kannattamaan ohjelmaansa ja niitä erikoisetuja, joita he edustavat. Yhteentörmäyksistään huolimatta, kaikilla on kuitenkin yksi yhteinen pyrkimys: estää millä keinolla tahansa kasvava tyytymättömyys kulkeutumasta aktiivisen taistelun tielle kapitalistista valtiota vastaan. Edelleen niillä on yhteinen pyrkimys, toistaiseksi vain osittain ilmeinen,

mutta enempi ja enempi vakuuttavaksi muuttuva, nimittäin tuoda vetoomuksissaan ja käytännöllisessä politiikassaan esiin fasismin luonteenomaiset piirteet — erikoisessa amerikalaisessa muodossa.

Uuden jaon kykenemättömyys ratkaista kriisiä ja työtätekevien kasvavia vaatimuksia yhteiskunnallisista uudistuksista, kuten työttömyysvakuutusta ja työviiikon lyhentämistä ilman palkanlaskua, ovat johtaneet monopoolipääoman laajat piirit siihen lopputulokseen, että Rooseveltin politiikka ei enää vastaa tilanteen vaatimuksia. Rooseveltiin kohdistettu oppositio keskittyy kaikkivaltiaan Morgan-huoneen, ja sen voimakkaimman liittolaisen — du Pontin — etujen ympärille. Nämä finanssi- ja teollisuusporhot ovat määräävänä voimana Liberty Leaguessa, joka on taantumuksellisen opposition kärki Rooseveltia vastaan. Tämä taantumusryhmä, voimakkaine fasistisine pyrkimyksineen, on vakuutettu, että Rooseveltin tilalle on saatava joku muu, joka pystyy paremmin valvomaan kapitalistiluokan etuja. He ovat päättävästi sillä kannalla, että työtätekevien elintaso on edelleen polettava voittojen paisuttamiseksi, lopetettava avustus ja siten saatava budjetti tasapainoon sekä annettava ratkaisevia iskuja ammattiunioita ja muita työläisten järjestöjä vastaan.

Nämä työtätekeviin joukkoihin kohdistettujen raakamaisimpien menettelytapojen puoltajat ovat jo osoittaneet, että he eivät tule karttamaan mitään keinoja saavuttaakseen taantumukselliset tarkoituksensa. Heidän ohjelmaansa tukee innokkaasti Yhdysvaltain kauppakamari, Amerikan pankkiirien liitto ja

Kansallinen tehtailijaliitto, jotka ovat ilmaisseet vastustavansa Rooseveltia ja hänen politiikkaansa.

Kaikki maan taantumuksellisimmat ryhmät kerääntyvät yhteen leiriin tuodakseen Yhdysvaltoihin fasismin. Etupäässä Hearstin lehtien johdolla he käyvät kamppailua kaikkea sitä vastaan mikä on liberaalista ja edistysmielistä tässä maassa. Ne ovat järkähtämättömiä päätöksessään saattaa Roosevelt häviölle v:n 1936 vaaleissa ja asettaa valtaan hallitus, joka tulee toteuttamaan heidän taantumuksellisen ohjelmansa morganiin, du-pontien, hearstien ja muiden Yhdysvaltoja hallitsevien perheiden täydeksi tyydytykseksi.

Roosevelt luonnollisesti yrittää saavuttaa samoja luokkapäämääriä kuin hänen vastustajiansakin oikealla. Todellisuudessa, hän vastaa aina niiden hyökkäyksiin ottamalla itsekin askeleen kauemmaksi oikealle. Kun ne vastustavat avustusmenoja, hän vähentää ne pelkiksi henkipitimiä, ja niin edespäin. Mutta vaikka heidän päämääränsä ovatkin samat, Roosevelt kulkee eri polkua ja on pakotettu hakemaan tukea eri porvariryhmistä. Hän yrittää säilyttää työläisten, farmarien ja keskiluokan ryhmien tuen, esiintymällä liberaalina ja peittämällä valtuokan pyyteensä sanahelinän verhoon.

Olisi virhe aliarvioida Rooseveltin ja hänen vastustajiensa välisiä erimielisyyksiä. Mutta toinen virhe olisi luulla, ettei hänellä ole ollenkaan kannatusta kapitalistien keskuudessa. Hän on niiden teollisuus- ja finanssiipiirien puhemies, jotka ovat taistelussa Morgan-huoneen kanssa. Tyynnyttääkseen joukkoja,

Roosevelt on tehnyt tuntuvia myönnytyksiä varakkaille farmareille ja sairaimaisia työläisille.

On välttämätöntä korostaa, että Roosevelt ei ole oikealla olevien vastustajiensa fasististen suunnitelmien esteenä. Hänen hallituksensa toimintakertomus todistaa sen. Uuden jaon aikana on kurjuus, nälkä ja poliittinen sorto lisääntynyt. Komppanian unionit ovat lisääntyneet enimmänsä uuden jaon aikana. Työläiset eivät voi vastustaa taantumusta kannattamalla Rooseveltia, sillä koko hänen taistelustrategiansa Liberty League-Hearst-ryhmää vastaan on yhden myönnytyksen tekemistä toisensa jälkeen taantumuksellisille.

Riitakysymykset Rooseveltin ja useimpien taantumuksellisten kapitalistipiirien välillä ovat käyneet niin teräviksi, että taantumukselliset ovat avoimesti antaneet joukoilleen käskyn "käydä sakilla" käsiksi hallitukseen. Ja vuorostaan hallituksen eräät jäsenet, kuten Ickes (aavistaen, että he tulevat syrjäytetyiksi jos Roosevelt jatkaa luisumistaan oikealle), ovat vuorostaan hyökkäilleet "fasistimielisiä miehiä" vastaan, jotka haluavat tuhota demokratian voittojen takia.

Luottaminen siihen, että Roosevelt estäisi fasismin valtaannousun, pelaa Liberty Leaguen taantumuksellisten käsiin. Liberty League pyrkii pakottamaan Rooseveltin kauemmaksi oikealle ja luopumaan joukoille tekemistään lupauksista, joiden täyttämistä he eivät mitenkään sallisi. Heidän yrityksensä työntää Rooseveltia oman ohjelmansa kannalle on tähän asti tuottanut hyviä tuloksia. Taantumukselliset haluavat sitäpaitsi saattaa sosialistit ja kommunistit huonoon valoon yhtäläistytämällä heidän oppinsa vararikkoisen

uuden jaon kanssa. Täten he julistavat uuden jaon epäonnistumisen johtuvan siitä että sosialistisen suunnitelmallisuuden kiertämättömästi täytyy epäonnistua. Täten, siepattuaan ensin uuden jaon lihavat voitot, he pesevät kätensä kaikesta edesvastuusta sen luhistumiseen. Täten he toivovat voivansa kääntää joukkojen tyytymättömyyden Rooseveltiin taantumuksen ja fasismin uomiin.

Kasvavaa fasismin vaaraa Yhdysvalloissa ei pidä aliarvioida. Kaikki ennakkoehdot fasismin nopealle valtaannousulle Yhdysvalloissa ovat olemassa. Tätä kasvavaa ja uhkaavaa vaaraa on yleensä aliarvioitu, vieläpä kommunistienkin taholta, eräiden amerikalaisien erikoispiirteiden takia. Esimerkiksi, täällä fasismi alkuasteellaan ei ainoastaan pyri differentioimaan itseään europalaisesta fasismista, vaan vieläpä kohottaa fasisminvastaista lippua tunnuksella: ulkomaalaisista fasismia ja kommunismia vastaan.

Kilpailevien porvariryhmien keskeisiä vastasyytöksiä, joilla ne paljastavat toinen toisensa fasistista luonnetta taistellessaan epävarmojen fasisminvastaisten joukkojen kannatuksen voittamiseksi, liian usein väheksytään ja halveksitaan, oletetaan ne vain tavallisiksi politikoitsijain tekopyhiksi liiotteluiksi. Mutta on todella suuresta poliittisesta merkityksestä, että hooverilaiset republikaanit tuomitsivat Rooseveltin hallitusta fasistisista pyrkimyksistään; että Ickes hyökkää Liberty Leaguen ja republikaanipuolueen johtajia vastaan amerikalaisen fasismin edeltäkävijöinä; että kenraali Hugh Johnson syyttää isä Coughlinia fasistiseksi demagoogiksi, j. n. e. Näissä kapitalististen politikoitsijain syytteissä on paljon perää. Emme voi

jättää huomioimatta heidän paljastamiaan totuuksia vain siksi, että he käyttävät niitä omien pyyteittensä edistämiseksi.

Valtaluokan fasistinen demagoogia löytää joukkojen keskuudessa suuren määrän uhreja. Tässä mielessä, valtaluokan lujin selkänöja on työtätekevän väestön enemmistön poliittisessa kokemattomuudessa, sen kapitalistivastaisen poliittisen taistelun lujien perinteiden puute, valistumattomuus, joka tekee heistä minkä tahansa liukaskielisen demagoogin petkutettavia uhreja, ja fasismia vastaan taistelemaan kykenevien itsenäisten järjestöjen puute.

Amerikan reformististen johtajien leiri on jakaantuneena suhtautumisessaan fasismin vaaraan. Yksi suunta väittää, että fasismi on mahdotointa Yhdysvalloissa, että "se ei voi tapahtua täällä" Amerikan demokraattisten traditsionien ja maan ja kansan erikoisten ominaisuuksien takia. Toinen suunta pitää fasismin voittoa ennakoita ratkaistuna, jonain, jota on hyödytön ja mahdoton vastustaa. Kolmas suunta, vaikka yhtyykin rajoitetussa mitassa taisteluun fasismin kehitystä vastaan, kieltäytyy maanlaajuisesta yhteistoiminnasta nousevaa taantumusvyöryä vastaan. Moni näistä ihmisistä hyväksyy Hearstin, Amerikan fasismin pääpropagandistin opinkappaleet, että se on muka kommunistien kasvava aktiivisuus ja organisaatio, joka on syynä fasismin vaaraan.

Kasvavan kurjuuden tilanteessa, suurten väestökerrosten tullessa levottomiksi ja halutessa muutosta, ovi on auki ei vain taistelulle kapitalisteja vastaan, jotka ovat edesvastuussa kärsimyksistä, vaan myöskin joukkojen mobilisoimiselle omia etujaan vastaan ja

kapitalistiluokan kaikkein petomaisimman aineksen etujen puolesta. Tämä on edessämme oleva vaara Yhdysvalloissa tänään. Olisi mieletöntä luulotella, että Liberty Leaguen monopolistit ja pankkiirit, suunnattomine varastoineen, eivät saisi joukkokannatusta fasismille. Taantumus on nyt jo tuonut esiin kokonaisen sarjan puol-fasistisia demagoogeja, ja onpa, oman luomuksensa pelossa, salamurhannutkin yhden. Nämä demagoogit tekevät mitä mielettömämpiä lupauksia työtätekeville, ja keinottelemalla heidän tyytymättömyydellään toivovat saavansa heidät taantumuksen mustan lipun taakse. Aliarvioida tätä vakavaa vaaraa olisi rikos kaikkia työtätekeviä kohtaan, sillä se merkitsisi samaa kuin olla varoittamatta ja valmentamatta joukkoja fasismin vaaraa vastaan, joka tuhoisi heidän elintasonsa, heidän kansalaisvapautensa ja kaikki heidän järjestönsä — taloudelliset, yhteiskunnalliset ja kulttuuriset — joka, lyhyesti sanoen, syöksisi ihmiskunnan takaisin mustaan keskiaikaan.

V LUKU

HUEY LONGIN MURHA

Huey Longin murha oli tapaus, jolla on kauaskantoinen poliittinen merkitys. Siksi on todella hämmästyttävää huomioida miten pintapuolisesti Amerikan sanomalehdistö suhtautui tapaukseen. Me emme voi missään tapauksessa tyytyä sellaiseen suhtautumiseen. Meidän on mentävä syvemmälle, nähdäksemme mitä se merkitsee maan poliittiseen kehitykseen.

Eittämättä oli pahaenteinen tapaus v:n 1936 presidentinvaaleille että yksi huomatuista ehdokkaista, kansallisesti poliittinen tekijä, kongressin ja koko maan väittelyiden keskushenkilö, kohtasi kuoleman poliittisen salamurhaajan kuulasta itse hallitustalolla. Jos vaalikamppailu kehittyisi edelleen tämän alkunäytöksen osoittamaan suuntaan, niin edessämme tässä maassa olisivat todella katkerat ajat.

Voiko Longin murhaa ottaa miltään muulta kannalta? Onko mahdollista pitää sitä vain tapahtumana, jolla ei ole mitään yhteyttä Amerikan poliittisen elämän päävirtauksen kanssa? Minun mielestäni se on mahdotonta.

Mitkä olivat ne voimat, jotka edistivät tämän poliittisen murhan valmistelua ja täytäntöönpanoa? Murhamies epäilemättä tuli Louisianan rappeutuvan

maa-aristokraatian myrkyllisestä ilmapiiristä, aristokraatian, jota uusi porvariston hyökkäävä klikki, jonka pääedustajana Long oli ollut, työnsi seinää vasten ja tuhosi sitä. Olisi kuitenkin lyhytnäköistä pitää tätä täydellisenä selityksenä. Nämä Louisianan entisen valtuokan rappeutuvat riipheet, jotka on lyöty ja saatettu häviöön, joilla ei ole vakavampaa toivoa entisen asemansa takasinvoittamisesta, olivat vain välikappaleita kansallisesti merkityksellisempien ja vaarallisempien voimien käsissä.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö hallitsevat ryhmät niin republikaani- kuin demokraattipuolueessakin olisi tulleet sovintoon, että Huey Long, demagoogisine "rikkauksien tasaamis"-tunnuksineen, oli tullut vaaraksi yksityisomistuksen pyhyydelle ja koko kapitalistiselle järjestelmälle ja että Longilta oli tukittava suu tai raivattava hänet pois tieltä.

Sota Longin masiinan ja Washingtonin hallituskooneiston välillä oli Louisianassa kehittynyt jo kyllin ankaraksi synnyttääkseen kaikki ennakkoehdot salamurhaajan kuulaan turvautumiselle. Emme tiedä yksityiskohtaisesti mitä yhteyttä oli Washingtonin hallituksen Longia vastaan käymän sodan ja itse salamurhan välillä. Mutta epäilemättä Huey Longin ystävien syytöksissä on hiukkanen totuutta, että hallituksen voimat, lietsomalla epätoivoisen, leppymättömän ja häikäilemättömän taistelun mielialaa, edisti poliittisesti murhaa. On kieltämätön tosiseikka, että Long oli loukannut demokraattisia oikeuksia ja perustanut persoonallisen diktatuurinsa. Mutta hallituksen voimat työskentelivät vieläkin epädemokraattisemmilla

keinoilla ja luottivat vieläkin vähemmän Louisianan kansanjoukkojen joukkotukeen.

Republikaanipuolue oli jonkun aikaa leikitellyt ajatuksella rohkaista Huey Longia toivossa, että hän hajottaisi demokraattipuoluetta v. 1936, tehden siten republikaaneille mahdolliseksi pujahtaa takaisin valtaan. Nämä republikaaniset piirit nauroivat "rikkauksien tasaamis"-tunnuksen vaaralle, sillä ne tunsivat Huey Longin toiminnastaan Louisianassa. Ne tiesivät, että Longilla ei ollut vakavia aikeita monopoolipääoman yksityisomaisuuden tasaamisen suhteen, sillä hän vartioi niitä varsin hyvin omassa valtiossaan. Mutta kun Longin demagoogia alkoi maatakäsittävässä mitassa vaikuttamaan joukkoihin, erikoisesti farmari- ja pikkukaupunkilaisjoukkoihin, ja kun "rikkauksien tasaamis"-klubit alkoivat muuttua miljoonien epätoivoisten, sokeitten, kärsivien ihmisten järjestämiskeskuksiksi, nämä Longin republikaaniset tukijat alkoivat epäröidä ja lopulta hylkäsivät alkuperäiset suunnitelmansa liian vaarallisina. He alkoivat käsittää, että he eivät olleetkaan tekemisissä Huey Longin, demagogian kanssa, jonka apuun voi aina tärkeällä hetkellä luottaa, vaan nälkäisten, epätoivoisten miljoonien kasvavan joukkoliikkeen kanssa, joka muuta toivoa näkemättä lähti seuraamaan Longin tunnuksia.

Ne määräävät voimat, jotka Longin olivat kohottaneet kansalliseen tekijäasemaan, olivat jo murhahetkellä hänestä luopuneet. Hän oli jo uransa käännekohtassa. Mihin suuntaan hän olisi kulkenut tässä tilanteessa, on tietämätöntä. Ehkäpä hän olisi ryhtynyt uuteen uhkapeliin suurella "rikkauksien tasaamis"-kamppailulla, tarjoillen sitä kauppatavarana

päästäkseen valta-asemaan v. 1936. Tai hän olisi voinut tehdä rauhan niiden voimien kanssa, jotka vaativat uhkapelin lopettamista. Se on nyt arvoituksellinen asia. Mikä on meille tärkeätä on se, että murhaa valmistivat ne valtuokan voimat, jotka olivat päättäneet tehdä lopun "rikkauksien tasaamis"-demaagogiasta. Se oli niistä liian vaarallista maan nykyisessä taloudellisessa ja poliittisessa tilassa.

Tällainen voimien ja ryhmien suhde voisi esiintyä muissa maissa, esimerkiksi Englannissa, ilman salamurhan loppukohtausta. Mutta Amerikan poliittisen elämän luonteenomainen piirre on, että väkivalta, uhkailu, salamurhat, kängsterismi, lynkkaukset, vigilantismi tulevat enempi ja enempi uudelleen muotiin ja kehittyvät Amerikan valtuokan poliittisten metoodien orgaaniseksi osaksi. Lakkoilevien osaviljelijäin, satama-, kaivos- ja tekstiilityöläisten murhat ja terrori yleensä ovat tunnusmerkillisiä etelävaltioiden jokapäiväisessä elämässä, joka visseissä olosuhteissa johtaisi luonnollisesti jonkun Huey Longin murhaan. Californian vigilantiterrori merimies- ja yleislakon aikana v. 1934 valmisti maaperää yksilömurhien poliittisena aseena käyttämiselle.

Paikallisten poliittisten masiinain läheinen yhteys kaupunkien alamaailman kanssa, heidän kontrollinsa vaalikoneiston yli pyssyhurttain voimalla, on Amerikan poliittisen hallinnon orgaaninen osa. Satojen lakko-kohtausten murhaaminen ja haavoittaminen viime kolmen vuoden aikana on saman kehityksen toinen piirre. Neekerien lynkkaaminen, varsinkin etelässä, on osa koko poliittisen taantumuksen uhkaavasta vyyhdistä. Täten Huey Longin murha on tämän alamaailman

purkautumista valtuokan päällysketään, joka jo kauan on käyttänyt sitä päivittäisenä valtavälineenään joukkojen yli.

Mitä tarkoittaa kun näitä välineitä ja metodeja, joita valtuokka on tähän asti käyttänyt miltei yksinomaan riistettyjä joukkoja vastaan, otetaan käytäntöön yksilöiden ja klikkien valtataistelussa itsensä valtuokan sisällä? Miten se tulee vaikuttamaan meidän poliittisen elämämme lähimpään tulevaisuuteen? Miten se tulee vaikuttamaan presidentinvaaleihin?

Työväenluokan taistelua ei viedä koskaan eteenpäin sellaisilla keinoilla. Proletariaatin vallankumous käyttää poliittista joukkovoimaa, eikä yksilöllistä terroria. Salamurhat ja yksilöllinen terrori ovat porvarillisen politiikan luonteenomaisia piirteitä, politiikan, joka käyttää hyväkseen luokka-asemansa menettäneitä ja toivottomuuteen vajonneita väestökerroksia.

Meidän on annettava hälyytys pyssyhurttien, kängsterien ja vigilantien politiikan omaksumista vastaan presidentinvaaleissa. Se on yksi fasismin nousun luonteenomaisista piirteistä. Se on Amerikan vapauksien suurin vaara nykyhetkellä.

Washingtonin hallituksen ei olisi pitänyt olla niin tyytyväinen tämän okaan poisnyyhtämiseen kyljestään. Samat vaikutteet, jotka olivat Longin murhan ennakkoehtojen synnyttämisen ensimmäisinä liikkeellepanijoina, suuntautuvat nyt maanalaisessa mitassa itseään Rooseveltia vastaan. Kun Long vielä eli, hänen demagoogiansa "rikkauksien jakamisesta" käänsi osan poliittisen taantumuksen tulesta kohdistumasta Rooseveltiin. Nyt presidentinvaalien lähestyessä, ennenkaikkea siksi, että Huey Long on poistettu näyttä-

möltä, Roosevelt saa vastaanansa monopolipääoman kaikkein taantumuksellisimman osan pommituksen täydet panokset. Hearstin lehdet yhdellä palstallaan kiihottavat lynkkauksia ja kommunistien toiminnan hävittämistä, ja aivan viereisellä palstalla julistavat Rooseveltin politiikan yhtä pahaksi tai vieläkin pahemmaksi kuin kommunistipuolueen. Rooseveltia vastaan valmistellaan samaa ilmapiiriä, joka ympäröi Huey Longin.

On tärkeätä Yhdysvaltain edistysmielisten joukkojen ja kaikkien niiden, jotka eivät halua nähdä presidentinvaalien saavan sellaista luonnetta, jota ennen sanottiin tyypillisen "etelä-amerikalaiseksi", liittyä yhteen ja pysähdyttää hearstien, Liberty Leaguen ja heidän kaltaistensa hillitön taantumusvimma.

Huey Longin salamurha oli hätäsignaali Yhdysvalloille. Sitä ei pitäisi sivuuttaa kevyesti ja unohtaa pian. Tosiseikan, että Long oli itsekin puol-fascisti, ei pidä antaa sokaista meitä näkemästä, että voimat, jotka hänet poistivat näyttämöltä, ovat paljon taantumuksellisempia kuin Long itse. Saksalla ei tarvinnut olla harhakuvitelmia Ernst Roehmin tai von Schleicherin suhteen, ymmärtääkseen, että Hitlerin ja Göringin "verinäytelmä" kesäkuun 30 päivä v. 1934 oli lisäisku joukkojen eduille ja vapauksille.

Samalla tavalla meidän täällä Amerikassa on ymmärrettävä, että puol-fascisti Huey Longin murha merkitsi Amerikassa lisäaskelta fascismia kohti ja uutta vaaraa kaikkien säädyllisten kansalaisten elämälle ja oikeuksille.

V I L U K U

ISÄ COUGHLIN: PAPPI VAIKO POLITIKOITSIJÄ

Yksi vuoden 1935 vaalien edellisten manööverien ongelmia oli kysymys, minne isä Coughlin on menossa? Pitikö hän yhä kiinni kuuluisasta tunnuksestaan, Roosevelt tai tuho, vai oliko hän omaksunut Amerikan Liberty Leaguen tunnuksen, tuho Rooseveltille? Arvoitus on ehkä jo tullut ratkaistuksi tätä kirjaa painettaessa. Mutta vielä tätä kirjoitettaessa kuuluisa radiopappi vuorottelee näiden kahden näkökannan välillä yhdestä viikottaisesta saarnastaan toiseen. Isä Coughlin on poliittinen tekijä, joka tulee pelaamaan tärkeintä osaa vuoden 1936 vaaleissa. Hänen persoonansa ympärille on kerääntynyt huomattava osa maan tyytymättömistä ihmisistä. Hänen suosittava äänensä ja hämärät väitteensä ovat vaikuttaneet laajaan, mutta epämääräiseen, kriisin onnettomuuksista kohoavaan radikalisoitumiseen.

Isä Coughlin toteuttaa eräitä hyvin monimutkaisia poliittisia manöövereita. Hän yrittää käyttää hyväkseen Rooseveltin ja hänen uuden jakonsa joukkokannatusta. Samanaikaisesti hän yrittää kerätä yhteen kaikki ne ihmiset, jotka ovat tyytymättömiä ja pettyneitä Rooseveltin ohjelman vararikon johdosta. Tä-

mä on viivytetyn hajaannuksen tekniikkaa. Se on samanlaista manööveria kuin kenraali Hugh Johnson toteuttaa ja se vie samaan suuntaan. He vastustavat ja puolustavat Rooseveltia samanaikaisesti. He yrittävät ajaa karsinaansa hänen vilpittömät kannattajansa ja myöskin ne, jotka ovat hänet jättäneet vastenmielisyydessään hänen politiikkansa tuloksen vuoksi.

Tällainen tekniikka on kuin taikurin temppuilla — käsi on nopeampi kuin silmä. Ele vasempaan salaa askeleen oikeaan. Isä Coughlinin valitus että Roosevelt tekee myönnytyksiä juutalaisille pankkiireille, verhoaa hänen yritystään kulettaa seuraajansa askeleen edemmäksi Liberty Leaguen suuntaan. Kuten hänen mainehikas radiovihollisensa, sotaisa kenraali Johnson, isä Coughlin sopii mukavasti republikaanipuolueen, Liberty Leaguen ja Hearstin liiton vaali-strategiaan v. 1936. Tarkoitus on hajottaa demokraattipuoluetta oikealta ja vasemmalta, puristaa ulos uuden jaon joukkokannatus ja liittää se republikaanipuolueen mukaan valtavaksi muurinmurtajaksi, joka murskaa Rooseveltin hallituksen ja asettaa valtaan kaikkein taantumuksellisimmat, kaikkein fasis-tisimmat voimat Amerikan poliittisessa elämässä.

Isä Coughlinin merkitystä arvioitaessa on hyödytöntä tutkia hänen muodollista ohjelmaansa, hänen "yhteiskunnallisen oikeuden" liittonsa (Union for Social Justice) kuuttatoista pykälää. Ne ovat niin epämääräisiä, että ne tarkoittavat kaikkea kaikille. Herbert Hooverikin voisi silmääräpäyttämättä panna nimensä tämän ohjelman alle. Hänen todellinen ohjel-mansa on seulottava erilleen hänen lukemattomien ja

ristiriitaisten päivän kysymyksiä koskettelevien radio-saarnojensa ruumenista.

Isä Coughlinin saarnat ovat eräissä piirteissään sopusoinnussa Hearstin ja Liberty Leaguen tunnussanojen kanssa. Päävihollinen, huutavat ne kaikki, on kommunismi, sosialismi, marxismi, vieraat aatteet. Ellemme me murskaa näitä vaikuttajia, sanovat he, silloin fasismi on kiertämätön. Täten he yrittävät esitellä fasismia fasismivastaisen taistelulipun alla. Heidän taistelunsa demokratian hävittämiseksi tapahtuu Amerikan demokratian puolustamisen tunnuksella. Kapitalistien oikeutta saboteerata tuotantoa puolustellaan hyökkäilemällä Rooseveltin yritystä vastaan järjestää tämä saboteesi hallituksen avulla. Ammattiunionismia vastaan hyökkäillään liittämällä se yhteen A. F. of L:n johdon taantumuksellisen siiven byrokraattisten liiallisuuksien kanssa. Komppanian unionismia edistetään kaikkien työläisten vapauden nimessä. Kulttuuria, tiedettä ja valistusta suojeltaisiin turmiolliselta vaikutukselta uskollisuusvala- ja noitajahtijärjestelmällä. Amerikalaisuus ja isänmaanrakkaus prostituoidaan mitä inhoittavimman shovinismin, taantumuksellisen sisä- ja ulkopoliitiikan palvelukseen. Amerikan eristäytymistä käytetään naamioimaan julkeata fasismin tukemista ulkomailla.

Alituisena pääpainona isä Coughlinin vetoimuksissa joukkoihin on hänen huutonsa, että kaikki meidän vastoinkäymisemme, joukkojen koko kurjuus ja alennustila johtuu siitä, että maassa ei ole kylliksi rahaa. Inflatio on tämän ohjelman alku ja loppu. On luonteenomaista nykyiselle Amerikan poliittiselle sektorille ja Liberty Leaguen petolliselle strategialle,

että pääinflationisti, isä Coughlin, voi osoittautua Roosevelt-vastaisen kokoomuksen johdossa olevan, lujaa rahakantaa puoltavan taantumuksellisen joukon tehoisaksi aseeksi.

Tässä valossa on arvosteltava isä Coughlinin ansioitumista johtajana ja politikointsijana. Tässä valossa meidän on arvosteltava hänen inflatio-ohjelmansa merkitystä. Että hän on roomalais-katoolista hierarkiaa edustava saarnamies, on meille vähämerkityksellinen seikka. Tämä hierarkia, meidän kansallisessa elämäsämme suurimerkityksellinen poliittinen masiina, on todella katoolinen (yleinen) siinäkin mielessä, että se koettaa olla edustettuna jokaisessa leirissä ja ryhmässä, jokaisessa liikkeessä, joka pysyy vallitsevan yhteiskuntajärjestelmän puitteissa. Tämän hierarkian vieläkin vaikutusvaltaisempi edustaja on Al Smith, johtava lujan rahakannan puoltaja ja yksi Liberty Leaguen johtavista miehistä. Voimme siis jättää huomioonottamatta isä Coughlinin papin kauhtanan, paitsi sikäli kuin se paljastaa hänen yhteytensä koko kapitalistisen politiikan monimutkaiseen verkkoon yleensä. Meidän täytyy korostaa, että emme ole tässä tekemisissä uskonnon, vaan yksinomaan poliittisten kysymysten kanssa.

**Mitä inflatio oikeastaan tarkoittaisi? Sovellutta-
kaamme sitä esimerkiksi bonus-kysymykseen. Se tarkoittaisi, että bonus maksettaisiin painokoneilla ten-
dyillä uusilla dollareilla, eikä otettaisi rikkaitten ka-
saantuneista varoista. Paperirahan lisääminen tekisi
jokaisen dollarin arvoltaan aina sitä pienemmäksi, samal-
la kun koko setelimäärän ostovoima pysyisi samana, ellei
pienempänä. Joka askeleella se johtaisi suurempaan**

inflatioon. Jokainen palkkadollari ostaisi vähempi elintarpeita, vähempi vaatetusta ja vähempi kaikkea muuta. Jos bonus maksettaisiin inflatiolla, sen arvo veteraaneille vähenisi ostovoimaan nähden, ja samalla jällellä oleva arvo otettaisiin jo ennestään köyhdytettyjen työtätekevien taskuista. Ja kun inflatio sivuuttaa yksityiset säädökset, kuten bonuksen maksaminen, ja tulee yleiseksi säännöksi, silloin palkkojen arvo tulee pienemmäksi ja pienemmäksi ja työläisten ja keskiluokkalaisten pikkusäästöt arvottomiksi paperijätteiksi, arvoltaan vieläkin pienemmiksi kuin puhdas paperi jolle ne on painettu. Bonuksen maksaminen inflatiolla tarkoittaa maksamista lupauksilla, joita ei koskaan aijota, eikä koskaan voida lunastaa.

Me kommunistit taistelemme, ja olemme aina taistelleet, bonuksen sotilaille maksamisen puolesta. Me taistelemme sen lisäksi yleisen yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta, jonka maksaa hallitus. Me kannatamme työläisten työttömyys-, vanhuuseläke- ja yhteiskunnallista vakuutuslakiehdotusta (Workers Unemployment, Old Age and Social Insurance Bill, H. R. 2827), joka on esillä kongressissa edustajahuoneen työlautakunnan hyväksymänä.

Mutta me vaadimme, että sotaveteraaneille ja työtömille tulee maksaa oikealla rahalla, eikä väärillä lupauksilla, vaikkapa ne pannaan paperillekin. Me vaadimme, että heille maksetaan rikkailta otetulla rahalla, jyrkässä asteikossa kohoavilla tuloveroilla \$5,000 ylittävälle tuloille, ja verottamalla raskaasti perintöjä ja omaisuuksia, ja suurkorporatsioneille kasaantuneita ylijäämiä. Maassa on kyllin rikkauksia näiden välttämättömien tarpeiden maksamiseksi. Mutta kaikki nämä

rikkaudet ovat rikkaiden käsissä. Ei ole taikavoimaista formulaa niiden saamiseksi, paitsi ottamalla ne rikkailta pois. Se voidaan tehdä verottamalla, johon hallituksella on täysi valta. Jos hallitus kieltäytyy niin tekemästä, on vielä toinen keino, Lincolnin neuvoma keino, että kun kansa on tyytymätön hallitukseensa, sillä on perinnäinen oikeus muuttaa tai kukistaa se, ja pystyttää tilalle uusi hallitus joka noudattaa heidän tahtoaan.

Isä Coughlin ei ole ainoastaan politikoitsija, hän on myöskin liikemies. Hän on sellainen liikemies, joka nousee ja kasvaa rikkaaksi ja lihavaksi inflatiokautena. Hän on todistanut vakavan uskonsa inflatioon keinotteleamalla laajamittaisesti hopealla. Hallitus on itse paljastanut, että isä Coughlin on yksi suurimpia hopean omistajia ja sillä keinottelijoita Amerikassa. Joka kerta kun otetaan uusi askel inflation suuntaan, askel, joka vähentää joukkojen ostokykä, joka pienentää sitä leipä- ja maitomäärää, jonka työläinen voi ostaa, isä Coughlinin rikkaudet lisääntyvät uusilla kymmenillä tuhansilla dollareilla. Sangen kunnianarvoinen isä voi sitten pitää lisää radiopuheita, kiihottaen yhä suurempaa inflatiota, joka tuo hänelle yhä useampia satoja tuhansia, maksaakseen niillä uusista puheista suuremman inflation puolesta, joka tuottaa lisää voittoja, ja niin edespäin *ad infinitum* — tai niin lähelle loppumattomuutta kuin tyhjät vatsat ja joukkojen hätä sallii prosessin jatkua. Inflatio-ohjelma vie meitä isä Coughlinin keinottelijain paratiisia kohti, mutta työtätekeville ihmisille se paratiisi on syvin helvetti.

Isä Coughlin on puolustellut politiikkaansa kysymällä: "Eikö pappikin ole kansalainen, ja eikö minul-

lakin ole oikeus ottaa osaa politiikkaan?” Kyllä, arvoisa pastori, teillä on se oikeus, ja samoin on kaikilla keinottelijoilla oikeus ottaa osaa politiikkaan. Mutta meillä on myös oikeus ja velvollisuus varottaa joukkoja poliittisten keinottelijain suhteen, jotka esittävät inflatiota paikatakseen omat taskunsa.

Isä Coughlin on puolustellut keinotteluaan kysymällä: “Eikö minulla ole yhtäläinen oikeus ostaa ja myydä kuin toisillakin?” Kyllä, arvoisa pastori, teillä on samanlaiset oikeudet kuin kaikilla muillakin keinottelijoilla. Mutta meillä on myöskin oikeus ja velvollisuus varoittaa joukkoja seuraamasta sellaisen miehen neuvoja, joka voittoilee heidän lastensa nälällä.

Kun isä Coughlin hyökkäilee kommunisteja vastaan, hän ei sano taistelevansa heitä vastaan siksi, että he esittävät rikkaiden verottamista köyhien ruokkimiseksi. Hän ei sano vastustavansa heitä heidän lopullisen ohjelmansa takia, että kansanjoukkojen tulee ottaa haltuunsa tuotantolaitokset, joita rikkaat loiseläjät nyt pitävät monopolinsa alla ja seisauksissa. Hän ei halua puhua näistä asioista, joten hän hyökkäilee kommunisteja vastaan, väittäen haluavansa “säilyttää meidän demokraattiset laitoksemme,” jotka hän sanoo kommunistien tahtovan vaihtaa “diktatuuriin.”

Missä oli isä Coughlin silloin, kun demokraattisten oikeuksien viholliset hänen omassa valtiossaan, Michiganissa, säätivät surkeankuuluisan Dunckel-lain, tekeleen, joka riistää demokraattiset oikeudet jokaiselta joka ajattelee että nykyinen järjestelmä olisi muutettava? Miksi hän vaikenä kongressin ja valtioiden lainlaatijakuntain työläisvastaisten- ja ulkomaalais- ja kapinalakien tulvan suhteen, jotka tähtäsivät demo-

kratian rippeiden tuhoamiseen Amerikassa? Miksi hän ei ole koskaan lausunut sanaakaan Scottsboro-jutussa? Angelo Herndonista? Tom Mooneysta? Kautta maan tapahtuvista työläisten murhista, tekosyytteistä, ryöstöistä ja räökkäyksistä? Meidän täytyy kysyä isä Coughlinilta, ovatko kaikki nämä tapahtumat osa siitä "demokratiasta", jonka puolesta hän puhuu ja väittää taistelevansa.

Jos hän on todella niin uskollinen demokratian puolustaja, kuinka paljon hän sovelluttaa sitä yhteiskunnallisen oikeuden liittoonsa? Mitä jäsenillä on sanomista järjestön asioista? Miten demokratia esiintyy liitossa? Valitsivatko jäsenet liikkeenhoitajan, joka johtaa liittoa isä Coughlinin puolesta, vain nimittikö hänet General Motors, jota hän palveli korkeapalkkaisena porstuapolitikoitsijana ja unioiden murskaajana, kunnes jätti tuottavan toimensa auttaakseen isä Coughlinia taistelussa demokratian puolesta?

Isä Coughlinin todellinen käsitys demokratiasta sisältyy hänen lausuntoonsa: "Minä olen yhteiskunnallisen oikeuden liitto." Tämä on samanlaista demokratiaa kuin Ludvig XIV:n, jonka sanat, "Minä olen valtio", ovat eläneet vuosisatoja edesvastuuttoman yksinvallan klassillisena ilmaisuna. Isä Coughlin suonee anteeksi jos me epäilemme hänen "demokraattisten" periaatteittensa vilpittömyyttä. Hänen sanansa on ymmärrettävä siten kuin herr Hitlerin julistus (jota hän niin suuresti ihailee) ammattiunionistien, kommunistien ja sosialistien telotusten aikana ja samalla kun hän valmisteli Ernst Thälmannin "kuulustelua" valtiorikoksesta: "Kolmas valtakunta on täydellinen kansanvalta."

Isä Coughlin suonee meille anteeksi jos sanomme, että ne kyyneleet, joita hän vuodattaa yhdessä rakkaan ystävänsä, Mr. Hearstin, kanssa Neuvostoliiton työläisten "surullisen tilan" takia, näyttävät meistä kroko-diilin kyyneleiltä. Me uskomme, että todellisuudessa hän itkee kapitalistien ja ylimystön takia, jotka menettivät yhden kuudesosan maapallon pinta-alasta tavallisille raatajille. He ahkerasti rakentavat nyt suurta, kukoistavaa, voimakasta, rauhallista, sosialistista yhteiskuntaa, suurimman demokratian oloissa mitä tunnetaan historiassa, samanaikaisesti kun rikkaat kapitalistimaat, kuten Yhdysvallat, panevat työttömät miljoonansa sellaisille palkoille, joilla ei varsin kuole, mutta joilla ei eläkään.

Isä Coughlin on hävytön tekopyhimys itkiessään onnellisen ja kukoistavan Neuvostoliiton takia, tukiesaan samanaikaisesti Amerikan imperialistien pystytämää, Chase ja National City pankkien kontrolloimaa Cuban Batista-Mendietta hallitusta. Se on tämä hallitus, joka murhaa työläisiä ja talonpoikia joka päivä, joka näännyttää nälkään koko väestön ja sulkee koulut, maksaakseen korkoja Wall-kadun lainoista, joilla pystytettiin suurriistäjään etuja suojeleva militaristinen hallitus.

Isä Coughlin on usein sanonut puoltavansa työtätekeviä, ja tiedämme, että moni työläinen pitää kiinni hänen sanoistaan ja pitää häntä johtajanaan. Mutta miksi hän käytti ei-union työvoimaa, kunnes aivan äsken muutti mielensä saadakseen painotuotteisiinsa union leiman, kuten piiripolitikoitsijat pyrkiessään ensi kertaa valtuusmieheksi? Miksi hän puhui ammatti-unioita vastaan kunnes A. F. of L:n 55:nneen kon-

ventionsionin hyväksymät päätöslauselmat häntä vastaan pysähdyttivät sen toistaiseksi? Miksi oli hän ääneti kaikkien autoteollisuuden lakkojen aikana? Miksi hän ei ole koskaan sanonut sanaakaan General Motorsin, Fordin ja Chryslerin tappavaa työnkiihdytystä, urkkijasysteemiä ja sortoa vastaan, vaikka N. R. A:n suunnitelma- ja tutkimusosastokin sen tunnusti autoteollisuutta koskevassa raportissaan? Miksi hän vieläkin myöhemmin teki erikoispalveluksen General Motorsille, tälle sortavan monopolipääoman symbolille, ylistäen sitä mitä imartelevimmin sanoin? Siksikö, että automagnaatit lahjoittelevat suuria summia hänen "radioyhdistykselleen", hänen pienen kukan pyhätölleen ja hänen yhteiskunnallisen oikeuden liitolleen?

Kun isä Coughlin puhui New Yorkissa keväällä v. 1935, hän antoi erään lausunnon, joka sai osakseen voimakkaan hyväksymisen osoituksen hänen kuulijoiltaan. Hän sanoi:

"Ystäväni, jos meidät pakotetaan ottamaan vastaan 19 tai edes 50 dollarin kuukausipalkkoja sellaisesta työstä järjestelmässä jota kutsumme uudeksi jaoksi, silloin tämä rahavallan kapitalistinen järjestelmä on perustuslain mukaan äänestettävä ulos elämästä."

Tämä lausunto on sitäkin merkityksellisempi kun mitään sen kaltaista ei löydy hänen painetuissa sanoissaan. Koska se oli uusi eikä ole sittemmin toistunut, me voimme sanoa, että se ei ollut lähtöisin hänen ohjelmastaan. Viimemainittu todella ottaakin kokonaan vastakkaisen tehtävän, ja lupaa ilman oleellisia muutoksia säilyttää tämän "rahavallan kapitalistisen järjestelmän." Se on myönnytys, jonka hän teki vastahakoisesti niiden joukkojen kapitalistivastaisille mie-

lialoille ja ajatuksille, jotka hän haluaa pitää taantumuksellisen ohjelmansa takana.

Olipa hänen motiivinsa näitä sanoja lausueessaan mitkä tahansa, ne olivat ja ovat yhäkin hyvin tärkeitä sanoja. Sitäkin suuremmasta merkityksestä olivat hänen kuulijakuntansa suosionosoitukset. Tuskin on väärin olettaa, että suosionosoitukset eivät johtuneet sanoista "perustuslain mukaan", jotka hän sovitti lausuntoonsa. Hänen kuulijakunnalleen oli tarpeetonta maksaa istuimistaan kaksi dollaria kuunnellakseen hänen puhettaan perustuslaista. He olisivat voineet ilmaiseksi kuulla samaa Hamilton Fishiltä tai Herbert Hooverilta. Se, mille he jakoivat suosionosoituksiaan oli ajatus, odottamaton kuin se olikin hänen lausumaan, vapautua kertakaikkiaan kapitalistisesta järjestelmästä joka, kuten katkerat kokemukset ovat heille opettaneet, on heidän koko kurjuutensa ja kärsimyksensä aiheuttaja.

Isä Coughlin pelaa kärsivien joukkojen toiveilla, heidän lisääntyvällä kurjuudellaan, heidän kasvavalla levottomuudellaan ja radikalisoitumisellaan. Hän tekee yrityksen, jota voi verrata Hitlerin alkuvaiheisiin Saksassa, koota hätääkärsivät joukot Liberty Leaguen politiikan taakse, joka on heidän omia elinehtojaan vastaan. Hän yrittää käyttää heitä puolustamaan Rockefellerin etuja, jonka suhteen hän on noudattanut hyvin merkityksellistä vaitioloa, samoin kuin Morgankin etuja, jonka hän kerran demagoogisesti tuomitsi.

Tämä isä Coughlinin peli kohtaa kerran loppunsa. Se voi palvella hänen persoonallisia etujaan rikastuttaen hänet siihen määrään, ettei hänellä ole aineellisia

huolia ennenkuin työväenluokka ottaa koko maan haltuunsa ja panee jokaisen hyödylliseen työhön. Mutta tätä peliä ei voida viedä. Yhdysvalloissa niin pitkälle kuin Hitler vei sen Saksassa. Kunnianarvoinen isä matkii Hitleriä, mutta hän unohtaa, että joukot ovat oppineet Hitleriltä aivan samoin kuin hänkin. Joukot tekevät tänään kysymyksiä. Hänen täytyy niihin vastata kauan ennen kuin hän on kykenevä vaimentamaan kaikki kyselevät huulet vankileireillä ja mestaajan kirveillä.

Takeet tähän löytyvät hänen omista kokouksistaan ja kuulijoistaan. Kun hän puhui tekopyhästi rahavallan kapitalistisen järjestelmän hävittämisestä, hän leikitteli vain ammattiloruilla. Mutta kun hänen kuulijansa taputtavat käsiään sellaisille lausunnoille, he ilmaisevat sydämiensä syviä tunteita. He ilmaisevat tahtoa ja päättäväisyyttä toteuttaa tämä sydämiensä toive, ja he alkavat liikkua siihen suuntaan. Isä Coughlin ei voi iankaiken pysähdyttää tätä omien seuraajiensa liikettä. Hän ei kykene sitä tekemään, sillä Kommunistipuolue on heidän mukanaan, keskustellen heidän kanssaan, esittäen kysymyksiä, pohtien heidän probleemejaan, ja osoittaen tietä järjestäytymiseen joka johtaa menestykselliseen taisteluun ja joka saavuttaa kukoistavan ja rauhallisen sosialistisen yhteiskunnan.

VII LUKU

LUVATUN MAAN PROFEETAT

Amerikan joukkojen hätä, jota uusi jako ei kyennyt lieventämään, synnytti joukon reformistisia liikkeitä, joilla jo nyt on huomattava vaikutus. Sellaisia ovat Utopian-, Epics-, Teknokratia-, Townsend-, Social-Crediters-liikkeet, y. m. Nämä liikkeet kehittyivät ensin kaukaisen lännen kaupunkilais-keskiluokkien keskuudessa ja levisivät sittemmin keskilännelle ja itään ja vetävät mukaansa paljon työläisiäkin. Tätä kirjoitettaessa, vaikutusvaltaisin on Townsend-liike, joka on kulettanut vanaveteensä huomattavan määrän farmareita ja työläisiä.

Jokainen näistä liikkeistä väittää löytäneensä yksinkertaisen lääkkeen, joka poistaa kaikki yhteiskunnalliset epäkohdat. Mitkä lienevätkään ristiriitansa, ja tällä hetkellä näkyy olevan ankara kiista Sinclairen ja townsendilaisten välillä, niin jokaisella niistä on se sama harhaluulo että yhteiskunnalliset epäkohtamme eivät johdu tuotantovälineiden yksityisomistuksesta, vaan johtuvat huonosta järjestelystä raha- ja jakelualoilla. Jokaisella on jokin erikoinen yleisrahälääke, jonka he luulevat ratkaisevan potentsiaalisen yltäkyläisyyden keskellä vallitsevan nälkäparadoksin.

Townsend-liikkeellä, jolla on suurin kannatus, on

vain yksi päämäärä — vanhuuseläke. Townsendilaiset väittävät kuitenkin, että kun heidän eläkesuunnitelmansa toteutetaan tulee se poistamaan työttömyyden ja varaamaan hyvinvoinnin kaikille Yhdysvalloissa. He esittävät 8,000,000 vanhan ihmisen poistamista tuotannosta, tehden siten tilaa työttömien nuoremmalle polvelle. Townsend-liike kohdistaa vetoomuksensa sekä vanhoihin että nuoriin tältä perustalta.

Townsendilaiset, vaikkeivät olekaan välittömästi kapitalistivastaisia, hyökkäilevät kiivaasti keskitettyjä rikkauksia ja suurpankkiireita vastaan. He arvostelevat ankarasti taantumusta ja taantumuksellisia ja kehottavat voimakkaasti tukemaan demokratiaa, varsinkin Amerikan demokraattista systeemiä.

Ihmisjoukot, joita townsendilaisuus vetää puoleensa, haluavat vilpittömästi yhteiskunnallista turvaa vanhoille ihmisille ja työtä nuorille. He ovat kovin liikutettuja keskitettyjen rikkauksien asiassa. Täten on selvää, että Townsend-liikkeellä on suuria myönteisiä mahdollisuuksia. Samalla kertaa on olemassa se mahdollisuus, rivijäsenistön tarkoituksista huolimatta, että liike voi joutua jonkun fasistisen demagoogin saaliiksi. Se voidaan johtaa joko kapitalismia vastaan, tai joukkojen todellisia etuja vastaan.

Townsendilaiset, kuten mainitsemamme toisetkin ryhmät, tulivat esille taloudellisen kriisin seurauksena. Liike alkoi keskittämällä huomiota erääseen tärkeään päivänkysymykseen — vanhojen ihmisten turvattuuteen kapitalistisessa yhteiskunnassa. Se vaatii, että kongressin on hyväksyttävä laki, joka myöntäisi kahdensadan dollarin kuukautisen eläkkeen kaikille yli 60 vuotta vanhoille kansalaisille, tämä raha joutuen

välittömästi käytettäväksi kauppatavaraan saman kuukauden kuluessa. Varat tämän eläkkeen rahastamiseen tulitaisiin hankkimaan kahden prosentin verolla kaikista liiketoimituksista. Tri Townsend väittää, että hänen verosuunnitelmansa ei ole tavallinen myyntivero siksi, että se vaatii ei ainoastaan kulutustarpeiden vaan kaiken Yhdysvalloissa myytävän kauppatavaran verotamista. Hän sanoo, että jos hänen lakinsa hyväksytään, noin 8,000,000 vanhaa ihmistä tulee saamaan eläkkeen ja joutumaan pois tuotannosta, tehden siten tilaa niin monelle nuoremmalle. Tämä, väittää hän, tulisi synnyttämään suunnattomat kotoiset markkinat teollisuudelle, joka vuorostaan ratkaisisi työttömyyskriisin. Townsendilaiset aivan oikein osottavat Rooseveltin yhteiskunnallisen turvallisuuslain ja sen vanhuuseläkevaraukset petokseksi. Heillä on kongressissa oma lakiehdotuksensa, niinsanottu McCroarty Bill, joka alentaa heidän kahdensadan dollarin ehdotuksensa viiteenkymmeneen dollariin kuukaudessa.

Mikä tulisi olla meidän asenteemme, meidän, jotka taistelemme taantumusta vastaan, tällaisen liikkeen jäseniin? Ei ole epäilystäkään siitä, että sen rivijäsenistö vihaa Wall-katua. Oikealla johdolla heidät voidaan vetää fasismivastaiseen rintamaan. Siten se on Townsend-, Epics, y. m. s. liikkeitä koskeva oikean lähestymisen kysymys ja kysymys heidän vakuutetuksi saamisestaan yhteisrintaman tarpeellisuudesta niiden päämäärien saavuttamiseksi, joiden puolesta he itsekin taistelevat.

Me kommunistit lähestymme näiden järjestöjen rivijäsenistöä mitä ystävällisimmässä mielessä. Me sanomme, että me olemme heidän kanssaan periaatteessa

samaa mieltä kurjuuden poistamisen kysymyksessä, vanhuuden turvaamisen kysymyksessä jokaiselle Yhdysvalloissa. Me ehdotamme, että meidän järjestömme ja heidän järjestönsä ryhtyvät yhteistoimintaan, saadakseensa aikaan jonkinlaisen yhteisen minimaalisen ohjelman, joka tulisi hyödyttämään joukkoja.

Esimerkiksi, kun meitä pyydetään tukemaan McCroarty-lakiehdotusta yhdessä townsendilaisten kanssa, me ehdotamme muutamia muutoksia, jotka tekisivät sellaisen yhteistoiminnan mahdolliseksi ja jotka osoittavat ainoan keinon, jolla todellinen vanhuuseläke voidaan saavuttaa.

Me sanomme, että **KAIKKI** yli 60-vuotiaat raatajat, eikä vain kansalaiset, olisivat oikeutettuja eläkkeeseen. On miljoonia vanhoja ihmisiä, jotka eivät ole kansalaisia, mutta jotka ovat raataneet uutterasti tämän maan rikkauksien luomiseksi; heidän ulkopuolelle jättämisensä olisi koko ohjelman vaaranalaiseksi asettamista.

Me vaadimme, että varat vanhuuseläkkeeseen on koottava suurten tulojen ja suurten omaisuuksien verottamisella. Tuo kahden prosentin liikevero lankeaisi suurimmalta osalta itse köyhdytettyjen joukkojen maksettavaksi. He maksaisivat veroa ostaessaan tavaraa, ja hinta sisältäisi myöskin tukkuliikkeiden, y. m. s. maksamat verot. Toisinsanoen, liikevero ottaisi yhdellä kädellä mitä se toisella kädellä lupasi työläisille antaa. Se verottaisi nälkäisiä ruokkiakseen nälkäisiä. Meidän tunnuksemme on: Verottakaa rikkaita köyhien ruokkimiseksi.

Lopuksi me sanomme townsendilaisille, että vaatimuksia vastaavan vanhuuseläkelain hyväksyminenkin

ratkaisee vain yhteiskunnallisen vakuutuksen yhden vaiheen. Ratkaistaksemme kaikki muutkin vaiheet — työttömyys-, sairaus- ja äitiysvakuutukset, y. m. — me ehdotamme, että kongressi hyväksyy Työläisten työttömyys-, vanhuuseläke- ja yhteiskunnallisen vakuutuslakiehdotuksen, H. R. 2827, sisältämät perustoimenpiteet. Tämä tekele edellyttää tehokkaamman vanhus-ten huollon kuin McCroarty-lakiehdotus.

Me sanomme townsendilaisille, että vanhuuseläkelain hyväksyminen ei tule poistamaan työttömyyttä, eikä parantamaan kapitalismin perusristriitä. Me viittaamme siihen, että se tulee jossain määrin tuomaan raatajille huojennusta, mutta se ei ole eikä voi olla kaikkiparantava lääke. Poistaaksemme kapitalistisen järjestelmän kipeät kohdat, meidän on poistettava kapitalismi ja omaksuttava sosialismi. Meidän on järjestettävä työtätekevät kapitalisteja ja taantumusta vastaan.

Tällä perustalla me voitamme satoja tuhansia Townsandin seuraajia voimakkaaseen taisteluun ensiksi todellisen vanhuuseläkkeen puolesta ja toiseksi yleiseen Farmer-Laborpuolueen käymään kamppanjaan kasvavia fasismin voimia vastaan.

Toisten liikkeitten suhteen puolueemme seuraa samaa taktiikkaa. Me koetamme saada heidät mukaamme yhteiseen taisteluun vissien minimivaatimusten puolesta paikallisessa ja kansallisessa mitassa, tehokkaamman avustuksen, työttömyysvakuutuksen, siviilivapauksien puolesta ja hallituksen toimesta tapahtuvan suljettujen tehtaiden aukaisemisen puolesta, saadaksemme työttömille työtä. Me kehotamme erikokoisesti juuri Epics-liikkeen kannattajia liittymään heihin

tämän viimeksimainitun vaatimuksen esittämisessä kapitalisteille. Luonnollisesti meidän ohjelmamme, koskien tätä Epics-liikkeen nostamaa populaarista kysymystä, edellyttää käytännöllisempää ratkaisua. Me hylkäämme Upton Sinclairen ajatuksen työttömien eristämisestä maan normaalista talouselämästä ja panemisesta erityiseen vedenpitävään osastoon erilleen maan yleisestä talouselämästä.

Me ehdotamme hallitukselle, että se aukaisee suljetut tehtaot missä vaan kapitalistit kieltäytyvät panemasta niitä käyntiin. Maksakoon se työttömille oikeata palkkaa oikealla rahalla. Vastaväitteeseen, että tämä maksaisi liian paljon, on selvä vastaus, että tehtaot tuottavat arvoja, jotka ylittävät kulut. Tuotteet olisivat sitten hallituksen käsissä joko markkinoitavaksi, jaettavaksi avustuksena, tai käytettäväksi yleisiin töihin. Tämä tarjoaa suurempia etuisuuksia kuin kurja avustussysteemi ja hyödytön "keksitty työ." Kapitalistien uhkaukseen, että he tulevat taistelemaan vastaan, että he sulkevat lisää tehtaita, me vastaamme, että mitä enempi he sulkevat, sitä enempi tulee hallitus aukaisemaan. Jos kaikki kapitalistit tahtovat siirtyä pois tuotannosta, se on heidän asiansa. Kapitalistien ei ole sallittava määrällä kauemmin; heidän määräilynsä vei maamme tähän nykyiseen sekasotkuun.

Tällä tavalla kommunistit koettavat rakentaa toiminnallisen yhteyden omien joukkojärjestöjensä ja niiden liikkeitten välillä, joista olemme puhuneet. He eivät usko, kuten pintapuoliset arvostelijat uskottelevat, että joukot näissä eri järjestöissä ovat järkeä vailla, ja että heitä ei muka saada vallankumouksellisen ohjelman puolelle. Tuollainen mielipide on eräs laji po-

liittista ylimielisyyttä joka ajaisi miljoonat rehelliset ihmiset demagoogien syliin. Me kommunistit uskomme, että suurin osa heistä voidaan saada mukaan fasisminvastaiseen leiriin, jos me vain pohdimme asioita järkevästi, olemme maltillisia ja vakuuttavasti kehoitamme näitä joukkoja osallistumaan yhteisrintamataisteluun polttavien tarpeidensa puolesta.

Me aijomme yhdistää yhteiseksi turvaksemme kaikki ne ihmiset, jotka seuraavat kaikenlaisia erinäisiä ristiriitaisia luvatun maan profeettoja.

VIII LUKU

HAJAANNUS SOSIALISTISESSA LIIKKEESSÄ

Poliittisen taantumuksen nouseva tulva Yhdysvalloissa löytää työväenluokan vielä suuressa määrässä järjestymättömänä. Suurin osa järjestyneistä työläisistä A. F. of L:ssä on vielä johtajiensa kautta kiinnitettynä kahteen kapitalistipuolueeseen. Vieläpä molemmat kapitalistivastaiset puolueetkaan, sosialistinen ja kommunistinen, eivät ole yhdistettynä yhteiseen rintamaan taantumuksen voimia vastaan. Nousee kysymys, että miten voidaan muodostaa laaja taantumusvastainen yhteisrintama, kun eivät edes kommunistit ja sosialistit, jotka ovat vaarasta tietoisempia, ole kyenneet aikaansaamaan yhteisymmärrystä. Tämän ilmaisi minulle eräs hämillään oleva anti-fasisti, joka kirjoitti:

“Minulla oli tapana luulla, että meillä on Sosialistipuolue, joka edustaa sosialismia, ja Kommunistipuolue, joka edustaa kommunismia. Mutta minä olen tullut huomaamaan, että Kommunistipuolue edustaa sosialismia, nähtävästi samaa kuin Sosialistipuoluekin edustaa, mutta eri menettelytapaa sen saavuttamiseksi, ja että on käynnissä taistelu elämästä ja kuolemasta näiden kahden puolueen välillä, jotka edustavat samaa asiaa. Mitä järkeä tässä on?”

Selvittääksemme tämän näennäisen arvoituksen, kaikkein ensiksi, on tarpeellista tehdä historiallinen katsaus maailman sosialistisen liikkeen jakaantumiseen maailmansodan jälkeen. Tältä taustalta me voimme tuonnempana ottaa esille kysymyksen, kuinka yhtenäisyys on saavutettavissa nykyhetken kysymyksissä ja pohtia käytännöllisiä menetelmiä hajaannuksen umpeenkasvattamiseksi.

Luonnehtikaamme aluksi nykyaikaisen sosialismin historiaa, se on, utopistisista muodoista eroavan tieteellisen sosialismin historiaa. Sen alkuperä juontaa vuodelta 1847, jolloin tieteellisen sosialismin perustajat, Karl Marx ja Friedrich Engels, julkaisivat kuuluisan asiakirjan, *Kommunistisen Manifestin*. Se esitti sosialistisen liikkeen peruseriaatteet niin selvässä ja täydellisessä muodossa, että se puhuu kaikissa oleellisissa suhteissa kuin nykyaikainen asiakirja ja pitää paikkansa tämän päivän tärkeimpiin probleemeihin nähden. *Manifesti*, yhdessä Marxin ja Engelsin myöhempien kirjoitusten kanssa, hallitsi pian nousevan työväenliikkeen ajattelua ja toimintaa Euroopassa, sekä vähemmässä määrässä myös Amerikassa. Sen periaatteet tulivat Ensimmäisen Internationalen ja sittemmin joksikin aikaa Toisen Internationalen perustaksi, jotka kumpikin olivat työväenpuolueiden ja jossain määrin myöskin ammatillisten liikkeiden kansainvälisiä liittoja.

Vuodesta 1847 lähtien käytettiin "kommunisti"- ja "sosialisti"-nimiä enempi tai vähempi vaihtuvasti järjestyneen työväenliikkeen pääsuunnasta, joka sai parhaan ilmaisunsa Marxin ja Engelsin kirjoituksissa ja teoksissa. Alunperin käyttivät he ja heidän toverinsa

määrätietoisesti "kommunisti"-nimitystä erottaakseen itsensä jyrkästi kaikenlaisista utopistisista suunnista ja pikkuporvarillisesta sosialismista. Myöhemmin Saksan Sosialidemokraattisen joukkopuolueen kasvun vaikutuksesta yleisemmin nimitystä "sosialisti" tai "sosialidemokraatti" ja "kommunisti"-nimitys tuli yleensä siirretyksi teoreettisiin teoksiin ja oppikirjoihin.

Maailmansodan syttyminen v. 1914 paljasti maailman työväenluokalle, että sosialistipuolueiden johto oli useammassa maassa vararikkoutunut. Heidän johdonsa ja ohjelmansa oli vienyt väärään. Se johti nykyisen sosialistisen liikkeen peruspäämääristä luopumiseen. Johtajat olivat sovittaneet itsensä kapitalismin puitteisiin ja kapitalistiluokan tahdon palvelukseen. Moni oli tullut vedetyksi kapitalistiseen valtakoneistoon. Maailmansodan syttyessä tämä tosiasia, joka siihen asti oli pysynyt salassa, paljastui dramaattisesti työläisille. Nämä sosialistijohtajat luopuivat lupauksistaan taistella peräänantamattomasti kapitalistien sotaa vastaan äänestämällä sotalainoja erityisille hallituksilleen. He julistivat moratorion luokkasotaan nähden kussakin maassa. Se tarkoitti taistelun lopettamista työläisten etujen puolesta. Petturuuden lopullinen askel paljastui kun he ottivat vastaan ministeripaikkoja sotahallituksissa ja rupesivat imperialististen armeijoiden aktiivisimmiksi värväysupseereiksi, kukin oman kansallisen valtuuskansa puolustajana.

Toisen Internationalen romahdus maailmansodan alussa tuli useimpien maiden työläisjoukoille yllätyksenä, paljastuksena. Kuitenkin jo paljoa ennen kuin petos tapahtui, sitä olivat aavistaneet ja ennustaneet ne sosialistit, jotka olivat pysyneet uskollisina Marxin

ja Engelsin opeille. Nämä vallankumoukselliset sosialistit olivat jo vuosia taistelleet eri sosialistipuolueiden johdon lisääntyvää opportunistista käytäntöä vastaan. Vain yhdessä puolueessa oli marxismi lyönyt ja karkoittanut ulos opportunistin. Se puolue oli Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue (bolshevikit), johtajanaan Vladimir Iljitsh Lenin. Vuodesta 1903, tämä puolue oli poliittisesti ja organisatorisesti erottanut itsensä Toista Internationalea hallitsevan johdon opportunistisesta ja marxilaisuuden revisioimisesta.

Maailmansodan puhkeamisen jälkeen Leninin puolue oli ainoa puolue, joka ei ainoastaan asettunut peräänantamattomasti vastustamaan imperialistista sotaa, vaan myöskin levitti selvää taisteluohjelmaa imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi riistäjäluokkaa vastaan, rauhan ja uuden sosialistisen yhteiskunnan perustamisen puolesta. Se oli tällaisen vallankumouksellisen, marxilaisen sosialistipuolueen olemassaolo, joka teki mahdolliseksi kapitalistisen järjestelmän ensimmäisen murtuman Venäjällä. Se oli tämä puolue, joka johti joukot perustamaan ensimmäisen työväenvallan, Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton, joka sittemmin liitettiin laajempaan Sosialististen Neuvostotasavaltain Liittoon.

Vuosi neuvostovallan perustamisen jälkeen Venäjällä, Saksan ja Itävallan imperialismin romahtaminen antoi vallan niiden maiden sosialidemokratian opportunististen johtajien käsiin. Vastakohtana sille, mitä Venäjän bolshevikit olivat tehneet, Saksan ja Itävallan sosialidemokraattisten puolueiden johtajat käyttivät valtaansa, ei työläisten hallituksen perustamiseksi,

vaan, vastavallankumouksellisten upseerien avulla he päinvastoin murskasivat vallankumouksellisen työväenluokan kapinan ja palauttivat valtiovallan kapitalistien käsiin.

Repeytymä sosialistisen liikkeen kahden suunnan välillä tuli täten täydelliseksi. Jokaisessa maassa tämä liike jakaantui niihin, jotka kannattivat ja halusivat seurata bolshevikien esimerkkiä, ja niihin, jotka kannattivat ja seurasivat Saksan sosialidemokratian johtajia.

V. 1919 tämä jakaantuminen sai organisatorisen muodon maailmanlaajuisessa mitassa. Yhtäällä perustettiin Kommunistinen Internationale, kuten bolshevikien johtama vallankumouksellisen sosialismin maailmanpuolue tuli tunnetuksi. Toisaalla tapahtui vanhan, Toisen Internationalen uudelleen perustaminen opportunistisin maailmanliittona, toimien yhdessä kapitalistien kanssa heidän hajoavan järjestelmänsä lujittamiseksi Saksan sosialidemokraattien ohjauksella.

Lenin ja bolshevikit halusivat erottaa vallankumouksellisen sosialismin Toisen Internationalen opportunistisesta käytännöstä palauttamalla Marxin ja Engelsin ensin v. 1847 kohottaman, historiallisen ja kunnia-kaan kommunisti-nimityksen. Heti Venäjälle palaa-misensa jälkeen, Lenin asetti kysymyksen maailmankuulussa lentolehtisessään, *Proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme*, joka julkaistiin huhtikuun 10 päivä, 1917.

“Tulen viimeiseen asiaan, puolueemme nimeen. Meidän on kutsuttava itseämme Kommunistipuolueeksi — aivan samoin kuin Marx ja Engels kutsuivat itseään kommunisteiksi.

“Meidän on painostettava, että olemme marxilaisia, ja että meidän perusohjeemme on *Kommunistinen Manifesti*, jonka sosialidemokratia on vääristellyt ja pettänyt kahdessa tärkeässä ominaisuudessa: (1) Työläisillä ei ole maata; ‘maanpuolustus’ imperialistisessa sodassa on sosialismin pettämistä; (2) Marxin opin valtiosta on Toinen Internationale vääristellyt.

“Nimi ‘socialidemokratia’ on epätieteellinen, kuten Marx jatkuvasti osoitti, erikoisesti v. 1875, teoksessaan *Gothan ohjelman arvostelua*, ja kuten Engels v. 1894 selitti yleistajuisemmassa muodossa. Ihmiskunta voi siirtyä suoraan kapitalismista vain sosialismiin, se on, tuotantovälineiden yhteiskunnalliseen omistukseen ja yksilön työn mukaan tapahtuvaan tuotteiden jakoon. Meidän puolueemme katsoo vieläkin kauemmaksi tulevaisuuteen; sosialimi tulee ennemmin tai myöhemmin kypsyään kommunismiksi, jonka viiri kantaa tunnusta: ‘Jokainen tuottaa kykynsä mukaan, jokainen saa tarpeidensa mukaan’.”

Täten nimitykset jotka ennen olivat vaihtuvasti yhtäläistyneet yhtenäisen nykyaikaisen tieteellisen sosialistisen liikkeen, tulivat kahden eroavan suunnan tuntomerkeiksi, jotka lopulta muodostuivat työväenluokan määrätysti organisoiduiksi poliittisiksi liikkeiksi. Kommunistinen liike jatkoi ja kehitti Marxin ja Engelsin alkuperäisiä oppeja: työväen valtaannousun kautta yhteiskunnan sosialistiseksi muuttamiseksi. Sosialistinen liike kulki sosialistisen vallankumouksen vastustamisen tielle, yhteistoimintaan porvariston kanssa korjatakseen vararikkoisen kapitalistisen järjestelmän, josta se selitti sosialismin “rauhallisesti kehittyvän” askel askeleelta.

Näiden kahden politiikan, kahden eroavan suunnan, loogilliset tulokset ovat edessämme tänään, 16 vuotta

sen jälkeen kun hajaannus sai organisatorisen muodon. Tarkkailkaamme näiden kahden politiikan seurauksia maissa, joissa ne pääsivät valtaan. Saksassa opportunistin hedelmä nähdään Hitlerissä ja fasistisessa raakuudessa, joka syöksee tuon maan syvemmälle kaaokseen. Itävallassa opportunistinen käytäntö tuotti samat tulokset, päättyen Dollfuksen fasismiin, jota Schuschnigg-Starhemberggit jatkavat. Venäjällä, nähdään vallankumouksellisen marxismin, se on, kommunismin hedelmät, jyrkkänä vastakohtana ensi kertaa historiassa sosialistisen rakennustyön valtavassa voitossa. Siellä sosialismi on saavuttanut ratkaisevan ja peruuttamattoman voiton, johtaen Neuvostoliiton kansoja aina kasvavaan hyvinvointiin ja lisäten heidän voimaansa ja vaikutustansa koko maailmassa.

Nämä tosiasiat selittävät miksi Amerikan Sosialistipuolue, vanhankaartinsa johdolla ei nimestään huolimatta edustanut sosialismia. Sadattuhannet sen työläisseuraajat vilpittömästi haluavat ja pyrkivät sosialismiin. Uusia ryhmiä ja johtajia tulee nyt esiin, tahtoen kääntyä pois sen vanhasta vararikkoisesta politiikasta. Mutta taantumuksellinen, vanhankaartin johtajien siipi vie heitä vastakkaiseen suuntaan pakolla ja petoksella. Saksan kokemusten opetukset ovat paras selitys siitä, minne vanhankaartin politiikka aina johtaa. Kaikissa maissa missä sosialistipuolue muodostui poliittiseksi mahdiksi, se astui kapitalismin palvelukseen. Saksan sosialidemokraattisen puolueen politiikka oli tyypillistä kaikkien sosialistipuolueiden taottelemalle suunnalle viimeaikoihin asti. Eroavaisuu-

det eri maissa olivat vain pikkuseikoissa, eikä periaatteessa.

Kommunistipuolueet eri maissa edustavat pääasiallisimpia järjestyneitä voimia, jotka tietoisesti ja hartaasti taistelevat sosialismin puolesta. Ensimmäinen ja ainoa sosialistinen yhteiskunta on perustettu kommunistipuolueen välittömällä johdolla. Kommunistinen Internationale yhdistää koko maailman kommunistipuolueet yhdeksi maailmanpuolueeksi, joka muovaa yhdenmukaisen maailmanpolitiikan, sovellettuina kunkin maan kansallisten olojen erikoisuuksiin ja sortettujen joukkojen erikoisiin probleemeihin.

Maailmansota ja Lokakuun vallankumous, jotka aiheuttivat eroavien suuntien repeytymän kansainvälisessä sosialistisessa liikkeessä, keskeyttivät Yhdysvalloissa sosialistipuolueen työväenluokan joukkopuolueeksi muodostumisen prosessin. Sosialistien suuren enemmistön säälimätön puolueesta ulosajaminen oikeistojohtajien toimesta heti sodan jälkeen siksi kun he alkoivat astua Kommunistisen Internationalen tietä, pirstoi sosialistipuolueen. Ja samanaikaisesti se synnytti kommunistipuolueen kehittymättömässä tilassa, jakaantuneena syntymässään kahteen puolueeseen, ilman valmennettuja järjestökaadereita, kaikkien "vasemmisto"-lastentautien vaivaamana. Tätä heikkoutta kärjisti hallitus kommunistien vainolla ja lainsuojattomiksi julistamisella.

Yhteys Amerikan työtätekevien suuriin joukkoihin oli siten katkaistu niin sosialisti- kuin kommunistipuolueeltakin. Viimemainittu alkaa vasta nyt voittaa, korkeammalla tasolla, muutamia joukkoasemia, jotka jo olivat voittamisprosessin alla kun sota ja sosialis-

tisen liikkeen hajaannus äkkiarvaamatta pirstoi ne. Poliitikassaan poikkeamattomasti oikeistolaisen vanhankaartin johdon alla viimeaikoihin asti olleen sosialistipuolueen johtajat, säilyttivät epävarman asemansa ainoastaan uhraamalla reformistisenkin ohjelmansa liiton aikaansaamiseksi A. F. of L:n byrokraatian tunnetusti kapitalistimielisten ryhmäin kanssa. Tämä selittää sosialistipuolueen tavattoman heikkouden poliittisena tekijänä ja voimana Yhdysvalloissa.

Ei ole epäilystäkään siitä, että reformismin sosialistisessä liikkeessä aiheuttama hajaannus, ja sosialisti- ja kommunistipuolueiden välinen katkera taistelu, auttoi suurten työläisjoukkojen syrjään ajamista. Koska he eivät ymmärtäneet taisteluun sisältyviä kysymyksiä, he käänsivät selkänsä kummallekin puolueelle ja sosialismille yleensä. Tämä vuorostaan heikensi sosialismin kykyä vetää puoleensa väestön ei-proletaarisia aineksia vallankumouksen liittolaisina. Vanhankaartin johtajat ovat käyttäneet tätä seikkaa hyväkseen synnyttääkseen sosialististen työläisten mieliin ennakkoluuloja kommunisteista hajottajina, jotka muka tuhosivat Amerikan sosialistisen liikkeen. He jättävät tietysti kaikessa hiljaisuudessa huomioonottamatta oman roolinsa puoluedemokratian rikkojina, jotka erottivat sosialistipuolueen jäsenenemmistön, kun nämä päättivät lähteä Kolmannen Internationalen suuntaan.

Tämän hajotustoimenpiteen pani täytäntöön sama vanhakaarti — cahanit, leet ja o'nealit — jotka taas tänään uhkaavat erottaa sosialistipuolueen enemmistön. Tämä sosialistipuolueen uusi hajaannus alkoi kun se enemmistöäänillä hyväksyi Detroitin periaatejulistuksen v. 1934, ottaen siten tärkeän joskin epä-

röivän askeleen vasemmalle. Me kommunistit emme ole koskaan tyydyttävästi selittäneet sosialistipuolueessa pysyneille työläisille v:n 1919 hajaannuksen todellista historiaa ja luonnetta. Taistelun yhteisrintaman puolesta sosialistipuolueen ja sen kannattajien kanssa täytyy voittaa kauankestäneet vihamielisyydet ja niistä seuranneet syvällejuurtuneet ennakkoluulot. Sitä ei voida tehdä pelkästään luettelemalla tosiasioita ja mennyttä historiaa. Se on tehtävä poliittisesti, antamalla vastaus sosialististen rivijäsenten terveille toivomukselle sosialismin yhtenäisestä proletaarisesta puolueesta, toivomuksella jokapäiväisten taisteluiden tarpeista kasvavasta yhtenäisyydestä, jota oikeistajohtajat vääristelevät yhtenäisyyden esteeksi.

Kysymys sosialistien ja kommunistien yhteisrintamasta päivänkysymyksissä, Farmer-Laborpuolueen rakentamisessa, taistelussa fasismia ja sotaa vastaan, on suunnattomasta ja välittömästä merkityksestä. Niin pieniä kuin molemmat puolueet vielä ovatkin, niiden yhteistoiminta tulisi moninkertaistuttamaan niiden vaikutuksen joukkoihin. Se muuttaisi järjestyneen työväenliikkeen koko poliittisen kompleksin miltei yhdessä päivässä. Se tulisi pysähdyttämään taantumuksen vaikutuksen kasvun tuhannella eri taholla, missä se nyt versoo villinä. Se kiihdyttäisi Amerikan työväenluokan poliittista kehitystä kokonaisuudessaan. Lyhyesti sanoen, sosialistipuolueen ratkaisevain ryhmien voittaminen yhteisrintaman kannalle on ehdoton välttämättömyys, elämän ja kuoleman kysymys raatajajoukoille.

Sen saavuttaminen vaatii tuon vanhankaartin taantumuksellisten johtajien pikkuryhmän eristämistä ja

alaslyömistä, pikkuryhmän, joka istuu sosialistipuolueen taakkana kuin vanha meren ukko, tyrehtyttäen sen kehityksen ja pitäen sitä lahkolaisesti eristäytyneenä. He ovat niitä, jotka tietoisesti ja hellittämättömästi ovat vastavallankumouksellisia ja sosialismin vastustajia, jopa työskennellen yhdessä ilmeisten fasisistien, kuten Hearstin kanssa. Kaikkien niiden sosialistipuolueen sisällä ja ympärillä olevien yksilöiden ja ryhmien auttaminen, jotka ovat tekemässä eron vanhasta reformistisesta taantumuspolitiikasta, ja jotka kuinka tahansa epämääräisesti siirtyvät todellista luokkataisteluoohjelmaa ja yhteisrintamaa kohti, vaatii mitä läheisintä, ystävällisintä ja kärsivällisintä yhteistyöskentelyä kommunistien taholta.

Mikäli sosialistit ja kommunistit voivat yhtyä rakentaakseen Farmer-Laborpuoluetta ja taistellakseen välittömien vaatimusten puolesta, mikäli avautuu perspektiivejä sosialistien ja kommunistien elimelliselle yhtymiselle *yhdeksi sosialismin vallankumouspuolueeksi*. Me lähenemme sen ajan loppua, joka alkoi Toisen Internationalen johtajien petoksessa ja Kolmannen Internationalen nousussa Venäjän vallankumouksen perusteella, sosialistisen liikkeen maailmanlaajuisen hajaannuskauden loppua. Me olemme siirtymässä siihen kauteen, joka näkee tämän hajaannuksen umpeenkasvamisen, kauteen, jonka sosialismin lopullinen voitto Neuvostoliitossa alotti.

Me emme esitä sosialististen ja kommunististen työläisten elimellistä yhdeksi puolueeksi yhtymistä sijaisesityksenä yhteistoiminnalle välittömissä probleemeissa. Se on yhteistoiminta käytännöllisissä päivänkysymyksissä, joka rakentaa keskinäistä luottamusta

ja laskee perustaa elimelliselle yhtenäisyydelle tulevaisuudessa. Me kohotamme tämän tunnuksen kaikkien sosialismin kannattajien ja heidän lopullisen, yhtenäiseen vallankumoukselliseen puolueeseen yhtymisen tunnuksen vanhankaartin johtajien tunnusta vastaan, johtajien, jotka kutsuvat yhteisrintamaan avointen kapitalismin kannattajien, jopa Hearstin kaltaisten fasisistienkin kanssa, kommunisteja vastaan.

I X L U K U

YHTEISRINTAMA

Yhteisrintama on työtätekevien ihmisten keskeisin kysymys Yhdysvalloissa. Se on ainoa taistelukeino uhkaavaa fasismin- ja sodanvaaraa vastaan. Elleivät työtätekevät yhdistä rivejensä, taantumusvoimat tuovat fasismin Amerikkaan. Liberty Leaguen toryt (taantumukselliset) kokoovat voimiaan estääkseen työläisten järjestymisen ja murskatakseen ammattiunionit. Siviilioikeudet riistetään kaikilta, jotka koettavat käyttää demokraattisia oikeuksiaan olojensa parantamiseksi. Kuitenkin, samaan aikaan kun taantumukselliset yhtyvät, on olemassa suuri hajanaisuus niiden keskuudessa, joiden on taisteltava tätä vaaraa vastaan. Me emme voi odottaa, kunnes fasismi todella saa voiton Yhdysvalloissa, rakentaaksemme yhteisrintaman.

Sosialistien ja kommunistien jälleen yhteenliittymisen pitäisi olla ennenkaikkea mahdollista. Näiden puolueiden välillä on monia vakavia erimielisyyksiä menettelytavoista sosialismin saavuttamiseksi. Mutta me olemme yhtä mieltä siinä perusasiassa, että kapitalismi on poistettava, että meidän on pyrittävä sosialismiin. Erimielisyydet meidän välillämme pienenevät. Yksinpä perusteellisimmissakin erimielisyyksissä, joita vielä on olemassa, ylipääsemätöntä kuilua ei enää ole.

Sosialistipuolueen militanttinen sivusta vähensi näitä erimielisyyksiä luopuessaan vanhasta opinkappaleestaan, että kommunistien vastausta peruskysymyksissä on mahdoton koskaan hyväksyä. Norman Thomas toi tämän mainiosti esiin sanoessaan:

“Mutta typistää tämä periaate vaatimukseksi, että sosialistien on vannottava, etteivät he voi kuvitellakaan sellaista tilannetta, joka antaisi oikeutuksen aseelliselle kapinalle, tai pakottaa sosialistit sokeasti tunnustamaan luottavansa romanttiseen parlamentarismiin, on täydellisesti epäsosialistista mielettömyyttä. Meidän menettelytapamme tulevaisuudessa määrää pikemminkin tapahtumain kulku, kuin teoreettiset saivartelut tai dogmaattiset vakuutukset.” (*Socialist Call*, huhtikuun 20 päivä, 1935).

Me kommunistit olemme myöskin puoleltamme kaventaneet tätä kuilua. Mitä päättävämmin me poistamme kaikki lahkolaisuuden jätteet taistelukysymyksissä demokraattisten vapauksien säilyttämiseksi. Äskeisessä historiallisessa Kommunistisen Internationalen Seitsemännessä Maailmankongressissa, George Dimitrov, sen nykyinen yleissihteeri, teki tämän hyvin selväksi sanoessaan:

“Me olemme neuvostodemokratian, työtätekevien demokratian kaikkein johdonmukaisimman demokratian puolustajia. Mutta me puolustamme ja tulemme puolustamaan kapitalistisissa maissa porvarillisten demokraattisten vapauksien jokaista riekalletta, joita uhkaa fasismi ja porvarillinen taantumus, siksi että sen sanelevat meille proletariaatin luokkataistelun edut.”

Edellisessä luvussa me pohdimme kysymystä, miten sosialistit ja kommunistit eroavat porvarillisen demokratian ja proletariaatin diktatuurin metoodeissa sosialismin saavuttamiseksi. Mutta jokainen myön-

tää, että huolimatta siitä mikä on lopullinen tie sosialismiin, hetikohtainen tehtävä on Amerikan työväenluokan lujittaminen, että se kykenee menestyksellisesti puolustamaan taloudellisia ja poliittisia etujaan. Lopullisessa analyysissä elämä itse tulee osoittamaan työläisille ja kansan muille työtätekeville joukoille kumpiko, sosialistien vai kommunistienko vastaus on oikea. Sitä ennen, sellaista sosialistista liikettä, joka ei päivästä päivään taistele työtätekevien tarpeiden ja vaatimusten puolesta, ei voi sanoa tarkoitustaan vastaavaksi. Me ehdotamme, että ryhdymme yhteistoimintaan tuon päämäärän saavuttamiseksi. Joukot tulevat kokemustensa kautta ratkaisemaan kuka on oikeassa niissä kysymyksissä, joissa sosialistit ja kommunistit ovat vielä eri mieltä.

Monet vasemmistosiiven sosialistit, erikoisesti heidän johtajansa Norman Thomas, nostavat epäilyksiä vilpittömyydestä ja hyvästä tahdosta. Meidän vastauksemme siihen on, että muutaman viikon yhteistoiminta Angelo Herndonin vapauttamiseksi teki enempi kummankinpuolisen vilpittömyyden todistamiseksi kuin vuosikausien kinastelu. Me voimme vuosikautta halkoa hiuksia rehellisyyden suhteen, saamatta aikaan mitään. Mutta kuten sosialistien ja kommunistien kokemukset Ranskassa ja Italiassa ovat osoittaneet, yhteistoiminta poistaa pian kaikki katkerat ennakkoluulot, jotka ovat näiden kahden puolueen menneiden poliittisten taisteluiden mainingeja.

Niin sosialistit kuin kommunistitkin ovat yhtä mieltä, että meidän on järjestettävä järjestymättömät ja rakennettava voimakas unioliike. Järjestymättömät on järjestettävä voimakkaisiin, taisteleviin teollisuus-

unioihin. Yhteistoiminta sosialistien ja kommunistien kesken tulee antamaan voimakkaan eteenpäinsäyksen teollisuusunionistisille voimille A. F. of L:n sisällä. Militanttiset sosialistit ovat monessa tapauksessa havainneet tarpeelliseksi ja mahdolliseksi toimia yhdessä kommunistien kanssa taantumuksellisen byrokratian hajotuspolitiikkaa vastaan, vieläpä oman puolueensa vanhaakaartia vastaan, joka unioissa tukee punaisten vainoojia.

A. F. of L:n 55:ssä konventsioonissa militanttiryhmän sosialistit yhtyivät kommunistien kanssa kaikissa tärkeimmissä kysymyksissä. Yhteistoiminnan kautta he kykenivät yhdessä näyttelemään tärkeää osaa teollisuusunionistisen blokin voimien lujittamiseksi A. F. of L:ssä ja 5,000 äänen kokoamisessa Labor Partyn puolesta, 30,000:n kokonaismäärästä. Tämä sosialistien ja kommunistien merkityksellinen toiminta osoitti jälleen eittämättömästi yhteisrintaman suunnattomat mahdollisuudet jo aivan ensi vaiheessa ilman muodollista sopimusta ja siis ilman etukäteen tehtyä suunnitelmaa. Tällainen käytännöllinen työ osoittaa, että sosialistit ja kommunistit kykenevät aikaansaamaan yhteisymmärryksen ja yhteisen ohjelman uniotyössä. Jos tällaiset epäviralliset esiintymiset tuovat näin mainioita tuloksia, eikö se silloin vaatimalla vaadi yhteisrintaman systemaattista ulottamista kaikkiin unioihin, kaikkiin sosialisteihin ja kommunisteihin, ja heidän kauttaan koko työväenluokkaan?

Me kaikin olemme yhtä mieltä siitä, että fasismi voittaa maaperää Yhdysvalloissa. Liberty League, jonka takana ovat Morgan-Du Pont-edut, pyrkii kiihkeästi fasismia kohden. Se tahtoisii pystyttää murha-

ja keskitysleirit jokaiselle, joka kohottaa äänensä riis-toa ja sortoa vastaan. Jo nykyään, Rooseveltin hal-lituksen vallitessa, työläisiä ammutaan ja tapetaan kun he lakkoutuvat kurjien olojensa parantamiseksi. Eikö ole ilmeistä, että yhtenäisyys sosialistien ja kommu-nistien välillä muodostuisi kaikille työtätekeville in-noittavaksi kutsuksi ja vakuuttavaksi esimerkiksi, jo-ka toisi heidät miljoonaisina joukkoina yhteiseen tais-teluun sotaa ja fasismia vastaan?

Sellainen yhteistoiminta olisi valtava kiihotin Ame-rikan suurille työläisjoukoille, jotka vielä eivät ole va-kuutettuja sosialismin tarpeellisuudesta. Se poistaisi monia heidän epäilyksistään, kun he näkisivät sosia-lismin puolustajien, jotka ennen olivat erimielisiä, nyt yksimielisinä, toimivan yhdessä niissä nykyhetken ky-symyksissä, jotka vaativat ratkaisua. Yhteisrintama lisäisi moninkertaisesti sosialisti- ja kommunistipuolu-eiden vetovoimaa joukkojen keskuudessa ja murtaisi sen eristäytyneisyyden muurin, joka pidätti puolueet juurtumasta syväälle työväenluokkaan.

Me olemme yhtä mieltä myöskin siitä, että joudut-taaksemme sosialismin tuloa Yhdysvalloissa, Amerikan työväenluokalle on välttämätöntä irtaantua kummasta-kin vanhasta kapitalistipuolueesta. Toteuttaakseen tämän poliittisen itsenäisyyden, työläiset tarvitsevat poliittisen puolueen, vetovoimaltaan ja ohjelmaltaan paljon laajemman kuin kommunisti- tai sosialistipuo-lue. Siksi me kommunistit olemme ehdottaneet Far-mer-Laborpuoluetta, joka taistelisi työtätekevien kaik-kien välttämättömien vaatimusten puolesta. Sellainen puolue ei voisi olla sosialistinen eikä kommunistinen, mutta se ei voisi olla myöskään sosialistivastainen ei-

kä kommunistivastainen; se voisi olla todellinen kapitalistivastainen puolue. Sellainen farmer-laborpuolue sulkisi itseensä kaikki ne, jotka ovat valmiit irtaantumaan kapitalistipuolueista. Se olisi työläisten, farmarien, kaupunkien keskiluokkalaisten, kaikkien kapitalismin sortamien ja alaspainamien kokoomus. On korostettava, että vain yksi seikka voi pysähdyttää fasismin nousun maassamme, ja se on, voimakkaan fasisminvastaisen kansanrintaman luominen, jonka järjestyneenä ilmaisuna olisi Farmer-Laborpuolue.

Presidentinvaalit ovat jo täydessä käynnissä. Taantumusvoimat — Liberty League, Yhdysvaltain kaupakamari, Kansallinen tehtailijain liitto, republikaani-puolue ja sen rummunlyöjät, Hearst, Coughlin ja Hoover — valmistautuvat päivittäin hillittömän taantumuksen voittoon viemiseksi. Yksikään militanttinen sosialisti ei varmaankaan ota sellaista kantaa, että sosialisti- ja kommunistipuolueiden nykyiset heikot ja hajanaiset voimat pystyvät pelastamaan tämän maan fasismin vaaralta, hillitsemään taantumuksellisten rajattomat resurssit. Voimmeko tässä tilanteessa hetkeksikään lykätä yhteisrintaman muodostamista?

Me olemme kaikki yhtä mieltä taistelun tarpeellisuudesta rauhan puolesta ja imperialistista sotaa vastaan. Menestyksellisen taistelun rauhan puolesta on pohjauduttava joukkojen omaan itsenäiseen toimintaan. Siitä me olemme yhtä mieltä, ja lukuisia käytännöllisiä tuloksia voitaisiin saavuttaa jos olisi yhteisrintama sodanlietsojia vastaan täällä ja meren toisella puolen. Tällä hetkellä meidän on tehtävä kaikkemme saattaaksemme Mussolinin hyökkäyssodan

Etiopiaa vastaan häviöön.*) Jos me taistelisimme yhdessä niiden päämäärien puolesta joissa olemme yksimielisiä, me voisimme antaa tälle fasistiselle sodalle voimakkaan iskun, joka tulisi olemaan varoituksena kaikille niille, jotka aktiivisesti valmistautuvat uuteen maailmankatastroofiin.

Yhteistyöskentely Neuvostoliiton kanssa on välttämätöntä taistelussa rauhan puolesta. Rauhan puolesta ei voida taistella menestyksellisesti jos kieltäydytään käyttämästä hyväksi Neuvostoliiton suunnatonta vaikutusta maailman kansanjoukkoihin ja sen suurta vaikutusvaltaa kansainvälisessä diplomatiassa. Sosialistipuolue on tunnustanut, että Neuvostoliitto rakentaa sosialismia. Jos se aikoo menestyksellisesti taistella rauhan puolesta, sen on tuettava Neuvostoliiton sosialistista rauhanpolitiikkaa. Meidän tulisi iloita, että sellainen politiikka on määrävänä yhdessä maailman voimakkaimmassa maassa. Meidän on liityttävä yhteen puolustaaksemme Neuvostoliittoa, tuota rauhan ja sosialismin rintavarustusta.

Militantti-sosialistien on jo aika ottaa selvä kanta Neuvostoliiton kysymyksessä. Huomenna voi kehittyä tilanne jolloin natsit ja japanilaiset imperialistit hyökkäävät samanaikaisesti Sosialistista Neuvostotasavaltojen Liittoa vastaan. Jos sosialistit omaksuvat puolueettoman kannan, he auttavat sodanlietsojia, samalla kun he epäsuorasti avustavat Amerikan taantumuksellisia, jotka rahan ja sotatarpeiden muodossa tulevat antamaan tukensa tälle imperialistiselle sodalle Neu-

*) Tämä on kirjoitettu ennenkuin Italia sai vallotetuksi Etiopian. — *Suom. muist.*

vostoliittoa vastaan, kätkeytyen tunnuksen verhoon: Pitäkää Amerika poissa sodasta. Neuvostoliiton häviö ei olisi vain venäläisten työläisten ja talonpoikain häviö. Se olisi kaikkien maiden työläisten häviö. Yhdysvallat mukaanluettuna. Se merkitseisi kapitalistisen taantumuksen ja barbarismin valtaa sukupolviksi eteenpäin. Siksi jokaisen fasismin vastustajan, jokaisen sosialistin on puolustettava Neuvostoliittoa. Sen taistelu on heidänkin taisteluansa. Sen puolustus on heidänkin puolustustaan. Sen voitto jouduttaa sosialismin voittoa kaikissa maissa.

Nykyhetkellä militantit sosialistipuolueessa käyvät kiivasta taistelua oman puolueensa taantumuksellisia vastaan, jotka katkerasti vastustavat yhteisrintamaa.*) Jos militantti-socialistit astuvat rohkeasti yhteisrintaman puolelle, silloin heidän puolueensa, joka palavas­ti haluaa yhteisrintamaa, yhtyy heihin, ja he ovat kykeneviä moninkertaisesti lisäämään sosialistipuolueen voimaa. Yhteisrintama tulee päästämään irralleen energian tulvan, jonka vanhankaartin lahkolaisuus ja taantumuspolitiikka on sosialistipuolueessa padonnut. Tämä innostuksen tulva tulee yhteisrintaman antamalla signaalilla rynnistämään eteenpäin valtavana virtana, joka vie meidät kauaksi voiton tielle. Rakentamalla yhteisrintaman me otamme ratkaisevan askeleen työväenluokan valmentamiseksi taisteluun sosialismin puolesta.

Yhteisrintaman tie johtaa mainitsemaamme kommunisti- ja sosialistipuolueiden järjestöllistä yhtenäisyyttä

*) Sen jälkeen kun tämä on kirjoitettu, on sosialispuolueessa tapahtunut hajaannus. — *Suom. muist.*

kohti, yhden vallankumouksellisen poliittisen puolueen luomiseen. Hetken polttava tarve on sosialistien ja kommunistien organisoitu yhtenäisyys taloudellisella, poliittisella ja kulttuurisella rintamalla, taistelussa fasismia ja sotaa vastaan.

Että yhteisrintama on mahdollinen on tullut sitovasti todistetuksi Ranskassa. Pienessä mittakaavassa me olemme nähneet millaisiin ratkaiseviin esiintymiin sosialistien ja kommunistien yhteisymmärrys johtaa ammattiunioissa ja taistelussa siviilioikeuksien puolesta Yhdysvalloissa. Kommunistit, esittäessään yhteisrintamaa, eivät halua häviötä sosialistipuolueelle, kuten vanhakaarti väittää. Kommunistit eivät halua heikkoa sosialistipuoluetta, josta työväenluokalle ei olisi mitään hyötyä. He kehottavat sosialisteja osallistumaan taisteluun yhteisrintaman puolesta siksi, että se lujittaisi niin sosialisti- kuin kommunistipuoluetakin ja siten koko työväenluokkaa. Mitä kommunistit toivovat ennenkaikkea on voitto yhteisrintamalle, voittoa sosialistien ja kommunistien yhteiselle taistelulle sotaa ja fasismia vastaan. Se tulee johtamaan laajemman kansanrintaman muodostamiseen, joka yhä enempi voimistuttaa taistelua taantumusta ja fasismia vastaan tässä maassa. Taistelevan Farmer-Laborpuolueen yhteisrintaman kautta me puolustamme oikeuksiamme tänään ja valmistamme joukkoja sosialismiin.

X LUKU

FARMER-LABORPUOLUE

Meidän yhteisrintamapolitiikkamme tärkein piirre taistelussa fasismin nousua vastaan Yhdysvalloissa on esittämämme farmer-laborpuolue. Kapitalistien lisääntyvien hyökkäysten edessä, työläisten, farmarien ja alempien keskiluokkien on yhdistettävä kaikki järjestönsä välittömimpien etujensa yhteiseen puolustukseen. Huolimatta erimielisyyksistä, joita on olemassa peruskysymyksissä nykyisen yhteiskuntajärjestyksen suhteen, me ehdotamme, että he kaikki liittyvät farmer-laborpuolueeseen, joka vie taistelun heidän tärkeimmistä tarpeistaan poliittiselle arenalle. Siten tämä puolue, perustanaan ammattiunionit, farmarien, keskiluokan ryhmien ja työttömien joukkojärjestöt, on korkeamman tason yhteisrintamaa. Se vie joukkojen taistelun kansan valitsemiin hallituslaitoksiin ja käy näissä valta-asemissa taistelua kapitalisteja vastaan. Amerikan molemmat traditsionaaliset poliittiset puolueet, republikaani- ja demokraattipuolue, osoittavat hajaantumisen merkkejä. Me olemme jo käsitelleet muutamia näistä oireista: Townsend-, Epics- ja Utopia-liikkeet; LaFollettein uusi "Progressive Party" Wisconsinissa; liikehtiminen Minnesotan farmer-laborpuolueessa; isä Coughlin ja hänen "yhteiskunnal-

lisen oikeuden" liittonsa; sosialistipuolueen ehdokkaiden voitot Bridgeportissa, Connecticutissa, ja Readingissä, Pennsylvaniassa; työväen- ja yhteisten vaalilistojen hyvät saavutukset vuoden 1935 valtio- ja kunnallisvaaleissa kautta maan. Näitä liikkeitä kannattavien joukkojen mielentila ja mielipiteet ilmaisevat vanhoista kapitalistipuolueista ja osittain nykyisestä kapitalistisesta järjestelmästä eroon pyrkimistä. Nämä ihmiset ovat radikalisoitumisen prosessissa. He hakevat ratkaisevaa ulospääsyä nykyisestä hädästään. He tulevat halukkaammiksi valitsemaan taistelun tien kapitalistiluokkaa vastaan ja voidaan siis omien kokemustensa kautta kasvattaa sosialistisen vallankumouksen kannattajiksi.

Miljoonat ihmiset riistäytyvät irti entisistä käsityksistään. He seuraavat usein johtajia ja ohjelmia, jotka eivät juuri ollenkaan eroa entisistä — kuten esim. LaFolletteja. Usein heitä vetää puoleensa ohjelmat, jotka ovat luonteeltaan utopistisia ja joita niiden esittäjät eivät koskaan aijo toteuttaa. Siksi jotkut liikkeet ovat taantumuksellisia mikäli on kysymyksessä johto, joka muutamissa tapauksissa edustaa yleistä fasismin suuntaan kulkeutumista. Meidän probleemimme on opastaa nämä miljoonat tuntemaan luokkavihollisensa — monopoolikapitalistit — ja siten ymmärtämään omat luokkaetunsa, ja valmistaa heidät kulkemaan luokkataistelun tietä.

Me kommunistit olisimme iloisia jos voisimme ilman muuta vetää nämä miljoonat oman ohjelmamme kannattajiksi ja omaan puolueeseemme. Mutta me olemme realisteja. Me tiedämme, että joukot eivät vielä ole saaneet sitä välttämätöntä kokemusta, joka

toisi heidät yhtenäisesti kannattamaan johtoamme. Mutta mitä tärkeintä on, estää nämä ihmiset joutumasta fasismin uomiin. Estääksemme kapitalistit saatamasta tätä suunnatonta energiaa puolelleen, on välttämätöntä johtaa se itsenäiseen poliittiseen toimintaan, yhtenäiseen taisteluun kapitalisteja vastaan. Nykyoloissa tämä on parhaiten saavutettavissa liittämällä ammattiunionit ja kaikki muut työtätekevien joukkojärjestöt laajaan, kaikkia kapitalismin hyökkäyksiä vastustavaan valmiita ihmisiä edustavaan kokoomukseen, farmer-laborpuolueeseen.

Sellainen puolue ei synny itsevirtauksellisesti. Sitä on työtätekevien joukkojen valistuneimman osan yhteisrintamakokoomuksen johdettava ja järjestettävä. Se ei ole kysymys tyynestä abstraktisesta keskustelusta, joka selvittäisi kaikki probleemit etukäteen. Se on vaativa käytännöllinen probleemi, joka on ratkaistava pian, sillä muussa tapauksessa taantumus saa voiton Yhdysvalloissa.

Sellaisen puolueen mahdollinen ohjelma, jolla olisi laajin vetovoima ja sisältäisi laajoille joukoille helposti ymmärrettävät minimivaatimukset, voisi käsittää seuraavanlaisia kohtia:

1. Korkeammat palkat. 6-tuntinen työpäivä, 30-tuntinen viikko, ilman viikkoansioiden alennusta.

2. Oikeus järjestyä. Täysi tunnustus kollektiivisille sopimuksille työläisten omien valitsemien unionien kautta, ja komppanian unionien kieltäminen.

3. Riittävä avustus työttömille työläisille ja työtätekeville farmareille. Todellinen työttömyys- ja yh-

teiskunnallinen vakuutus. Vanhuuseläke. Varat niihin hankittava verottamalla suuria tuloja ja omaisuuksia.

4. Yleistentöiden ohjelma, josta on pysyväistä yhteiskunnallista hyötyä kansanjoukoille. Union palkat kaikissa yleisissä töissä. Yleisten töiden ohjaus ja varojen käyttö unioiden, työttömien ja farmarien järjestöjen kontrolliin.

5. Suljettujen tehtaiden käyntiin paneminen hallituksen toimesta, antaakseen työttömille työtä union palkalla.

6. Myyntiveroja, yleishyötylaitosten korkeita taksoja ja monopoolihintoja vastaan. Rikkaitten verottamisen ja työläisten, farmarien, keskiluokkalaisten ja professionaalien raskaan verotaakan huojentamisen puolesta.

7. Täysi bonus-maksu veteraaneille heti, verottamalla suuria tuloja ja omaisuuksia.

8. Avustusta köyhtyneille farmareille, häätöjä ja pakkomyyntejä vastaan ja korottomien hallituksen lainojen puolesta köyhille ja tarvitseville farmareille. Työtätekevien farmarien velat kuoletettava. Tyydyttävien hintojen puolesta farmareille ja kaupunkien työtätekevälle väestölle monopoolivoittojen, pankkien ja keinottelijain kustannuksella. Maata osaviljelijöille ja pienille vuokratilallisille.

9. Täysi tuki Amerikan Nuorisokongressin ohjelmavaatimuksille.

10. Täydet siviilioikeudet neekereille, erikoisesti etelässä. Jim-crow systeemin kaikessa muodossa esiintyvän erikoissorron poistaminen. Kuolemantuomio lynkkaajille. Täysi tuki Neekerien Kansalliskongressille.

11. Kaikkien demokraattisten oikeuksien säilyttämisen puolesta. Rajoittamattomat siviili- ja työväenoikeudet. Ylioikeudelta poistettava valta yhteiskunnallisen lainlaadinnan kumoamiseen. Joukkojen oikeuden puolesta laatia lakeja yleisäänestyksen kautta ja erottaa virasta edustajat, jotka pettävät joukkojen luottamuksen.

12. Hallituselimissä esiintyvän lahjussysteemin poistamisen ja rankaisemisen puolesta.

13. Ammattilakonrikkurien, vigilantien, poliisien, kansalliskaartin ja liittohallituksen sotaväen käytön kieltämisen puolesta työläisten taisteluissa olojensa parantamiseksi.

14. Todellisen ja lujan rauhanpolitiikan puolesta. Imperialistista siirtomaakansojen riistoa ja imperialistista sotaa vastaan. Sotavarusteluja ja militarismia vastaan. Fasistisia sodanlietsojia vastaan kaikkialla. Yhteistyöskentelyyn kaikkien rauhan puolesta taistelevien voimien kanssa.

15. Työätekevien naisten etujen ja oikeuksien suojelemisen puolesta. Kaikkia taantumuksellisia ja fasistisia yrityksiä vastaan kieltää naisilta vapaa osanotto maan taloudelliseen ja poliittiseen elämään.

Nämä ovat polttavia kysymyksiä, joiden ympärillä miljoonia ihmisiä voidaan vetää järjestettyyn taisteluun ja joiden ympärille laaja farmer-laborpuolue on rakennettavissa. Mutta sellainen puolue ei synny itsestään. Siitä on taisteltava; se on järjestettävä. Siinä on se tehtävä, jota me kommunistit olemme esittäneet kaikille rehellisille ja intelligenttisille aineksille työväenliikkeessä ja farmarien ja keskiluokkalaisten keskuudessa. Se on tehtävä, joka viipymättä suoritettuna voi estää taantumusvoimat muuttamasta koko maata suunnattomaksi keskitysleiriksi.

Meistä on ilahduttavaa nähdä, että edistysmieliset työväenjohtajat, jotka vuosi sitten täydellisesti tukivat Rooseveltia ja uutta jakoa, tulevat nyt laborpuolueen puolelle katkerien kokemustensa seurauksena. Tällainen muutos monien työläisten ja heidän johtajiensa mielipiteissä ilmeni sattuvasti vuoden 1934 tekstiililakon johtajan, Francis J. Gormanin puheesta A. F. of L:n 55:ssä konventsioonissa:

“Me olemme tulleet huomaamaan, että hallitus nojaa suurpääomaan. Me olemme oppineet, että republikaanipuolue tarkoittaa tuhoa työläisille, ja että uusi jako tarkoittaa uutta jakoa suurpääomalle ja raakaa jakoa työläisille.

“Laborpuolueen on oltava kaikkia niitä ihmisiä varten, jokaista varten, jonka oikeutta elää kunnollisesti, ja oikeutta määrätä oma kohtalonsa, täytyy puolustaa. Mutta pyydän toistaa, että jos puolueesta aiotaan saada menestyksellinen, sen täytyy pohjautua järjestyneeseen työväenliikkeeseen.

“Kolmannen puolueen liikkeitä, pohjautuen köyhäneiden farmarien tyytymättömyyteen, on ollut jo en-

nen ja on nytkin, liikkeitä jotka kuitenkin ovat tois-
taiseksi epäonnistuneet yrityksissään laajentaa joukko-
pohjaansa. Sitäpaitsi, niiden ohjelmat ovat olleet se-
kavia, hämääviä viittailuja 'turvallisuuteen' ja epäsel-
västi ja epätäydellisesti ilmaistuihin yhteiskunnallisiin
reformeihin. Menestyksellisen Labor Partyn ohjel-
man täytyy olla määritellyn, täytyy pohjautua työläis-
ten välittömiin vaatimuksiin, silmämääränään laaja-
kantoisempi, vieläkin enempi sisältävä ohjelma. Mil-
lään muulla pohjalla se ei tule menestymään.

“Mutta älkäämme puhuko 'kolmannesta puolueesta.
Tätä Labor Partya ei saa sekottaa minkään *kolman-
nen puolueen* kanssa. Labor Party on *toinen* puolue.
Minä ajattelen, että kaikki ovat minun kanssani sa-
maa mieltä siitä, että kahden entisen poliittisen puo-
lueen välillä on hyvin vähän eroa, että laborpuolue-
liikkeen sekottaminen kolmaspuolue-liikkeeseen on
Labor Partyn peruspäämäärien sekottamista.”

Tämä käsite laborpuolueesta on periaatteellisesti so-
pusoinnussa käsitteemme kanssa kansanrintamasta
Yhdysvalloissa. Tunnetun työväenjohtajan, ilmais-
tessaan laajojen ammattiunionististen joukkojen ja
yleensä työläisten mielipiteitä, asettuessa järjestönsä
nimessä kannattamaan taistelevaa laborpuoluetta, lo-
pullista eroa vanhoista puolueista, merkitsee käänne-
kohtaa työväenliikkeessä. On sitäkin tärkeämpää, et-
tä Gormanin ehdotus sai 5,000 ääntä konventsioonin
30-tuhannesta äänestä, että sitä kannatti yksi kolmas-
osa A. F. of L:sta jo v. 1935, jolloin asian puolesta
oli työskennelty vasta vähän. Puolueemme tervehtii
tällaista kehitystä työväenliikkeessä ja lupaa tehdä
kaikkensa tällaisen työläisten ja farmarien puolueen
rakentamiseksi. Tällainen työläisten, farmarien ja
kaupunkien keskiluokkien liittoutuminen yhteisrinta-

mapuolueeksi on ymmärrettävä näiden riistettyjen luokkien pysyvänä, kauan kestävästä kokoomuksena yhteisessä taistelussa yhteisten etujen puolesta.

Me emme esitä rajoitettavaksi farmer-laborpuolueen ohjelmaa kysymyksiin, joilla jo olemme nostattaneet joukkoliikkeitä, vaan tahdomme kehittää sen ohjelman laajakantoisemmaksi. Me esitämme, että tämä puolue ottaa huomioon jokaisen äänen, joka ilmaisee joukkojen palavia toiveita, ja löytää parhaat muodot kaikissa joukkovaatimuksissa.

Jotkut ovat väittäneet meidän esittelevän tällaista puoluetta siinä tarkoituksessa, että aikomuksemme on "narrata" joukot vallankumoukseen. Mitään narraamista siinä ei ole; kaikki on avointa ja silminnähtävää. Me uskomme, että joukkojen tarpeita palvelee parhaiten sellainen puolue; siksi me taistelemme sen puolesta. Koska joukot eivät vielä ole valmiit hyväksymään täydellistä ohjelmaamme, esitämme ohjelman, jota he alkavat jo itsekin vaatia. Se ei tarkoita, että me kommunistit luopuisimme vallankumous-ajatuksista. Me ajattelemme, että farmer-laborliike antaisi joukoille vallankumouksellista opetusta. Sellaisessa liikkeessä kommunistit, olemalla jokaisen taistelun eturintamassa, innoittavat sitä, lujittavat sitä, ja rakentavat samalla omaa puoluetta. Farmer-Laborpuolue asettaisi joukot vastatusten valtiovallan probleemin kanssa, ja siten kaikkien vallankumouksen probleemien kanssa. Sellainen puolue, vaikka sillä ei olekaan proletariaatin vallankumouksen ja sosialismin ohjelmaa, joutuisi välttämättömästi taistelemaan nykyhetken tärkeimpien kysymysten puolesta. Niinollen se tulisi opettamaan joukkoja ja johtamaan niitä kom-

munistisen ohjelman suuntaan. Sillä meidän päämäärämme eivät ole pelkkiä tuulentupia. Ne pohjautuvat itse elämään, moninaisiin probleemeihin, jotka rasittavat ja hämmentävät joukkoja, jokapäiväisen leivän probleemeihin.

Mitä edellytyksiä on sellaiselle yhteisrintamapuolueelle? Vuoden 1935 vaalit osoittivat, että joukot seiviytyvät harhakuvitelmistaan kumpaankin vanhaan puolueeseen ja erikoisesti uuteen jakoon nähden, mutta mitään suurempaa irtaantumista vanhoista yhteyksistä ei tapahtunut. Kuitenkin on olemassa toinen piirre, jonka farmer-laborpuolueen vastustajat ovat ylenkatsonneet. Siellä missä tehtiin tarmokkaita yrityksiä joukkotyytymättömyyden ohjaamiseksi, työläisten vaalilistat tekivät vakavaa vastarintaa republikaaneille ja demokraateille. Tämä nähtiin erikoisesti Detroitissa, Readingissä, Bridgeportissa, Toledossa ja monella pienemmällä paikkakunnalla. Tämä merkitsee, että kun tarmokkaasti työskennellään joukkojen järjestämiseksi taantumusta ja fasismia vastaan, hedelmällisiä tuloksia on saavutettavissa.

Molemmat kapitalistipuolueet käsittävät farmer-laborpuolueen esiintulon vaaran ja tekevät kaikkensa sen tukahduttamiseksi. Ja meidän ei pidä johtaa itseämme harhaan luulottelemalla, että monikaan työläinen ei tule sortumaan Liberty Leaguen ja Hearstin demagoogian uhriksi jos heillä ei ole muuta valinnan varaa kuin vararikkoinen uusi jako. Tämä tuli esiin viime vaaleissa, jotka paljastivat tyytymättömien työläisten vaarallisen taipumuksen ilmaista vastenmielisyttään uutta jakoa kohtaan palaamalla takaisin republikaanien helmaan.

Farmer-laborpuoluetta ei rakenneta, ellemme kohdista koko energiaamme tähän tehtävään. Me emme ole vielä saaneet joukkoja vakuutetuksi siitä, että heidän puolueensa tulee olla farmer-laborpuolue. Meidän on vastattava kaikkiin niihin väitteisiin, joita Hearst ja Liberty League käyttävät sitä vastaan yhtäältä ja uuden jaon puoltajat, taantumukselliset A. F. of L:n johtajat ja sosialistipuolueen vanhakaarti toisaalta. Ellemme saa joukkoja vakuutetuiksi ja osoita heille jokapäiväisessä elämässä, heidän omilla paikkakunnillaan ja omilla työaloillaan, mitä farmer-laborpuolue todella heille tarjoaa, me emme kykene menestyksellisesti rakentamaan sellaista puoluetta.

Sana kommunistien osuudesta farmer-laborpuolueessa. Tulevatko joukot hyväksymään osallistumisemme tähän yhteisrintamapuolueeseen? Käy jatkuvasti ilmeisemmäksi, että vastaus tulee olemaan myönteinen. A. F. of L:n konventsioonissa täytyi Greenin, Wollin ja Hutchinsonin johtaman taantumuksellisen blokin luopua eräästä esityksestä, joka olisi ajanut kaikki kommunistit ulos A. F. of L:n unioista. Amerikan Opettajien järjestön kansalliskonventsioonissa, Green ja New York Cityn opettajain union taantumuksellinen johtajisto kärsi musertavan tappion edistysmielisten voimien yhteisrintaman edessä. Sosialistit ja edistysmieliset huomasivat, että kaikista ennakkoluuloista huolimatta heille oli välttämätöntä ja hyödyllistä taistella kommunistien *rinnalla*, eikä heitä vastaan.

Sama prosessi on käynnissä kaikissa väestökerroksissa. Joukot tulevat vähin erin huomaamaan, että taantumukselliset lietsovat punakauhua ohjelmansa

ensi askeleena, hävittääkseen kaiken mikä on edistysmielistä tässä maassa. Ne tulevat vastaanottavaisemmiksi kommunismille samanaikaisesti kun niiden viha fasismia kohtaan kasvaa. Tämän ilmaisi Milo Reno, yksi huomatuimmista farmarien johtajista, antaessaan seuraavan lausunnon:

“Minä sanon suoraan, että jos minun on valittava joko militaristinen fasistidiktatuuri, jossa muutamat, jotka ovat kahmineet itselleen toisten luomat rikkauudet ja tekevät kaikista hyödyllisen työn tekijöistä yksinkertaisesti työjuhtia, tai kommunistien ajatus repiä alas koko järjestelmä ja rakentaa se sitten uudelleen, minä kallistuisin jälkimmäiseen.”

Monien ihmisten mieliin juurtuu ajatus, että ainoastaan kaikkien liberaalien, edistysmielisten, sosialistien ja kommunistien yhteisrintamaliike voi estää mustan fasismin nousun maassamme. Liberaalit, oppineet, kirkonmiehet yhtyvät vaatimaan yhteisrintamaa. Tässä m. m. mitä eräs huomattava liberaali, tri David Sapposs, sanoi viime kesänä puhuessaan Yleisasiain Instituutille Virginian yliopistossa:

“Ei mikään sen vähäisempi kuin luja, kaukonäköinen ja päättävä liberaalisten keskiluokkalaisten, sosialistien ja kommunistien liitto voi estää keskiluokkalaisia ja työläisiä alistumasta fasismiin, ja koko maailmaa tulemasta syöstyksi uuteen sotaan.”

Tällaisen lujan liiton rakentaminen on Amerikan työtätekevien suurin tehtävä. Se on ainoa turva taloudellista katastroofia vastaan, poliittista taantumusta ja fasismia vastaan, uuden sodan kasvavaa vaaraa vastaan.

Monet ihmiset haluavat tietää mitä tapahtuisi jos

tällainen yhteisrintamapuolue tulisi valtapuolueeksi taantumusta vastaan. Tämä on kysymys, joka, vaikka ei olekaan hetikohtainen, on meidän puoleltamme otettava vastaan käytännöllisenä probleemina. Joukot kysyvät meiltä nyt, että ottaisiko sellainen farmer-laborapuolue kontrollin hallitukseen, ja mitä sellainen yhteisrintamahallitus voisi tehdä. Me vakuutamme, että sellainen hallitus ei kykenisi toteuttamaan sosialismia. Sellainen hallitus olisi ensitilassa kansanrintaman taisteluhallitus fasismia ja taloudellista kaaosta vastaan. Sellainen hallitus voisi suojella työtätekevien demokraattisia oikeuksia. Se voisi taistella kapitalistisen järjestelmän taloudellista kaaosta vastaan, ja siten antaa työtätekeville tilaisuuden oppia omista kokemuksistaan, että heidän on omaksuttava paljoa perinpohjaisempi ohjelma toteuttaakseen sosialismia, joka on heidän probleemiensa ainoa ja lopullinen ratkaisu.

Kommunistit tukevat sellaista yhteisrintamahallitusta sikäli kuin se todella käyttää valtaansa joukkojen taloudellisten ja poliittisten oikeuksien suojelemiseksi ja laajentamiseksi. Olemmepa valmiit visseillä edellytyksillä käytännöllisesti osallistumaankin sellaiseen hallitukseen, joka voi suojella joukkoja fasistisen barbarismin kauhuilta.

Mutta me tulemme aina vakuuttamaan, että sellainen hallitus ei kykene toteuttamaan sosialismia. Sen voi tehdä vain todella vallankumouksellinen hallitus, työläisten ja muiden työtätekevien neuvostohallitus.

Yhteisrintamahallitus voi syntyä vain kansanrintamaliikkeen kautta kapitalistista taantumusta vastaan. Se voi päästä valtaan vain vakavan poliittisen kriisin

ennakkoehdoilla, silloin kun valtuusluokka on kykenevät vastustamaan joukkojen taistelua taantumusta ja fasismia vastaan. Se on mahdollinen vain silloin kun työläisten laajat joukot ja heidän järjestönsä osallistuvat yhteisrintamaan ja vaativat päättävää ja peräänantamatonta toimintaa taantumuksellisia ja fasisiteja vastaan. Silloin yhteisrintamahallitus on ei ainakaan mahdollinen, vaan on sen muodostaminen välttämätöntä työtätekevien etujen puolustamiseksi.

Meidän on korostettava, että tällainen yhteisrintamahallitus olisi ylimenomuoto. Sitä ei saa sekottaa voittoisan proletarisen vallankumouksen neuvostohallitukseen, joka muodostuu kommunistien, vasemmistososialistien ja muiden ryhmien liittona, joka on yhteisesti osallistunut kapitalistien kukistamiseen. Sellainen yhteisrintamahallitus olisi mahdollinen *ennen* proletariaatin vallankumouksen voittoa; se olisi suoja-muuri taantumusta vastaan silläaikaan kun joukot valmistautuvat lopulliseen ratkaisuun kapitalismin ja sosialismin välillä.

Tällä yhteisrintamahallituksella, joka syntyisi silloin kun joukot ovat valmiina taistelemaan fasismia vastaan, mutta eivät vielä ole valmiina taistelemaan NEUVOSTOVALLAN puolesta, ei olisi mitään yhteistä reformistien opportunististen käsitteiden kanssa kokoomushallituksesta. Se ei olisi sellainen periaatteeton hallitusbloki, joita sosialidemokraattiset puolueet muodostelivat Euroopassa yhdessä porvarillisten kerrosten kanssa. Tämä vanha kokoomuspolitiikka edusti yhteistyöskentelyä valtuusluokan kanssa kapitalismin pelastamiseksi työtätekevien hyökkäyksiltä. Mei-

dän perspektiivimme yhteisrintamahallituksesta tarkoittaa taisteluasetta kapitalismia vastaan, kaikkien fasisitivastaisten puolueiden ja ryhmien yhteistyöskentelyä taantumusta ja fasismia vastaan, ja koko työtätekevän väestön etujen puolesta.

X I L U K U

VOIKO TYÖVÄESTÖ JOHTAA KANSANLIIKETTÄ?

Monet ihmiset, jotka jossain määrin hyväksyvät kommunistien kritiikin nykyisestä yhteiskuntajärjestyksestä, epäilevät meidän väitettämme, että työväenluokka on päävoima, jolla sosialismi on toteutettavissa. Tyypillinen ilmaisu tällaisesta suhtautumisesta on seuraavassa, erään sympaattisen insinöörin kirjeessä:

“Minä en voi hyväksyä työläisten ihannoimistanne, enkä dogmaattista vaatimustanne pakottaa korkeasti sivistynyt, ammattitaitoinen ja oppinut keskiluokka valistumattoman työväenluokan johdettavaksi. Uusi yhteiskunta on mahdollinen saavuttaa vain insinöörien ja teknikkojen johdolla.”

Vastaus tähän kysymykseen sisältää selityksen kapitalistisen yhteiskunnan luokkarakenteesta, eri luokkien osuudesta ja niiden suhteista toisiinsa. On välttämätöntä ymmärtää ylipäänsä luokkien osuus ja niiden toiminta yhteiskunnassa. Tältä kannalta me voimme ymmärtää yksilöä suhteessa luokkaansa. Ei ole kysymys yksityisen teknikon paremmasta ammattitaidosta verrattuna spesialisoidun työn ulkopuolella olevan teollisuustyöläisen yleiseen teknilliseen taitamattomuuteen, joskin lisääntyvän spesialisoinnin mukana

ero ammattitaitoisen ja alottelevan teknikon teknillisessä taidossa käy jatkuvasti pienemmäksi.

Mitä me tarkoitamme kapitalistisen yhteiskunnan luokkarakenteella? Yhteiskunnassa tapahtuu jakautuminen ryhmiin, niiden suhteiden pohjalla tuotantoprosessiin. On eräs pieni ryhmä, joka omistaa tuotannonvälineet, tehtaat, kaivokset, myllyt, koneet ja kaikki muut nykyisen yhteiskunnan tuotantovälineet. Se on kapitalistiluokka. Tässä luokassa todellinen valta on suurimpien kapitalistien mitättömän pienen ryhmän (hallitsevan pankkiirien ja teollisuusruhtinaiden oligarkian) käsissä, joka suunnattomilla henkilökohtaisilla omaisuuksillaan, finanssikontrollillaan suurimpien korporatsioonien kautta, yhteen punoutuvien johtoeliemiensä kautta, j. n. e. kontrolloi 80-90 prosenttia kaikista tuotantovälineistä. Siten kourallinen ihmisiä Morganin ja Rockefellerin ryhmässä kontrolloi enempi kuin 50 prosenttia korporatsioonien rikkauksista tässä maassa. Viitisensataa maan rikkainta perhettä kirjaimellisesti omistaa tai kontrolloi koko maan tuotannollisia rikkauksia. Kaation toisessa päässä 75 prosenttia Amerikan perheistä v. 1935 kykeni vaivoin ansaitsemaan minimi elintason tai paljon nälkärajan alapuolella olevan toimeentulon.

Vastakohtana kapitalisteille, jotka omistavat tuotantovälineet, ovat työläiset, jotka eivät omista mitään muuta kuin kykynsä tuottavaan työhön, ja joiden toimeentulo riippuu työpalkoista. Työväenluokka, joka tuottaa kapitalistisen yhteiskunnan rikkaudet, on suurin yksityinen väestöryhmä jokaisessa suuressa kapitalistimaassa. Yhdysvalloissa palkka- ja konttorityöläiset muodostavat noin 70-75 prosenttia kaikista hyödyl-

lisen työn tekijöistä, siis valtavan enemmistön. Erotuksena kapitalisteista, työläiset eivät omista tuotanto-pääomaa. Heillä on jonkunverran persoonallista omaisuutta vähäisten huonekalujen, asuntojen (useimmat niistä raskaan kiinnityksen alaisena), käytettyjen autojen, y. m. s. muodossa. Tosiasiallisesti työväenluokka on omaisuudeton.

Tähän yleispiirteeseen eivät tehneet mainittavaa muutosta nekään toimenpiteet, joilla korporatsioonit ennen kriisiä pakoittivat työläisensä ostamaan osakkeita vähittäismaksulla, tai säästöjä tai vakuutuksia vastaan, j. n. e. Tällaiset omistusmuodot työväenluokan keskuudessa olivat suhteellisesti pienet, kuten porvarilliset taloustieteilijät ovat osoittaneet, ja kokonaisuudessaan eivät vastanneet muuta kuin muutaman viikon työpalkkojen säästön koko työväenluokalle. Sitten kriisin alkamisen, mitä pieniä säästöjä työläiset kokosivat, työttömyys on ne niellyt. Heiltä on useimmissa tapauksissa viety kodit. Marxin tieteellinen määritelmä proletariaatista — omistamattomasta teollisuustyöläisten luokasta — ei milloinkaan ole ollut todellisempi kuin Yhdysvalloissa tänään.

Kuten vissit ryhmät kapitalistiluokassa, niin eräät osat työväenluokastakin ovat strategisemmassa asemassa suhteessaan tuotantojärjestelmään ja siten myöskin suhteessaan luokkataisteluun. Nämä tärkeämmät ryhmät käsittävät työläiset perus- ja joukkotuotantoa edustavissa teollisuuksissa, kuten raudan ja teräksen, hiilen, autojen, rakennus- ja konerakennusteollisuuden ja kuljetuksen aloilla, j. n. e. Ne näyttelevät ratkaisevaa osaa tuotannossa ja luokkataistelussa. Ilman niiden johtavaa osanottoa ei voi olla menestyksellistä taiste-

lua fasismia ja sotaan vastaan, eikä lopullisesti voida kapitalismia menestyksellisesti kukistaa.

Näiden kahden perusluokan, yhteiskunnan huipulla olevan enimmän osan tuotantovälineitä omistavan pienen kapitalistien valtuokan ja yhteiskunnan pohjalla olevan omistamattoman työväenluokan välillä, on sarja yhteiskunnallisia väliryhmiä, joita tavallisesti kutsutaan keskiluokaksi. Todellisuudessa tämä niinkutsuttu keskiluokka ei ole yhtenäinen yhteiskuntaluokka, kuten työläiset, joiden taloudelliset edut ovat yhtäläiset. Väliryhmiä on kokonainen sarja, edustaen moninaisia taloudellisia toimia ja arvoasteikkoja. Keskiluokan ylemmät kerrokset yhtyvät kapitalisteihin; sen alemmat kerrokset proletarisoituvat jatkuvasti ja tulevat työnnettyiksi työväenluokkaan.

Suurimman väliryhmän muodostavat farmarit. Kuitenkaan ei heitäkään voida kokonaisuudessaan käsittää yhtenäiseksi luokaksi, sillä hekin jakautuvat vähintään kolmeen pääryhmään. Ensimmäisenä ovat rikkaat ja hyvinvoivat farmarit, joiden ylimmät piirit yhtyvät välittömästi kapitalistiluokkaan. He ovat oleellisesti kapitalisteja, jotka viljelevät maata puhtaasti palkkatyövoimalla ja korkeasti mekanisoidun tuotantotavan pohjalla — farmaustapa, jota voisi sanoa maataloudelliseksi tehdastuotannoksi; tai omistavat he suuria maaaloja, kuten etelän puuvillavyöhykkeellä, vuokraten niitä osa- ja vuokraviljelijöille. Tämän rikkaan ryhmän piiriin kuuluvat sellaiset farmarit, jotka viljelevät omia maitaan, mutta ovat pääasiallisesti palkkatyövoimasta riippuvaisia. Koko tämä rikkaiden farmarien ryhmä on puhtaasti kapitalistinen kokoonpanoltaan ja pyrkimyksiltään. Se on sidottu tuhansilla siteillä val-

litsevaan järjestelmään ja monopoolipääomaan, joka lisääntyvässä mitassa tunkeutuu maatalouden aloille. Tämä ryhmä ei kykene itsenäiseen toimintaan; se on ainoastaan monopolipääoman apuratas.

Farmarien keskiryhmään kuuluvat ne pienet maanviljelijät, jotka käyttävät etupäässä omaa ja perheidensä työvoimaa. Useimmat heistä omistavat farminsa (eläen lisääntyvän morkettivelan alaisena) ja ovat näihin asti nauttineet määrätystä minimi-elintasosta. Nämä farmarit horjuvat kapitalismin ja köyhien farmarien ja työläisten välillä, ollen sidotut riippuvaisuudellaan pankkeihin ja monopoleihin markkinain ja lainojen takia, mutta määrättyistä syistä ovat köyhtyneet ja häädetty mailtaan sota-ajasta alkaen maatalouskriisin seurauksena.

Kolmas ja suurin ryhmä muodostuu köyhistä ja vuokrafarmareista. Vähintään puolet Amerikan farmareista eivät enää v. 1935 omistaneet maitaan, vaan viljelivät niitä joko vuokra- tai osaviljelijöinä. Vuokraviljely lisääntyy jatkuvasti suurten farmariryhmien, keskivarakkaiden ja köyhien, menettäessä farminsa pankeille, vakuutusyhtiöille ja kiinteimistöhuijareille. Rooseveltin hallitus julistaa, että kaksi miljoonaa tässä ryhmässä on liikaa, eikä sovi kapitalistiseen talouteen. Näiden köyhien farmarien edut lyövät yhteen työväenluokan etujen kanssa ja niiden tulisi olla jokaisen poliittisen liittoutuman ehto kapitalisteja vastaan.

Kaupunkien keskiluokat ovat kirjava yhdistelmä pikkukauppiaita, professionaaleja, intellektuaaleja, opettajia, pappeja, teknikkoja, konttoristeja ja korporatsioonien henkilökuntaa, y. m. Heidän taloudellinen asemansa vaihtelee korkeapalkkaisesta hermospesialis-

tista, joka hoivaa rikkaitten hermosairaita vaimoja ja hyvätuloisesta tehokkuusekspertistä huonopalkkaiseen koulun opettajaan, lääkäriin ja pikkuliikkeen pitäjään, joiden taloudellinen asema on usein kurjempi kuin ruumiillisen työntekijän. Näiden kaupunkilaisryhmien silmäänpistävin piirre on niiden taloudellisten etujen moninaisuus. Keskiluokan ylemmät ryhmät ovat osa valtuokan kokoonpanosta. Alimpia keskiluokan ryhmiä kapitalistit riistävät ja sortavat ja niiden taloudelliset edut tekevät niistä työläisten luonnollisia liittolaisia. Tästä johtuu, että ei ole taloudellista pohjaa keskiluokan solidarisuuden luomiselle, eikä keskiluokan tarkoitusperien saavuttamiselle.

Tarkastamalla luokkien kokoonpanoa kapitalistisessa yhteiskunnassa, ei ole vaikea ennustaa kunkin luokan ja ryhmän asennetta päivän pääkysymykseen nähden: kapitalismin poistamiseen ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen. Kapitalistiluokka kokonaisuudessaan ja mitä läheisimmässä liitossa keskiluokan ylimmillä paikoilla olevien kerrosten kanssa, tulee taistelemaan viimeiseen hengenvetoon asti jokaista uutta yhteiskuntajärjestelmää vastaan, joka luonnollisestikin tulisi riistämään siltä erikoisedut ja etuoikeudet. Toisaalta työväenluokalla ja ennenkaikkea perus- ja suurteollisuuksien työläisillä, ei ole mitään menetettävänä nykyisen järjestelmän tuhossa, mutta kaikki voitettavana uuden sosialistisen yhteiskunnan kautta. Alemmat keskiluokat, vaikkakin vastaanottavaisempia kapitalistisille vaikutuksille kuin työläiset, pakottaa kapitalismin rappeutuminen, joka proletarisoi heidät, linjoittumaan enempi ja enempi työläisten taakse yhteiseen taisteluun taloudellisen turvan voittamiseksi. Ja luonnollisestikin

keskiluokkien suuret osat, luokka-asemansa luonteen takia, ovat ehdottomasti kykenemättömiä löytämään mitään selvää ja pysyväistä suuntaa. Siksi ne epäröivät ja horjuvat kapitalistisen yhteiskunnan kahden perusluokan välillä.

Tällainen nykyisen yhteiskuntajärjestelmämme luokka-analyysi osoittaa kuinka utopistista on toivoa näiden keskiluokan ryhmittymien johtavan taistelua sosialistisen yhteiskunnan puolesta. Olemme havainneet miten väärä on eräiden keskiluokan intellektuaalien ajatus, että muka niinsanottu keskiluokka on suurin ryhmä amerikalaisessa yhteiskunnassa. Se on työväenluokka, joka lukumäärältään voittaa toiset ryhmät miltei kolmella yhtä vastaan ja samalla edustaa etujen yhtenäisyyttä, jota keskiluokalla ei ole koskaan ollut, eikä voi koskaan olla.

Tarkastakaamme yksityiskohtaisemmin erästä noista keskiluokan ryhmistä, jota eräät sen puhemiehiksi pyrkivät ovat esittäneet kapitalistivastaisen taistelun johtoon, nimittäin insinöörejä ja tekniikkoja. Insinööri-johtaja-ajatuksen esitti ensiksi Thorstein Veblen jo maailmansodan loppuvuosina. Mutta jo silloin Veblen itsekin huomasi, etteivät insinöörit ryhmänä kykenisi esittämään johtavaa osaa. Hänen suunnitelmansa "Insinöörien sovetti," kuten hän sitä sittemmin nimitti, oli edistyneimpien tekniikkojen yhdistelmä työväenluokan pääjoukon kanssa. Niin epätodellinen kuin Veblenin unelma olikin, väärin olisi häntä syyttää keskiluokan intellektuaalien hänen esityksensä säännöllisestä vulgarisoimisesta, joka sai fantastisimman muotonsa tenokraattien hölypölyssä.

Keskiluokan kirjava kokoonpano pitää paikkansa

niin tekniikkoihin kuin muihinkin väliryhmiin nähden. On korkeapalkkaisia insinöörejä, joilla on suuret palkat ja nuoria teknikkoja, joiden ansiot eivät ennen kriisiäkään olleet ammattityöläisen palkkoja suuremmat. Valtava enemmistö näistä teknikoista on sitten vuoden 1929 tullut hyljättyksi romutavarana. Columbia-yliopiston suorittamat tutkimukset osoittavat, että 65 prosenttia kemisteistä, 85 prosenttia insinööreistä ja 95 prosenttia arkkitehdeista oli v. 1934 työttömänä. Heistä on monen ollut pakko antautua taksa-auton ajuriksi, hotellin ovimieheksi, tarjoilijaksi, j. n. e. syrjäyttämällä entiset työläiset. Suurin osa heistä elää avustuksen, WPA-töiden tai joidenkin muiden "keino-tekoisten" töiden varassa. Kaukana siitä, että poliittisesti kehittyneempien ja näiden köyhtyneimpien tekniikkojen taholta ilmenisi pyrkimystä astua esiin minikäänlaisena itsenäisenä ryhmänä, havaitsemme lisääntyvässä mitassa useiden heistä tajuavan, että heidän tulevaisuutensa on vain siinä, että he liittyvät työväenluokan kanssa, joka on pääasiallisin luokkavoima taistelussa uuden yhteiskunnan puolesta, jossa teknillistä taitoa voidaan käyttää hyödyllisesti — ja jossa sitä ei rangaista. Ainoa tekniikkojen "itsenäinen" alote oli "teknokraatia"-haave. Tämä ilmiö suuntautuu fasismiin. Sillä luokkaolemuksensa menettäneet keskiluokan ainekset voivat linjoittautua ainoastaan taantumuksellisten kapitalistien kiertoradalle, kapitalistien, jotka haluavat heitä käyttää työväkeä vastaan, tai työläisten kiertoradalle taistelussa kapitalisteja vastaan, uuden yhteiskuntajärjestyksen puolesta. Teknokraattien itsenäisyys oli vain nimellinen, kuten olisi mikä tahansa niinkutsuttu itsenäisyys keskiluokan liikehtimisessä

mikä asettaa itsensä työväkeä vastaan. Taantumuksellisten etujen mukaista on ylistellä näitä keskiluokan intellektuaalien vääriä väitteitä tarkoituksella käyttää keskiluokkalaisia luonnollisia liittolaisiaan — työläisiä — vastaan.

Tästä kapitalistisen yhteiskunnan luokka-analyysistä selviää, että kommunistit eivät ole syypäitä “dogmaattiseen järkähtämättömyyteen” väittäessään työväenluokkaa siksi voimaksi, jonka täytyy johtaa taistelua kapitalismia ja fasismia vastaan. Työväenluokan johdon tarpeellisuus taistelussa fasismia vastaan ja sosialismin puolesta ei johdu mistään dogmasta; se on meidän nykyisen luokkayhteiskuntamme luonteen vaatima välttämättömyys. Se, että työväenluokka asettuu kapitalistivastaisen luokkataistelun johtoon, ei ole välttämätöntä ainoastaan työläisille, vaan kaikille niille, jotka tahtovat koota mahdollisimman suuret voimat taisteluun sosialismin puolesta. Täten vaatimusta työväenluokan johdosta työläiset eivät esitä omien luokkaetujensa ahtaan käsityksen kannalta; ilman työväenluokan johtoa sosialismia ei voida saavuttaa. Ei ole toista luokkaa, jolla olisi se salainen mahti, se vallankumouksellinen tahto ja selvä päämäärä, joka luo sosialismin kapitalistisesta kaaoksesta.

Tämä ei tarkoita, että Marx ja Lenin, jotka loivat teorian proletariaatin hegemoniasta sosialistisessa vallankumouksessa, olisivat määränneet työväenluokalle täydellisen monopoolin tämän yhteiskunnallisen muutoksen toteuttamiseen nähden. Marxilais-leniniläinen teoria työväenluokan roolista ei tarkoita *monopoolia* (yksinoikeutta), vaan *hegemoonia* (johtoasemaa) vallankumouksessa. Nämä ovat kaksi eri käsitettä. Kom-

munistien ajatus työväenluokan johtoasemasta ei estä toisia luokkaryhmittymiä osallistumasta vallankumoukseen. Päinvastoin se osoittaa, että kaikkien riistettyjen ja köyhtyneiden kansanjoukkojen täytyy aktiivisesti osallistua vallankumoukselliseen taisteluun, yhdessä työväenluokan kanssa ja sen *johdolla*.

Ensimmäinen ja tärkein johtopäätös mikä tästä politiikasta seuraa on tarpeellinen liitto työläisten ja kapitalismin köyhdyttämän farmarien perusjoukon välillä. Toinen johtopäätös on se, että alemman keskiluokan jäsenet, professionaalit, intellektuaalit ja pienliikemiehet — joita kapitalistinen yhteiskunta tuhoaa ja joilla ei ole edessään muuta kuin lisääntyvä kärsimysten taakka, ovat myöskin työläisten luonnollisia liittolaisia. Kolmas johtopäätös on se, että sellaiset kaikkien luokkien yksilöt, jotka kykenevät kohoamaan ahtaiden luokkaetujensa yläpuolelle ja käsittävät historiallisten tapahtumien kulun, irtaantuvat luokastaan, yhtyen vallankumouksellisten työläisten liittolaisiksi, ja vieläpä omistavat työväenluokan omakseen ja sulautuvat siihen. Tämä pitää paikkansa itsensä valtuokan ylempien piirien yksilöihinkin nähden. Jossain mitassa näemme tämän tapahtuvan jo tänään, siten todistaen mitä Marx ja Engels ensiksi siinä suhteessa osoittivat v. 1847.

Lopuksi voidaan sanoa, että kommunistit eivät kiellä toisten luokkien yksilöiden ja ryhmien arvoa ja merkitystä. Me pidämme suurella arvolla niitä toisten luokkien rehellisiä yksilöitä, jotka liittyvät työläisten riveihin. Mutta on totta, että me emme riennä jokaisen kaulaan, joka tulee luoksemme vihollisluokasta: me emme heti luovuta vallankumouksellisen liikkeen

johtoa sellaisille yksilöille, vaikkapa heillä olisi filosofian tohtorin arvo. Todellisuudessa me olemme alussa epäluuloisiakin joidenkin näiden henkilöiden suhteen, sillä ikävät kokemukset ovat meille osoittaneet, että moni on tullut liikkeemme mukaan, ei perusteellisen ymmärryksen kautta, vaan hetkellisen päähänpiston ja tunneseikkojen seurauksena. Sellaisilla henkilöillä, jotka eivät tiedä minne menevät, ei ole vallankumouksellisessa liikkeessä pysyväisempää arvoa eikä merkitystä. Mutta sellaiset yksilöt, jotka liittyvät vallankumoukselliseen liikkeeseen tietoisina kapitalismin hävittämisen historiallisesta välttämättömyydestä, jotka ovat valmiit alistumaan ja sulautumaan yhteiskunnan ainoaan täydellisesti vallankumoukselliseen luokkaan, ovat kykeneviä tekemään tärkeitä ja pysyviä palveluksia sosialismin asialle. Todellisuudessa tieteellisen sosialismin perustuksen laski kaksi sellaista ihmistä — Karl Marx ja Friedrich Engels.

XII LUKU

AMMATTIUNIOLIIKE

Ammattiunionit ovat työväenluokan alkeisjärjestöjä. Työläiset oppivat unioissa järjestäytymisen ja luokkataistelun ensimmäiset läksyt, joita ilman ei voi olla valankumouksellisen tietoisuuden kehitystä. Siitä syystä kommunistit ovat aina korostaneet, että yksi heidän keskeisin tehtävänsä on työskentely ammattiunioissa. Me emme voi voittaa työväenluokan suuria joukkoja ohjelmamme taakse, elleemme perusta kaikkea laajasuuntaista yhteisrintamatyöskentelyämme yhteistoiminnalle unioissa.

Amerikan kommunistit ovat aina pitäneet nämä Marxin ja Leninin laatimat ja korostamat periaatteet toimintansa ohjeena. Heidän pyrkimyksensä on vuosia ollut järjestymättömien järjestäminen, taistelu teollisuusunionismin puolesta, unioiden yhdistäminen, kaikki ne kysymykset, joita A. F. of L:n edistysmielinen sivusta nykyään edustaa. Kommunistien käymä suuri kamppailu näiden kysymysten ympärillä 1921-1928 A. F. of L:ssä, kommunistipuolueen nykyisen puheenjohtajan William Z. Fosterin johdolla, on loistava sivu työväenluokan historiassa. He työskentelevät jokaisessa uniossa kaikkien edistysmielisten kanssa voimistuttaakseen taistelua taantumuksellisia vastaan

järjestön sisällä ja rakentaakseen voimakkaita taistelunioita, joilla on taistelumielinen ohjelma ja toteuttavat todellista ammattiuroidemokratiaa. Me kommunistit käsitämme, että voimakas, järjestynyt työväenliike on pääasiallinen suojamuuri fasismin nousua vastaan tässä maassa ja perusta laajalle farmer-laborpuolueelle. Ammattiunionit ovat kouluja, joissa työläiset oppivat luokkataistelun alkeellisimmat läksyt ja joissa he kehittyvät tietoisemmiksi ja kykenevämmiksi taistelejoiksi kapitalismia vastaan.

Amerikan työväenliike on tänään historiansa ratkaisevassa käännekohtassa. A. F. of L:n 55:s konventsio merkitsi uuden kauden alkua ammattiuroidelle tässä maassa. Konventsiossa käydyt taistelut Greenin, Wollin, Freyn ja Hutchinsonin taantumuksellisen johdon ja United Mine Workers union presidentin, John L. Lewisin, johtaman teollisuusunionistisen blokin välillä, olivat koko A. F. of L:n historian tärkeimpiä taisteluita. Vanha työnantajien kanssa yhteistyöskentelyä edustava politiikka, joukkotuotantoa edustavien teollisuuksien järjestämisestä kieltäytyminen, työväenluokan halvaannuttaminen pitämällä sitä ahtaiden ammattikarsinain ankarissa puitteissa, olivat kiivaan tulen alla. Työläisten toiveet ja halu rakentaa voimakas työväenliike, joka on kykenevä taistelemaan heidän välittömien taloudellisten etujensa puolesta ja muodostumaan voimakkaaksi esteeksi kasvavaa fasismin vaaraa vastaan, heijastui teollisuusunionistisen blokin ja erikoisesti Francis Gormanin laborpuolue-taistelussa kannattaneen taistelumielisemmän ryhmän ohjelmasta.

Meidän on muistettava, että suunnilleen vain noin

neljä miljoonaa työläistä kuuluu järjestyneeseen työväenliikkeeseen. Se on vähempi kuin 12 prosenttia Amerikan 35-miljoonaisesta työväenluokasta. Joukkotuotannon teollisuudet, kuten auto-, kumi ja radioteollisuus, ovat suurimmaksi osaksi järjestämättömiä. Ja maan perusteellisuuudessa — rauta- ja terästeollisuudessa — trustit ovat ajaneet suurimman osan työläisistä komppanian unioihin. Paljon on tehtävää ja se on tehtävä pian, jos Amerikan työväenluokan ratkaisevat osat halutaan vetää työväenliikkeeseen.

Amerikan työläisten järjestymättömyys, heidän siedämättömät työolonsa ja kurjat palkat ovat välitön seuraus A. F. of L:n johdon haluttomuudesta ja kyvyttömyydestä järjestää tehokasta vastarintaa työnantajien hyökkäyksiä vastaan. V:n 1933 alkukuukausina työläiset tulvivat unioihin ja osallistuivat taistelumielisimpiin lakkoihin Amerikan työväenliikkeen historiassa. Mutta nämä työläiset, järjestäytymishaluisina ja valmiina antamaan henkensäkin — kuten moni antoikin — rakentaakseen unioitaan, löysivät tieltään johtavien byrokraattien asettamia esteitä. Sensijaan, että heitä olisi johdettu taistelussa työnantajia vastaan, heidät pakotettiin lukemattomiin "välirauhoihin", jotka aiheuttivat heille vain mustalistausta ja palkanlaskuja.

A. F. of L:n keskusjohto, yhteistyöskentelynsä kautta N. R. A:n lakonsärkemiskoneiston kanssa, hävisi ja möi lakkoja, tehden siten kapitalisteille mahdolliseksi viedä läpi hyökkäyksensä unioita ja työläisten elintasoja vastaan. Auto-, teräs- ja kumiteollisuudessa, mainitaksemme vain muutamia esimerkkejä, se oli Green, joka antautui isännistölle ja esti tehokkaat lakot, jotka olisivat synnyttäneet joukkounioita ja tuo-

neet näihin teollisuuksiin siedettävämmät olosuhteet. Ne ovat nämä taantumukselliset byrokraatit, jotka ovat etupäässä vastuussa siitä, että yli kolme miljoonaa työläistä maan suurimmissa teollisuuslaitoksissa pakotetaan kuulumaan komppanian unioihin ja että uuden jaon alaisena ovat komppanian unionit menestyneet paremmin kuin koskaan ennen.

Meidän on ymmärrettävä näiden kehitysvaiheiden luonne, käsittääksemme A. F. of L:n äskeisessä konventsioonissa sen johdossa tapahtuneen vakavan repeytymän merkitys. Kysymyksessä oli enempi kuin pelkkä kiista: teollisuusunionismi ammattipohjalle rakentuvan unionismin vastakohtana. Teollisuusunionistinen bloki oli niiden työläisten painostuksen alaisena, jotka ovat katkeroituneita työnantajien uusista hyökkäyksistä senjälkeen kun ylioikeus kumosi N. R. A:n. Poliisi ja sotaväki on käyttänyt mitä raakamaisinta väkivaltaa kaivosmiehiä, satama- ja tekstiilityöläisiä sekä kaikkia lakkolaisia vastaan. Ainoastaan siellä, missä unionit olivat voimakkaita, kykenivät työläiset vastaamaan tähän työnantajien viimeisimpään taisteluhaasteeseen ja lyömään heidän hyökkäyksensä takaisin. Esimerkiksi kaivosmiehet, jotka ovat voimakkaasti järjestyneitä, kykenivät voittamaan joitakin myönnetyksiä viimeisimpään sopimukseensa. Mutta niillä aloilla, joissa työläiset ovat enimmäkseen järjestymättömiä, kuten kauppa- ja jakelualoilla, etelän tekstiiliteollisuudessa, y. m., palkkoja on armottomasti laskettu, työviikko on pidennetty kuuteen- ja seitsemäänkymmeneen tuntiin ja hiestys yleensä palautettu sen pahimmassa muodossa.

Siksi taantumuksen synkkä varjo lepäsi koko A. F.

of L:n 55:n konventsioonin yllä. Edistysmielisimmät johtajat selvästi ilmaisivat kasvavan pelkonsa fasisista ja unioliikkeen tuhoutumisesta. Omien kokemustensa kautta, "fasistimielisten" työnantajien hyökkäysten kautta heidän omia unioitaan vastaan, he olivat alkaneet ymmärtää, että vanhan politiikan ja vanhojen metoodien jatkaminen johtaisi kaikkien unioiden tuhoon. John L. Lewis ilmaisi tämän, sanoessaan:

"Tässä maassa toimii voimia, jotka, jos voisivat, tuhoaisivat Amerikan työväenliikkeen, niinkuin se tuhoettiin Saksassa, tai niinkuin se pyyhkäistiin näyttämöltä Italiassa.

"Osa meistä ajattelee, että paras turva tätä vaaraa vastaan, tätä suuntaa vastaan ja tätä pyrkimystä vastaan on laajakantoisempi ja voimakkaampi työväenliike. Me ajattelemme, että tie olisi avattava, jotta ne miljoonat työläiset, jotka vaativat pääsyä neuvostoihimme, voitaisiin tehdä tervetulleiksi niillä perusteilla, jotka he ymmärtävät ja jotka he pitävät vaatimustensa mukaisina."

Tätä samaa asiaa kosketteli selväpiirteisemmässä muodossa Francis Gorman puheessaan. Hän oli oppinut, että uusi jako ei ollut taantumuksellisen kehityksen este ja siitä hän veti loogillisen johtopäätöksen, että työläisten on irtauduttava kummastakin vanhasta kapitalistipuolueesta ja rakennettava oma itsenäinen laboripuolueensa. On mitä suurimmasta merkityksestä, että työväenjohtajat kuten John L. Lewis, Philip Murray, Sidney Hillman ja muut antoivat varoituksen lisääntyvästä terrorista ja uhkaavasta fasismista. Heidän fasisminvaaralle antamansa korostus osoitti työläisten syvää mielenkiintoa tähän tärkeimpään probleemiin. Fasistivastainen mieliala oli niin voimakas, ettei edes Matthew Woll, joka on vuosia avoimesti

ollut taantumuksellisen National Civic Federationin johdossa, rohjennut ruveta toimintaansa puolustamaan. Hän erosi tuon avoinpajajärjestön johdosta ennenkuin konventsiooni hyväksyi seuraavan kaivosmiesten union edustajiston esittämän päätöslauselman:

“Päätettäköön, että A. F. of L:n toimihenkilö ei voi esiintyä National Civic Federationin luottamustoimissa, eikä kuulua sen jäsenyyteen.”

Samoin ei konventsioonin polttavimmasta kysymyksestä, teollisuusuniokysymyksestä, väitely miltään abstraktiselta perustalta. John L. Lewis, teollisuusunionistisen blokin puhemiehenä, osoitti, että vanhat ammattipohjalle perustuvat unionit olivat kykenemättömiä järjestämään miljoonia järjestymättömiä ja että teollisuusunioista riippui koko unioliikkeen elämä tai kuolema. Aivan oikein hän osoitti, että järjestymättömien järjestäminen tulee olemaan määräävä tekijä ratkaistaessa Amerikan kansanjoukkojen kykyä torjua fasismin uhka. Täten kysymys, jota kerran edistivät vain kommunistit, muodostui peruskysymykseksi koko työväenliikkeen edessä.

Teollisuusunionistisen blokin voima, joka sai yksitoistatuhatta ääntä konventsioonin 30-tuhannen kokonaisäänimäärästä, osoittaa, että ratkaiseva käänne A. F. of L:n sisällä on keskusjohdon traditsionaalista luokkasovittelupolitiikkaa vastaan. Äänestys tässä kysymyksessä, samoin kuin National Civic Federationia koskevassa kysymyksessäkin, iski koko Gompersin ja Greenin sovittelupolitiikan juuriin. Se osoitti, että unionijäsenistön vastustamaton mielipide on militanttisen taistelun kannalla ja vanhaa tapaa vastaan perääntyä kolme askelta joka kerta kun työnantaja etenee yhden.

Näistä 55:n konventsioonin tapahtumista on vedettävä monia tärkeitä johtopäätöksiä. Havaitsemme, että A. F. of L. oli jakaantuneena kahteen pääleiriin teollisuusunionismin peruskysymyksessä, se on syvemmissä mielessä järjestymättömien järjestämiskysymyksessä. Molemmat ryhmät pyrkivät linjoittumaan vastakkaisille puolille monissa muissa työväenliikkeelle tärkeissä kysymyksissä: uniodemokratiassa, neekerityöläisten ja nuorison järjestämisessä, Labor Party kysymyksessä ja vieläpä punaisia koskevassa kysymyksessäkin — taantumukselliset luopuivat ensimmäisestä punajahtia edustavasta luonnoksesta sääntölisäykseksi, sillä sitä odotti varma tappio teollisuusunionistisen blokin taholta.

Lewis-Howard-Hillman-Dubinsky-ryhmä, Teollisuusunionikomitean (Committee on Industrial Organization) kautta, taistelee Amerikan työväenluokan olemassaolon peruskysymyksen puolesta. Ellei järjestymättömiä työläisiä järjestetä teollisuusunioihin, emme kykene viemään eteenpäin luokkataistelua, voimistuttamaan Amerikan työväenluokkaa ja menestyksellisesti vastustamaan taantumusta ja fasismia. Me kommunistit tuemme näitä teollisuusunionismin päämääriä. Tosin meillä ei ole takeita miten jotkut näistä johtajista loppukädessä käyttäytyvät, etteivätkö he toimisi työläisten todellisia etuja vastaan tulevaisuudessa niinkuin menneisydessäkin. Mutta tämä ei ole tällä hetkellä pääkysymys. Mikä nyt on tärkeintä on se, että jokaisen edistysmielisen ja radikaalisen työläisen on rakennettava työväenliikettä, ja se voidaan parhaiten tehdä teollisuusunionismin metoodilla.

Taistelu teollisuusunionismin puolesta vaatii kaik-

kien työläisten yhtenäisyyttä, joka pohjautuu ammattiunionidemokratiaan ja luokkataistelupolitiikkaan. Ilmeisesti sellainen ohjelma on vastakkainen punakauhun lietsomiselle. Kommunistit, sosialistit ja muut taistelumieliset luokkatietoiset työläiset ovat välttämätön tekijä järjestymättömien järjestämisessä. Teollisuusunionistisen blokin johtajien on omissa unioissaan yhdistettävä kaikki työläiset, sosialistit ja kommunistit mukaanluettuna, taisteluun taantumuksellisia vastaan, jotka tulevat käyttämään punakauhua keinona työväen voimien hajottamiseksi. Edelleen, jos taistelusta teollisuusunionien puolesta ajotaan saada vääjäämätön ja menestyksellinen, silloin niiden unionien, jotka ovat ryntäyksen takana, on katsottava, että heidän järjestöissään, samoin kuin järjestettävissä unioissakin, valitsee täysi ammattiunionidemokratia.

Kommunistit tulevat kannattamaan, kuten he tekivät konventsioonissakin, jokaista edistysmielisten alotetta, joka palvelee työväenliikkeen etuja. Mutta meitä ei sido rajoitukset, joita teollisuusunionistisen blokin johtajat ehkä yrittävät asettaa meidän itsenäiselle toiminnallemme. Me tulemme tukemaan näitä johtajia jokaisella askeleella mitä he ottavat järjestääkseen joukot työnantajia vastaan ja taantumuksellisia vastaan työväenliikkeen sisällä. Samalla me tulemme sanomaan joukoille, että Roosevelt ei pelasta heitä fasismilta. Me yritämme mobilisoida joukot omissa järjestöissään, johtajien kanssa tai ilman heitä, farmer-laborpuolueen puolesta. Me tulemme taistelemaan jokaista yritystä vastaan rajoittaa työläisten demokraattisia oikeuksia ja aloitteita unioissa.

Me emme ole unohtaneet näiden nykyisten edistys-

mielisten johtajien entisiä rekordeja, mutta me tervehdimme jokaista rehellistä muutosta heidän taholtaan. Maailmassa, jossa tapahtuu sellaisia merkityksellisiä muutoksia, meille ei ole yllätys, että ihmisten, myöskin uniojohtajien, asenteet muuttuvat. Kun joukot liikkuvat vasempaan, ottaen ensi askeleitaan kapitalistipuolueista irtautumisen suuntaan, jotkut johtajat saattavat mennä joukkojen mukana. Mutta me teemme ratkaisumme avoimin silmin ja neuvottelemalla työtätekevien kanssa. Me tulemme arvostelemaan kaikkia ryhmiä unioissa ja kaikkia unionistien johtajia tekojensa pohjalla: miten he ohjaavat työläisiä unioissaan, miten he järjestävät järjestymättömiä, miten he taistelevat teollisuusunionismin puolesta, miten he taistelevat komppanian unioita vastaan, ja miten he yrittävät luoda farmer-laborpuoluetta, joka on niin tärkeä jokaisen Amerikan työtätekevän eduille.

Ei tule olemaan helppo tehtävä rakentaa unioita avoinpajan joukkotuotannon teollisuuksissa. Työnantajat käyttävät komppanian unioita, korkealle kehitettyä urkkijasysteemiä, eivätkä he epäile käyttää terroria ja väkivaltaa murskatakseen kaikki järjestämisyrietykset. Tässä me kommunistit voimme opettaa toisia työläisiä omilla monilla kokemuksillamme. Me voimme heille osoittaa, että vanhanaikaiset metoodit eivät enää tepsii. Meidän on saatava heidät vakuutetuksi, että unioiden aktiivisia rakentajia ei ole työmailla epäoikeutetusti paljastettava, ennenkuin unio on saatu lujaksi, ja siten luoda tilannetta, jossa unio tulee murskatuksi. Meidän on korostettava komppanian uniossa työskentelyn tarpeellisuutta. Koko terästeollisuus oli äskettäin pelon vallassa tapahtumien johdosta sen omissa komp-

panian unioissa, joissa työläiset liittyivät yhteen ja tekivät palkankorotus- ja kesälomavaatimuksia. Tämä korostaa komppanian unioihin tunkeutumisen tarpeellisuutta ja työläisten vakuuttamista, että heidän olisi liityttävä ammattiunioihin.

On välttämätöntä herättää työläiset taistelemaan A. F. of L:n byrokratian nykyistä politiikkaa vastaan, joka kieltäytyy johtamasta työläisiä taistelussa teräs- ja muita trusteja vastaan. Järjestymättömät työläiset eivät tule vedetyiksi unioihin jos kaikki mitä heille tarjotaan, on jäsenmaksuvelvollisuus muutamien tuole- ja lämmittävien byrokraattien taskujen paikkaamiseksi.

Työväenluokka on valmis taisteluun. Se on valmis järjestymään. Työväenliikkeen tärkein tehtävä on näiden miljoonien innokkaiden ja rohkeiden työläisten liittäminen järjestyneen työväenliikkeen riveihin. Me kommunistit tulemme tekemään kaiken voitavamme toimiaksemme yhdessä jokaisen edistysmielisen voiman kanssa, tehdäksemme unioista voittamattomia työväenluokan järjestöjä. Fasistivastaisen rintaman ratkaiseva osa on unioissa. Ellemme saa voittoa siellä, ellemme järjestä miljoonia järjestymättömiä, ellemme rakenna unioita taisteleviksi taistelujärjestöiksi, ellemme pysähdytä elintason alaspolkemista, silloin emme voi toivoa menestyksellisesti torjuvamme fasismin nousua.

XIII LUKU

KYSYMYKSET TAKTIIKASTA

Niiden hapatusten joukossa, joita A. F. of L:n byrokraatit, sosialistipuolueen vanhakaarti ja itse Hearst jatkuvasti käyttävät, on se, jossa julistetaan, että ne ovat kommunistit, jotka ärsyttävät kapitalisteja taantumuksellisiin tekoihin. Tosiasiallisesti nämä työväen "ystävät" väittävät, että ne ovat kommunistipuolueen aatteet ja toiminnat, jotka aiheuttavat niin fasismin kuin sodankin.

Tämä on samaa kuin sanoa, että miestä, jonka on pantava päänsä siteisiin vastustettuaan ryöväystä, on rangaistava päällehyökkääjäänsä *ärsyttämisestä* väkivallantekoon. Luonnollisestikin sellaista todella tapahtuu yhteiskunnassamme, mutta se ei todista syytöstä oikeaksi. Tiedämmehän, että joukko kaivosmiehiä Gallupissa, New Mexicossa, tuomittiin murhasta, kun heidän työtoveriansa murhaajat tappoivat myöskin poliisiviranomaisen. Ja kun Robert Minor ja David Levinson, jotka saapuivat näitä suunnitellun salajuonen uhriksi joutuneita työläisiä puolustamaan, raakamaisesti mukiloitiin ja kaapattiin, hallituksen viranomaiset panivat heidät syytteeseen itsensä mukiloimisesta ja kaappaamisesta.

Kapitalistit ja heidän agenttinsa eivät valitse fasis-

min tietä siksi, että kommunistipuolue ärsyttäisi heidät niin tekemään, enempi kuin he omaksuvat fasistista politiikkaansa jonkin perityn ennakkotaipumuksen takia. Eivätkä he myöskään valmistele uutta maailman teurastusta verenhimosta tai pelkän tappelun halusta. Se on liian ylimalkainen analyysi. On tosin paljon sadistisia tyyppejä, rappeutuvan yhteiskuntajärjestelmän luonnollisia tuotteita, jotka sopivat mainiosti fasis-tiseen olotilaan. Mutta niillä kapitalisteilla, jotka määräävät, jotka pitävät valtaa käsissään, jotka manöveerailevat fasistisia hyökkäysjoukkoja ja militaristeja, on vaikuttimenaan kylmästi harkittu, vissiin päämäärään pyrkivä politiikka. Tänä päämääränä on voittojen ennalleen palauttaminen polkemalla palkat ja elinehdot kotona ja markkinain anastaminen kilpailevilta valloilta.

Jos meidän valtaapitävät kapitalistimme voisivat korvata suurvoittonsa jatkamalla vanhoja, porvarillisen demokratian traditsionaalisia "vapauksia," he eivät kääntyisi "uusiin metoodeihin" — fasismiin. Mikä heitä "ärsyttää" fasismiin? Ilmeisesti joukkojen elintason lisääntyvän polkemisen välttämätön vastustus. Kun tämä vastustus käy liian voimakkaaksi murtaa vanhaan tapaan, he kääntyvät porvarillisen demokratian salatusta diktatuurista fasistidiktatuurin avoimeen terroriin.

Minkälainen pohja on käsitteellä, että se on kommunistien "ärsytys," joka on syynä fasismiin? Se nousee "liberaalisten" kapitalistien katsantokannasta, jotka haluaisivat ylläpitää tehostettua työläisten rosvoamista rauhallisella ja häiritsemättömällä tavalla.

Heitä huolestuttaa ja hämmästyttää se, että "heidän" työläisensä vastustaisivat tätä prosessia. Siksi "humanaisia" kapitalisteja "ärsyttää" tämä vastustus, tietysti vastoin heidän "parempaa tahtoaan," haalimaan kokoon demagooginsa ja päästämään valloilleen roistoja ryntäysjoukkonsa työläisiä vastaan, jotka "todella" ovat syypäitä kaikkeen.

Jokainen henkilö, joka esittää tätä "ärsytys"-väitettä, on tietoisesti tai tiedottomasti omannut riistäjäluokan katsomuksen. Onko se kommunisteilta ärsytystä järjestää ja tehostaa työväenluokan ja muiden riistettyjen kansankerroksien vastustusta kapitalistista S U U R-RIKKAIDEN rikkaammiksi ja köyhien köyhemmiksi tekemisen politiikkaa? Onko se kommunisteilta ärsytystä varottaa työtätekeviä fasismin helvetistä? Onko se kommunisteilta ärsytystä selostaa joukoille, että järjestyneen joukkovoiman kautta he voivat torjua sodan ja fasismin? Jos tämä on ärsytystä, tehköön kapitalistit sen suhteen parhaansa.

Jos työläiset eivät vastustaisi, jos kapitalistit saisivat heidät hyväksymään pienemmät palkat ja kurjemmat olot yhtä auliisti kuin William Green ja Matthew Woll ne hyväksyvät, silloin tietystikään kapitalistit eivät tarvitsisi fasismia. Mutta se ei tarkoita, että meidän tulisi koettaa "torjua" fasismi tekemällä kapitalisteille "tarpeettomaksi" käyttää keskitysleirejä turvatakseen satumaiset riistovoittonsa. Toisinsanoen, "ärsytys"-teoria väittää, että työläisten olisi annettava kapitalistien tehdä miten haluavat, välittämättä kansalle koituvista kärsimyksistä. Tällainen väite tavallaan käskee työläisiä menemään fasismin mahdollisen ryn-

täysjoukon rikkuriksi, antamalla kapitalisteille periksi jo etukäteen.

Tältä kannalta on siis jonkinlainen "totuus" kommunisteja vastaan tehdyssä syytöksessä, että he ärsyttävät meidän "hyvää tarkoittavat" kapitalistimme turvautumaan fasismiin. Mutta se on puolinainen totuus, kapitalistinen totuus. Sen hyväksyvät vain sellaiset ihmiset, jotka hyväksyvät kapitalistien riistovoittojen ikuisen pyhyiden ja kaikki keinot riistojärjestelmän ylläpitämiseksi. Mutta on selvää, että työläisten olemassaolon taistelun kannalta se on häikäilemätön valhe. Vain hellittämättömällä taistelulla näitä Hearstin ja hänen koplansa tyrkyttämiä "totuuksia" vastaan voi työväenluokka vapautua kapitalistisesta hämäyksestä ja kapitalistisen järjestelmän orjuudesta.

On valistavaa panna merkille, että tässä maassa Hearst — hyvintunnettu Hitlerin ja Rosenbergin kaveri — alkaa fasistisen kamppanjan kaikkea säädyllysyttä ja edistysmielisyyttä vastaan julistuksella, että fasismi tulee valtaan jos Yhdysvalloissa edelleen suvaitaan kommunistista liikettä. Samoin kuin Liberty League, hän sanoo tekopyhästi, että keino välttää fasismi on tuhota kommunistit ja vieläpä liberaalitkin, jotka asettavat kyseenalaiseksi omaisuus- ja ihmisoikeuksien vallan ihmisoikeuksien yli. Kommunistien syyttäminen fasismin aiheuttamisesta on Hearstin ja hänen kaltaistensa auttamista fasistidiktatuurin pystyttämisessä.

Tähän samaan tapaan eräs kritiikkojen ryhmä moittii kommunisteja työläisten välittömien vaatimustensa puolesta käymän taistelun vaarantamisesta vallankumouksellisella propagandallaan. Ja päinvastaisesti eräs

toinen ryhmä, "aito-vallankumouksellisia," hyökkää kommunistien kimppuun työttömyysvakuutuksen edustamisen takia, lakkoihin osallistumisen takia, j. n. e., väittäen, että vain nälkäruoska pakottaa "tietämättömät" joukot kapinaan.

Kumpikin näistä katsantokannoista on 100-prosenttisesti väärä. Eri lähtökohdistaan ne päätyvät yhteen ja samaan, joukoista ja heidän taisteluistaan eristäytyvään lahkolaisuuden ohjelmaan. Meidän kommunistien on aina täytynyt takoa politiikkamme peräänantamattomalla taistelulla tällaisia harhaanjohtavia katsomuksia vastaan. Tätä me tarkoitamme puhuessamme taistelusta kahdella rintamalla työläisten keskuudessa; sitä on tehtävä, ellei työväenluokkaa tahdota halvata dogmilla, jotka johtavat häviöön.

Ensimmäinen näistä vääristä katsannoista, jota vastaan käymme taistelua, väittää, että välittömien vaatimusten voittamiseksi tarvitaan vain "puhdasta ja yksinkertaista" uniotaistelua. Se ajattelee, että sillä voitto on helpoimmin saavutettavissa, ja että kommunististen aatteiden esittäminen vie vain häviöön. Kokeeksi tämän ajatuksen pitäväisyydestä tarkastakaamme kahta suurta lakkotaistelua, jotka käytiin v. 1934. Ensimmäisessä oli määräävänä puhdas ja yksinkertainen uniopolitiikka kommunistisen politiikan yli; toisessa valtava työläisten enemmistö omaksui kommunistien neuvot ja toimi niiden mukaisesti.

Ensinmainitussa tapauksessa William Green ja A. F. of L:n toimeenpanevakomitea, yhteistoiminnassa presidentti Rooseveltin kanssa, sopi "puhtaasti ja yksinkertaisesti" autotyöläisten uhkaavan lakon. Välttääk-

seen yleislakon seuraukset autoteollisuudessa, josta se olisi voinut levitä rauta- ja terästeollisuuteen, Green ja kumppanit allekirjoittivat Rooseveltin esittämän rauhansopimuksen, joka laillistutti surkeankuuluisan "ansiokkuuspykälän" ja komppanian unionit. Tuloksena oli unioliikkeen tuhon vaara, komppanian unionien luuttuminen Rooseveltin nimittämän autoteollisuuslautakunnan ohjauksen alaisena ja teollisuusalan työolojen huonontuminen. Tilanne muuttui niin pahaksi, että kun autokoodi uusittiin, Greenin täytyi tuomita itse vahvistamansa asiakirja häikäilemättömän työläisvastaiseksi ja fasismiin pyrkiväksi.

Verratkaapa näitä tuloksia Tyynenmeren meriliikennetyöläisten saavutuksiin, lakon, jonka huippukohtana oli San Franciscon yleislakko. Täällä militantit ja kommunistit estivät A. F. of L:n johtajat sopimasta lakkoa autotyöläisten välirauhan tapaan. Taistelu tuomittiin "vallankumoukselliseksi" maan yhdestä laidasta toiseen ja mitä kriitillisimmällä hetkellä Green julisti sen laittomaksi. Lakkolaisia vastaan julistettiin sotalaki ja vigilantit alottivat terrorin kommunisteja ja muita taistelumielisiä työläisiä vastaan, jotka näyttelivät lakossa johtavaa osaa. Mutta lopussa, luokkasolidarisuudellaan ja kommunistisilla neuvoillaan, merimiehet voittivat lakkonsa ja veivät läpi useimmat vaatimuksensa. He rakensivat voimakkaan union, joka on syrjäyttänyt komppanian unionit meriliikenteen alalla, tehden työläiset kykeneviksi puolustamaan oikeuksiaan kaikenlaisia laivakapitalistien ja hallituksen painostuksia vastaan.

Vieläpä San Franciscon yleislakkokin, jonka unionibyrokratia petti (kerskuen, että he asettuivat lakon

johtoon voidakseen sen murskata), lujitti suuresti koko unioliikettä. Se osoitti koko työväenluokalle suurta voimaa, joka on yhtenäisyydessä ja järjestäytymisessä. Yleislakko kohotti Amerikan työväenluokan luokkatietoisuutta ja auttoi nostamaan kokonaisen uusien militanttisten taisteluiden sarjan liepeillään. Näinollen, suppealta mutta välittömien tulosten käytännölliseltä näkökannalta katsoen, se on kommunistinen luokkataistelupolitiikka, joka "tuo jauhoja vakaseen."

"Aito-vallankumouksellinen" politiikka, joka edustaa toista väitettä, toisi yhtä alastomia tuloksia kuin puhdas ja yksinkertainen unionismikin. Sellaiset opit, jos niillä olisi vaikutusta työläisiin, johtaisivat jokaisen kapitalistien hyökkäyksen passiiviseen hyväksymiseen ja jättäisivät joukot fasistien armoille. Jos työläiset hylkäävät ne, se eristää joukoista niitä esittävän puolueen. Puhtaimmassa muodossaan tällaista oppia esittää Sosialistinen Työväenpuolue, pieni lahkokunta, joka on onnistunut pitämään itsensä niin vapaana työläisten taisteluiden saastutukselta, että sen "loistava eristäytyneisyys" vetää vertoja egyptiläiselle muumiolle.

Me kommunistit julistamme ja me olemme todistaneet väitteemme käytännössä, että ainoastaan luokkataistelupolitiikka voi tuoda voittoja työläisille päivästä päivään käytävissä taisteluissa välittömien vaatimusten puolesta. Me hylkäämme ajatuksen, että yhteistyökentely isännistön kanssa antaisi työläisille tilaisuuden näpistää muutaman murun. Me hylkäämme yhtä täydellisesti ajatuksen, että työläisten on kärsittävä, että

heidän olonsa pitää tulla sietämättömäksi, ennenkuin he ovat halukkaita kulkemaan luokkataistelun tietä. Historia on osoittanut, että ne ovat nämä jokapäiväiset leipätaistelut, jotka antavat voimaa vallankumoukselliselle liikkeelle ja valmistavat sitä kapitalismin kukistamisen jättiläistehtävään. Meidän kokemuksemme täällä Yhdysvalloissa ovat vahvistaneet nämä historialliset opetukset. Tämä on taktiikkakysymyksen keskeisin läksy.

XIV LUKU

VOIMA JA VÄKIVALTA

Jokaiselle on selvää, että kapitalistinen järjestelmä on rikkoutumassa, että miljoonat ihmiset ovat tuomitut hiljalleen nääntymään nälkään sentähden, kun kapitalistit voivat pitää voittoa tuottavasti käynnissä vain pientä osaa vallitsevista tuotantovälineistä. Mutta olisi kohtalokas virhe vetää sellainen johtopäätös, että kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä yksinkertaisesti romahtaisi omasta painostaan, tai että kapitalistit tulisivat rauhallisesti luopumaan nykyisestä vallastaan ja me kaikin voisimme sitten liittyä yhteen uuden yhteiskuntajärjestelmän rakentamisessa. Valtaluokan mikään ryhmä ei ole koskaan käyttäytynyt niin rauhallisella tavalla. Mitä pahemmaksi kriisi käy, sitä rai-vokkaammin tarrautuvat kapitalistit omaisuuksiinsa ja valtaansa, ja sitä murhaavammaksi käy heidän hyök-käyksensä kansanjoukkojen kimppuun.. On korostet-tava, että kapitalismi ei yksinkertaisesti häviä; sen voi vain hävittää työväenluokan järjestetty taistelu, yhteistoiminnassa liittolaistensa ja toisten väestöker-rosten kanssa.

Vallankumous ei yksinkertaisesti *tapahdu*; se täytyy *tehdä*. Tällä ei tarkoiteta, että kommunistipuolue "tekee" vallankumouksen. Sosialistisen vallankumouk-

sen toteuttavat työtätekevien valtavat joukot. Kommunistipuolue, tietoisimpien työtätekevien etujoukkona, toimii niiden järjestäjänä ja ohjaajana. Se antaa joukoille poliittisen opetuksen probleemeissaan, realistisen ohjelman, joka ratkaisee nämä probleemit; työläisten lisääntyvä luokkatietoisuus johtaa heidät seuraamaan kommunistipuoluetta.

Valtiovallan siirtäminen kapitalisteilta työväenluokalle, yhteiskunnallisen vallankumouksen alkuote, voidaan suorittaa vain määrättyjen olosuhteiden vallitessa, jotka ovat objektiivisesti olemassa taistelevien luokkien haluista riippumatta. Täytyy olla olemassa mitä me kommunistit sanomme, "vallankumoukselliseksi tilanteeksi". Sellainen tilanne kehittyy kun valtaloukka ei enää kykene hallitsemaan yhteiskuntaa vanhaan tapaan; kun taloussysteemi rikkoutuu eikä voi enää ruokkia joukkoja; kun keskiluokat horjuvat ja huomattava osa niistä kääntyy vallanpitäjiä vastaan; kun kapitalistit itse ovat menettäneet luottamuksensa kykyynsä ratkaista omia probleemejaan; ja kun kapitalistien kontrolli valtion asevoimien yli höltyy ja horjuu.

Sellaisissa tilanteissa työläisten vallankumouksellinen tahto päästä valtaan, heidän sankaruutensa, heidän uhrautuvaisuutensa, heidän innostuksensa taistella uuden järjestelmän puolesta, antaa vaikuttavia iskuja valtaloukalle, joka jo on järkytetty ja tietoinen tuomiostaan. Tässä vallankumouksellisessa tilanteessa kommunistipuolue, joka on voittanut työväenluokan enemmistön ja toisten riistettyjen luokkien ratkaisevien kerrosten aktiivisen tuen, voittanut osan asevoimista

puolelleen, johtaa kansan määräävän enemmistön valtiiovallan valtaamiseen. Tällaista ensi askelta valtiiovallan valtaamiseen ei voi tapahtua, ellei ole vallankumouksellista tilannetta, tai ellei kommunistipuolue ole onnistunut saamaan kansan enemmistöä tuekseen. Senjälkeen kun tämä ensi askel valtiiovallan valtaamisessa on toteutettu, työläiset käyttävät valtiovaltaa aseenaan ottaakseen haltuunsa tuotantovälineet. Sitten joukkojen johdossa oleva uusi hallitus järjestää koko maan kansantalouden uudelleen organisoidulla ja suunnitelmallisella tavalla, sosialistisen talouden raiteille.

Niin kauan kun kapitalistit pitävät asevoimat ja tuhoaseensa täydellisessä kontrollissaan, he kykenevät voittamaan joukkojen kapinan. Mutta vallankumouksellisessa tilanteessa kapitalistit menettävät entisen täydellisen kontrollinsa asevoimien yli. Kapitalistit eivät taistele itse omia taisteluitaan; olemme jo huomioineet, että he ovat vain pieni murto-osa väestöstä. Ylläpitääkseen valtaansa he tarvitsevat tuekseen muita kansankerroksia, joita he joko lahjovat tai hämäävät demagogialla. Ennenkaikkea he tarvitsevat asevoimia. Mutta sotilaat ja merisotilaat tulevat työläisten keskuudesta. Heidät voidaan ja heidät täytyy voittaa vallankumouksen puolelle. *Kaikki vallankumoukset on suoritettu aseilla, joiden suojelukseseen kukistetut valtiot luottivat.*

On hyljättävä virheellinen käsitys, että kommunistit ajattelisivat, että vain uusi maailmansota voi synnyttää vallankumouksellisen tilanteen. Kommunistit vastustavat uutta imperialistista sotaa ja pyrkivät järjestämään työtätekevät lyömään takaisin sodanlietsojain

suunnitelmat. Se on peräänantamaton taistelu sotaa vastaan, eikä imperialistinen sota sinänsä, joka johtaa vallankumoukseen. Vallankumous syntyy imperialistisesta sodasta, ei siksi että vallankumoukselliset "tahtoisivat sotaa," vaan siksi, että he taistelevat koko voimallaan sotaa vastaan ennen kuin se puhkeaa, ja ellei se riitä sotaa ehkäisemään, he johtavat joukkoja taisteluun rauhan puolesta, joka muuttaa imperialistisen sodan kansalaissodaksi orjuuttajaluokkaa vastaan. On terotettava mieleen, että vallankumouksellinen tilanne voi syntyä siitä huolimatta, onko käynnissä kansainvälinen sota tai ei. Samanaikaisesti jokainen suurempi imperialistinen sota, nykyisen kapitalistisen rappeutumiskauden tilanteessa, kiertämättömästi synnyttää vallankumouksellisen tilanteen.

Historia ei osoita ainoatakaan tapausta, jolloin valtiovalta olisi rauhallisilla keinoilla siirretty yhdeltä luokalta toiselle, joko äänestyksellä tai jollakin muulla muodollisen demokratian metoodilla. Me olemme havainneet, että Yhdysvallat saavutti itsenäisyytensä vain ankaran ja kalliin sodan kautta. Henkiorjuuden poistaminen etelävaltioissa ja sitä seurannut koko maan avaaminen esteettömälle kapitalismin kehitykselle, vaati neljä vuotta veristä kansalaissotaa. Nämä amerikalaiset esimerkit toistuvat kaikissa maissa. Me olemme nähneet miten Italiassa ja Saksassa, kun kapitalismia uhkasi joukkojen kasvava kapinallisuus, fasismi työntyi esiin itsensä porvarillisen demokratian kohdusta. Fasismi on todellinen demokratian vihollinen, demokratian, jota se raatelee eläimellisimmällä tavalla mitä maailma on koskaan nähnyt. Missä ta-

hansa kapitalismi joutuu vastatusten elämän ja kuoleman kriisin kanssa, se turvautuu fasistiseen voimaan ja väkivaltaan, tuhotakseen joukkojen kansalaisvapaudet. Ne ovat kapitalistit, jotka käyttävät hillitöntä väkivaltaa työtätekeviä vastaan; ne ovat fasistit, jotka kohottavat joukkosadismin hallitsevaksi periaatteeksi.

Kommunistit, huolimatta siitä, että heidän vihollisensa niin väittävät, eivät puolusta tai ihannoivä väkivaltaa. Väkivaltainen taistelu kapitalistien kanssa ei missään tapauksessa ole meidän valintamme tai toiveemme. Me tiedämme liiankin hyvin minkä kaamean hinnan työläiset saavat joka päivä maksaa kapitalistien heitä vastaan kohdistaman väkivallan seurauksena. Me olisimme enemmän kuin kiitollisia jos kapitalistit vapaaehtoisesti hävittäisivät murha-aseensa, joita he käyttävät kansaa vastaan kotona, ja joita he lisäävät ennenkuulumattomassa mitassa uutta maailmansotaa varen. Mutta me olisimme enemmän kuin mielettömiä, me olisimme rikollisia, elleimme me varoittaisi työtätekeviä, että kapitalistit eivät tule rauhallisesti alistumaan historian määräyksiin. He eivät tule antamaan ihmiskunnan häiritsemättä siirtyä uuteen ja parempaan yhteiskuntaan. Me tiedämme, että ennemmin kuin antaisivat vallan työläisille, he mieluummin tuhoavat kaiken sivistyksen.

Mitä enemmän kapitalismi rappeutuu, sitä raivokkaampia ovat sen esiintymiset kansanjoukkoja vastaan, sitä vimmatummin se käyttää hillitöntä väkivaltaa nujertaakseen lisääntyvän tyytymättömyyden ja sitä raivokkaammin polkee se niitä muodollisiakin demokraattisia oikeuksia, joita se aikoinaan myönsi tunties-

saan itsensä vahvaksi ja turvatuksi. Täällä Yhdysvalloissa, porvarillisen demokratian klassillisessa maassa, valtuokan kaikkein auktoriteettisimmat puhemiehet ovat peittelemättä julistaneet, että he tulevat hävittämään kaikki siviilivapaudet ja pystyttämään fasistidiktatuurin, mieluummin kuin sallimaan mitään perusteellisia muutoksia taloussystemissä. Rooseveltin hallituksen aikana on otettu pitkiä askeleita tähän suuntaan. Lakkolaisia vastaan käytetty sotalaki ja terrori vuosien 1933-1935 koko lakkoaallon aikana, antaa verrattain hyvän esimerkin siitä, mitä kapitalistiluokalla on valmiina työläisiä varten. Voiko kaikkein optimistisinkaan pasifisti olettaa, että valkoiset maaloortit etelävaltioissa tulisivat koskaan rauhallisesti myöntämään neekereille taloudellisia oikeuksia, puhumattakaan maasta? Suostuisivatko kaivoskapitalistit, tekstiilitehtailijat tai mitkään muut kapitalistit, jotka ovat kylmäverisesti murhanneet työläisiään kun nämä ovat pyytäneet vain tunnustusta unioilleen, suostuisivatko he koskaan taistelutta luovuttamaan kaivoksiaan, tehtaitaan ja tuotantolaitoksiaan työläisille?

Työläisille myönnetään demokraattisia oikeuksia vain niin kauan kun he eivät käytä niitä kapitalisteja vastaan. Niin pian kun he alkavat käyttää rajoitettuja demokraattisia oikeuksiaan taloudellisten olojensa parantamiseksi, kapitalistit esiintyvät heti näitä demokraattisia oikeuksia vastaan. Siitä syystä nykyisessä tilanteessa on fasistivastaiselle liikkeelle Yhdysvalloissa välttämätöntä taistella työtätekevien demokraattisten oikeuksien puolesta.

Mutta voittaakseen itselleen todellisen demokratian, työläisten on organisoitava proletariaatin diktatuuri

kapitalisteja vastaan. Samoin kuin kapitalistit keskenään nauttivat demokratiasta nujertamalla työläiset, niin voivat myöskin viimeainitut nauttia demokratiasta vain nujertamalla kapitalistiluokan. Pääkysymys on siitä, ketä varten on demokratia ja ketä vastaan on diktatuuri. Me kommunistit esitämme nykyisen olotilan muuttamista päinvastaiseksi, varataksemme demokratian kaikille työtätekeville ja pystyttääksemme diktatuurin pankkiireja, monopolisteja ja muita kapitalistisia etuilijoita vastaan.

Valtuusluokka sanoo, että jos porvarillista yksityisomistusta aiotaan ylläpitää kapitalistisen kriisin nykyisessä vaiheessa, kulutustarvikkeiden ylijäämä ja luovat voimat on silloin tuhottava kärsivien joukkojen julman sarron säästyksellä. Jos luovat voimat ja yhteiskunnan kasaantuneet rikkaudet aiotaan säilyttää ja edelleen kehittää, kapitalistien omistusoikeus ja sitä ylläpitävät laitokset on kumottava ja riistävä vähemmistö ja sen agentit kukistettava. Jokainen väkivallanmuoto on siinä kiertämätöntä. Ei ole valinnan mahdollisuutta väkivallan ja väkivallattomuuden välillä. Valinnan mahdollisuus on vain luokkataistelun yhdestä tai toisesta puolesta.

Jos kapitalistit voittavat taistelun, se ei tule ratkaisemaan kapitalistisen kriisin probleemeja. Kaikki ne ristiriidat, joista kapitalismin luhistuminen johtui, tulevat vain moninverroin kärjistymään ja uusia ja entistä ankarampia kriisejä kehittyä. Mutta jos edistysmieliset voimat yhteiskunnassa nujertavat kapitalistien väkivallan, silloin voi ihmiskunta siirtyä historian uuteen ja korkeampaan vaiheeseen. Kaikkien luomis-

mahdollisuuksien suunnitelmallinen hyödyksikäyttö tulee ensimmäisen kerran vapauttamaan ihmiskunnan yhden tyranniudesta toisen yli ja alistumisesta luonnon oikkuihin. Tai kuten Engels sanoi, ihminen voi silloin astua välttämättömyyden valtakunnasta vapauden valtakuntaan.

X V L U K U

TAISTELU RAUHAN PUOLESTA

Fasistinen ryntäys uutta maailmansotaa kohti kiihtyy. He ovat jo alkaneet maailman uudelleen jakamisen. Mussolini on hyökännyt Etiopiaan; Japanin imperialistit, kaapattuaan Mandshurian ja pohjois-Kiinan, odottavat natsilaisten liittolaistensa lähtösignaalia yhteisen hyökkäyksen alkamiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Kapitalistinen maailma on ruutitynnyri, jonka voi räjäyttää sirpaleiksi millä tahansa maailman äärellä leimahtava kipinä. Älköön kukaan luulko, että Yhdysvallat on vapaa uuden imperialistisen verileikin vaaraa vastaan. Sitä kietoo koko imperialistisen systeemin keskinäiset suhteet ja tulee kiertämättömästi vedetyksi uuteen maailmansotaan. Kaikkien rauhaarakastavien edessä oleva probleemi on Etiopiaa vastaan käydyn fasistien hyökkäyssodan pysähdyttäminen ja sen maailmanlaajuiseksi leviämisen ehkäiseminen.

Mitkä ovat ne pääasiallisimmat voimat, jotka voidaan mobilisoida rauhan tueksi? Ennenkaikkea työtätekevät joukot kapitalisti- ja siirtomaissa ja siinä maassa, jossa työväenluokka on vallassa — Neuvostoliitossa. Näiden päävoimien ympärille voidaan koota pikkuvaltojen kansat, varsinkin Euroopan kansat, joiden itsenäisyyttä uusi maailmansota uhkaa.

Maailman työväenluokka, kooten puolelleen kaikkien toisten työtätekevien tuen, on ainoa luokka, joka voi ehkäistä sodan, tai, ellei sotaa saada ehkäistyksi, voi muuttaa imperialistisen sodan kansalaissodaksi kapitalistisia riistäjiä vastaan ja siten lopettaa sen. Ne ovat työtätekevät luokat, jotka itsenäisellä esiintymisellään voivat pakottaa fasistisen sotakoneiston pysähtymään raiteillaan. Ne ovat nämä luokat, jotka voivat painostaa Kansainliittoa panemaan käytäntöön kollektiiviset pakotteet imperialistisia hyökkääjiä, kuten Italiaa vastaan. Niin hidas ja heikko kuin Kansainliitto olikin painostamaan Mussolinia, se oli kuitenkin hyödyksi taistelussa sodanlietsojia vastaan. On korostettava, että näihin toimenpiteisiin ryhdyttiin joukkojen painostuksesta. Olisi mitä vaarallisinta luottaa Kansainliittoon pakotteiden käytäntöönpanossa. Imperialistit eivät halua pakotteiden käytäntöönpanoa. He saboteerasivat niitä alusta asti. Niitä sovellutetaan vasta sitten, kun joukot pakottavat imperialistit panemaan ne käytäntöön. Taistelu pakotteiden puolesta muodostuu taisteluksi kapitalisteja vastaan omassa maassa.

Keihäänkärki taistelussa rauhan puolesta on työtätekevien joukkojen itsenäinen toiminta. On tärkeätä vaatia Kansainliiton pakotteita joukkotaistelulla. Vaikuttavin ase on työtätekevien itsenäinen taistelu, joka sovelluttaa omia pakotteitaan.

Maailmanlaajuisen taistelun lähtökohtana rauhan puolesta on Neuvostoliiton politiikka. Sosialismin lopullinen voitto siellä on suunnattomasti lisännyt Neuvostoliiton puolustuskykyä ja sen vaikutusta maailman politiikassa. Neuvostoliiton rauhanpolitiikka on

kiistämätöin sen vihollisillekin. Se on ilmaistu uusiutuvina aseistariisumisehdotuksina, Kansainliittoon liittymisessä, ja keskinäisissä puolustus sopimuksissa Ranskan ja Tšhekkoslovakian kanssa. Neuvostoliitto on laskenut perustan rauhalliselle yhteistoiminnalle näiden kapitalististen maiden kanssa, joita tällä hetkellä kiinnostaa rauhan säilyttäminen. Se johtaa mahdollisia keskitettyjä voimia, joiden pyrkimyksenä on imperialistisen sodan ehkäiseminen tai tuonnemmaksi lykkääminen.

Yhteistyöskentely Neuvostoliiton kanssa on perustekijä taistelussa rauhan puolesta. Rauhan puolesta ei voida tehokkaasti taistella kieltäytymällä hyväksikäyttämästä sosialistisen maan valtavaa rauhanmahtia niin joukkojen keskuudessa kuin kansainvälisessä diplomatiassakin. Neuvostoliitto on ainoa maa maailmassa, joka ei tavoittele siirtomaita, joka on kaikenlaista imperialistista sortoa vastaan ja joka puolustaa kaikkia sorrettuja kansallisuuksia. Sellaisella maalla ei voi olla muuta politiikkaa kuin rauhanpolitiikka, ja sen rauhanpolitiikka on sosialistinen.

Kommunistisen Internationalen Seitsemäs Maailmankongressi asetti kysymyksen terävästi maailman työtätekeville. Se osoitti, että jokaisen luokkatietoisen työläisen vallankumouksellinen velvollisuus on Neuvostoliiton puolustaminen. Sen puolustaminen auttaa koko maailman vallankumouksellista liikettä. Sen häviö olisi maailman kaikkien kansanjoukkojen häviö. Ei voi olla tehokasta taistelua rauhan puolesta, ellei se ota tehtäväkseen Neuvostoliiton puolustamista.

Valitettavasti on ihmisiä, "militanttiset" sosialistit niihin luettuna, jotka eivät käsitä tätä mitä tärkeintä

seikkaa. He kieltäytyvät ottamasta selvää kantaa Neuvostoliiton puolustamiseen nähden ja heikentävät siten taistelua sodanlietsojia vastaan. Esimerkiksi, he nostavat kaikenlaisia syytöksiä ranskalais-neuvostoliittolaisen sopimuksen suhteen. He vastustavat, tai nostattavat epäilyksiä tämän rauhansopimuksen suhteen. Kuitenkin juuri tämä sopimus antoi valtavan sysäyksen Ranskan kansanrintamalle, joka on torjunut fasismin valtaannousun siellä. Se oli tämä sopimus, joka sai Hitlerin epäröimään raivoisassa sotavalmistelussaan Neuvostoliittoa vastaan. Se on Neuvostoliiton rauhanpolitiikka ja kaikki se mitä se edustaa, joka muuttaa Europan voimasuhteet, luoden suotuisimmat edellytykset sille, että fasistiset sodanlietsojat, jos sota kaikista meidän yrityksistämme huolimatta syttyy, tulevat kärsimään tappion. Jokainen, joka parjaa ranskalais-neuvostoliittolaista sopimusta, auttaa fasisteja heidän yrityksessään musertaa Ranskan työtätekevät. Hän edistää natsien sotavarustelun kiihdyttämistä.

Me kommunistit käymme päättävää taistelua rauhan puolesta kaikissa kapitalistimaissa. Taistelu rauhan puolesta voimistuttaa sosialistisen vallankumouksen valmistelua. Se on vallankumouksen uhka omassa maassa, joka on pidättänyt Europan fasisteja alottamasta uutta maailmansotaa jo aikoja sitten. Meillä ei ole harhakäsitteitä, että sodat voidaan kapitalismin alaisuudessa poistaa, mutta se vain antaa pontta taistelullemme rauhan ja sosialismin puolesta ainoana keinona hävittää kapitalistiset sodat.

Ennen maailmansodan syttymistä, Toinen Internationale hyväksyi Stuttgartin Kongressissa Leninin ja

Rosa Luxemburgin esittämänä seuraavan sotaa koskevan päätöslauselman:

“Jos sota kaikesta huolimatta syttyy, heidän velvollisuutensa on työskennellä sen pikaisen lopettamisen puolesta ja yrittää koko voimallaan käyttää hyväksi sodan synnyttämää taloudellista ja poliittista kriisiä, kohottaakseen joukkojen poliittista tietoisuutta ja siten jouduttaa kapitalistisen luokkavallan kukistamista.”

Toisen Internationalen johtajat pettivät tämän ohjelman, mutta Lenin ja bolshevikit noudattivat sitä uskollisesti, esittäen vallankumouksellisen tunnuksen: “Muuttakaa imperialistinen sota vallankumoukselliseksi kansalaissodaksi.” Tämä ohjelma on ollut ohjeena taistelussamme sodanlietsojien suunnitelmia vastaan. Se on Neuvostoliiton puolustamisen ohjelma ja taistelun ohjelma kapitalistien sotasuunnitelmia vastaan kaikkialla, joka estää työläiset joutumasta oman maansa sodanlietsojien puolustamisen ansaan.

Rauhan puolella olevat voimat tässä maassa eivät vielä ole täydellisesti yhdistäneet rivejensä, eivätkä sopineet yhtenäisestä ohjelmasta. A. F. of L. 55:ssä konventsioonissaan ilmaisi olevansa sotaa vastaan. Mutta se ei esittänyt mitään tyydyttävää suunnitelmaa sotavastaiselle taistelulle. Konventsiooni antoi, ilman ehtoja ja ainoana ohjelmanaan, tukensa Rooseveltin hallituksen ulkopolitiikalle ja vahvisti brittiläisten ammattiunionien Baldwinin hallitukselle antaman tuen. Se on ohjelma, joka ei esitä mitään tehokasta sodan vastustamista, vaan asettaa työläiset imperialismin häntäjoukoksi.

Rooseveltilla ei ole mitään kiinteää rauhanohjelmaa. Hänen julistamansa aseiden vientikielto italialais-etiopialaisessa sodassa oli isku Mussolinille, mutta esti myöskin etiopialaiset saamasta puolustukselleen välttämättömiä aseita. Hänen "puolueettomuutensa" ei ole estänyt Italiaa saamasta suuria määriä välttämättömiä sotatarpeita. Me emme voi luottaa siihen, että Roosevelt pitää meidät poissa sodasta. V. 1916 Wilson valittiin uudelleen presidentiksi puolueettomuusohjelmalla, mutta kuutta kuukautta myöhemmin hän syöksi meidät sotaan puolustamaan morganiin, dupontien ja muiden sotavoittoilijain liikevoittoja. Se oli juuri puolueettomuustunnus, jota sodanlietsojat käyttivät syöstäkseen Amerikan viime maailmansotaan.

Meidän on tehtävä ero niiden harhakäsitysten suhteen, joita eräillä työtätekevien kerroksilla, erikoisesti keskilännen farmareilla, on eristäytymisestä ja Hearstin ja Coughlinin puolueettomuus-demagoogian välillä. Kun viimeksimainitut puhuvat eristäytymisestä, he tarkoittavat manööverejä sodan puolesta. He käyttävät Amerikan väestön rauhaa puolustavia mielialoja sodan valmisteluun siirtomaakansoja ja Neuvostoliittoa vastaan. Kun joukot puhuvat eristäytymisestä, he tarkoittavat rauhaa. Niiden tehtävä, jotka haluavat rauhaa, on Hearstin ja toisten sodanlietsojain todellisten pyrkimysten paljastaminen. Meidän on joukoille osoitettava, että heidän toivomuksensa pitää Amerikka poissa sodasta on toteutettavissa ei eristäytyneisyydellä, vaan päättävällä ja todellisella kansainvälisellä rauhanpolitiikalla. Meidän on selitettävä, että ainoa keino taistella vakavasti sotaa vastaan, on työtätekevien itsenäisen toiminta sodanlietsojia vastaan, käyttämällä tätä

toimintaa Kansainliiton ja Rooseveltin hallituksen painostamiseksi, rauhan toimenpiteiden ja yhteistoiminnan puolesta Neuvostoliiton kanssa.

Vain täten voivat Amerikan työtätekevät seurata riippumatonta, tehokasta ja todella kansainvälistä rauhanpolitiikkaa, joka pyrkii pitämään Yhdysvallat poissa sodasta taistelemalla sodan vaaraa vastaan kaikkialla maailmassa. Sellainen ohjelma estäisi joukot joutumasta hearstiläis-coughlinilaisten sodanlietsojain eristäytymisoppien uhriksi. Se myöskin estää heidät tulemasta vissien Kansainliittoa suosivain Amerikan finanssi-kapitalistien niinsanotun kansainvälisen politiikan häntäjoukoksi.

Eräät militantti-sosialistit, erikoisesti Norman Thomas, jotka traditsionaalinen eristäytymisvetoomuksen paino sokaisi, ovat luisuneet pasifististen harhojen valtaan. He toistelevat kulunutta tunnusta: Pitäkää Amerika poissa sodasta. Mutta utopistista on olettaa, että voisimme estää Yhdysvallat sotkeutumasta uuteen maailmansotaan, ellemme liitä yrityksiämme kaikkien toisten valtojen rauhanvoimiin. Rauhanpyrkimystemme Amerikkaan rajottaminen takaa sodanlietsojain menestyksen ja tuomitsee rauhanliikkeen kiertämättömään häviöön. Rauha on ylläpidettävissä vain vihollisuuksien puhkeamisen vastustamisella kautta koko maailman. Sota Etiopiassa velvoittaa meitä suoranaisesti; ellemme estä Mussolinia saamasta voittoa, silloin sota varmasti leviää ja löydämme itsemme uudesta sodasta puolustamassa pankkiiriemme ja sotavoittoilijain etuja.

Militantti-sosialistien eristäytymis- ja puolueettomuuspolitiikan seuraaminen vie Amerikan väestön samaan sodanlietsojain ansaan kuin v. 1917. Me kom-

munistit sanomme, että jokaisen rehellisen työväenluokan johtohenkilön velvollisuus on tehdä kaikkensa Amerikan rauhanvoimien järjestämiseksi ja yhdistämiseksi toisten maiden rauhanvoimien kanssa, taistellakseen jokaista imperialistien liikettä vastaan, joka uhkaa provosoida uuden maailmanpalon. Tämä on kokonaan toista kuin pelkästään kehoittaa Yhdysvaltoja pysymään poissa sodasta. Sellainen politiikka, joka neuvoo meitä pysymään ulkona Europan, Afrikan tai Aasian taisteluista, halvaannuttaisi tämän maan oleellisesti voimakkaiden rauhanvoimien esiintymiset, jotka voitaisiin käyttää palvelemaan maailmanrauhan säilyttämistä.

Eristäytyminen, miten hyvää tarkoittava tahansa, auttaa sodan voimia; tekee uuden maailmansodan syttymisen helpommaksi, maailmansodan, johon Yhdysvallatkin tulisi vedetyksi. Nämä amerikalaiset sosialistit ovat työväenliikkeen ja Toisen Internationalen jäseniä. Ilmeisestikin he sitä ovat siksi, että uskovat työväenluokalle olevan tarpeellista yhdistää voimansa kansainvälisessä mitassa jos kapitalismi aijotaan kukistaa. Mutta miksi he eivät sitten käsitä, että työväenluokan on myös liitettävä voimansa yhteen maailmanlaajuisessa mitassa jos aijotaan lyödä alas fasistien sotasuunnitelmat? Vain siten voidaan turvata maailmassa rauha ja pitää Amerika poissa sodasta.

Sodanvaara asettaa jokaisen rauhan puolesta taisteijan eteen seuraavat käytännölliset tehtävät:

1. Saada kaikissa ammattiunioissa ja kaikissa työläisten, farmarien ja keskiluokkalaisten järjestöissä hyväksytyksi päätöslausemia, joissa tuomitaan sodan-

lietsojat ja luvataan tukea sodan uhreille. Tämä on mitä yksinkertaisin, mitä välttämättömin toiminnan linja taistelussa rauhan puolesta.

2. Järjestää kaikenlaisia joukkokokouksia, mielenosoituksia ja kulkueita protestiksi sodanvaaraa vastaan ja sotavastaisten ohjelmakysymysten tunnetuksi tekemiseksi niille väestökerroksille, jotka eivät vielä näistä kysymyksistä ole selvillä.

3. Asettaa voimakkaasti näillä toiminnoilla kongressille ja presidentille vaatimus täydellisestä kauppaja luottokiellosta Italiaa ja kaikkia muita fasistisia hyökkääjiä vastaan.

4. Tehdä parhaansa kaikilla paikkakunnilla ja kautta koko maan kaikkien rauhanvoimien yhdistämiseksi valtavaksi keskitykseksi sotaa ja fasismia vastaan. Tässä tarkoituksessa meidän on annettava paljon enemmän tukea Amerikan Sota- ja Fasismivastaiselle liitolle, joka nyt jo edustaa laajinta yhteisrintamaa mitä Amerikassa on koskaan rakennettu. Se on ratkaiseva askel Kansallisen Sota- ja Fasismivastaisen kongressin järjestämiselle, josta muodostuu vieläkin laajempi ja edustavampi. Kenenkään ei voi katsoa täyttäneen velvollisuuttaan sotavastaisessa taistelussa, ellei hän aktiivisesti osallistu tämän kaikkien rauhanvoimien kansallisen järjestön rakentamiseen.

5. Järjestää työläisten riippumaton toiminta. Tällä hetkellä tämä tarkoittaa kaikkien lähetysten estämistä Italiaan. Tämä voidaan aloittaa pienessä mitassa; pienet esiintymiset muokkaavat suurempia, jotka vaikuttavat koko maailmaan. Jokainen muistaa, että New Yorkissa suuttuneiden työläisten toimeenpanema natsi-

lipun alasrepiminen *Bremen*-laivalla kiihoitti koko maailmaa ja on edelleenkin joukkojen keskustelun aiheena Saksassa ja muualla Euroopassa.

6. Saada Yhdysvalloissa aikaan sosialistien ja kommunistien yhteistoiminta sotakysymyksessä ja vaatia Toista Internationalea hyväksymään Kommunistisen Internationalen uusitut esitykset maailmanlaajuisesta yhteistyöskentelystä sotaa vastaan.

XVI LUKU

NEEKERIVÄESTÖ JA TYÖVÄKI

Amerikan työväenluokan tärkeimpien liittolaisten joukossa on neekeriväestö. Ei voi olla proletariaatin vallankumousta, ellei siihen liity neekeriväestön vapauttaminen, joka enempi kuin mikään muu kansanosaa on kaksinverroin kapitalismin riiston ja sorron alla. Kansan hartioilla tänään ratsastavat taantumusaineokset keskittävät ankarimmat iskunsa neekeriraatajiin. He yrittävät tukahduttaa neekeriväestön levottomuuden kasvun lisäämällä jimcrow-terroria, tiukentamalla eristämistä ja lisäämällä kaikessa muodossa esiintyvää erikoissortoa. Me kommunistit olemme aina pitäneet yhtenä tärkeimpänä tehtävänä taistelun eriarvoisuutta vastaan ammattiunioissa ja muualla, taistelua jimcrow-lynkkauksia ja raakuutta ja tämän maan valkoisen valtuokan kaikenlaista sortoa vastaan. Me olemme parhaan kykymme mukaan koettaneet noudattaa Marxin jo vuosikymmeniä sitten laatimaa lakia, että valkoihoinen työväki ei voi vapautua itseänsä ennen kuin mustaihoinen työväki on vapaa.

Yksinpä vihollisemmekin myöntävät meidän neekeriväestön hyväksi suorittamamme työn uranuurtajaluonteen, jimcrow-lakeja ja lynkkauksia vastaan, mustaihoisten osaviljelijäin ja työläisten järjestämisen

parempien olojen, avustuksen, taloudellisen ja poliittisen tasa-arvoisuuden puolesta. Scottsboro-juttu ja Angelo Herndonin juttu ovat todistuksia meidän vilpittömistä yrityksistämme taistella neekerien tasa-arvoisuuden ja neekerien oikeuksien puolesta. Me olemme ylpeitä siitä, että Angelo Herndon, yksi Amerikan työväenluokan parhaimmista ja sankarillisimmista edustajista, on puolueemme jäsen. Se osoittaa niin työmme tuloksia kuin sitä mittaamatonta apua, jona neekeriväestö on asiallemme ollut antaessaan meille eräitä meidän uskollisimpia ja kyvykkäimpiä johtajiamme ja rivijäseniämme.

Neekeriväestö on tänään suurien vaarojen edessä. He saivat kestää suurimmat iskut kriisin aikana. Työttömyysprosentti on korkein heidän riveissään. Koko neekeriväestöä kerjäläistytetään ja alistetaan. Heidät on voitettava tukemaan taisteluohjelmaa, joka tuo heille tasa-arvoisuuden unioissa, parantaa heidän kurjia olojaan etelän puol-feodaalisilla seuduilla ja turvaa heille taloudellisen, poliittisen ja yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden.

Neekeriväestö on liikkeellä. Työläiset yrittävät murtaa A. F. of L:n byrokratian pystyttämät eriarvoisuusmuurit, byrokratian, joka veti unioissakin värilinjan. Emme kykene rakentamaan voimakasta työväenliikettä, elleimme voita neekerityöläisille oikeutta liittyä jokaiseen unioon ja osallistua täydellisen toimintaan. Jos ammattiunionit eivät avaa oviaan neekerityöläisille, se tulee hajoittamaan työväenluokan yhtenäisyyden taistelussa isännistöä vastaan. Unioissa ei saa esiintyä eriarvoisuutta neekerityöläisiä kohtaan jos ajotaan menestyksellisesti taistella taantumusta

ja riistoa vastaan. Meidän on vaadittava, että heille myönnetään tasa-arvoinen pääsy kaikkiin töihin. Silloin me löydämme neekerityöläisen taloudellisten parannusten ja fasismivastaisen taistelun eturivistä. On tärkeätä edistää neekerityöläisten taistelua A. F. of L:ssä, pakoittaa byrokratia hyväksymään heidät kaikkiin unioihin. Tämä on yksi tärkeimmistä tehtävistä, jonka Amerikan työväenliikkeen on toteutettava.

Neekerifarmarit ja -osaviljelijät ovat myöskin mukana tässä joukkotaisteluiden nousussa. Äskeiset osaviljelijäin lakot, joita johti kommunistien organisoima osaviljelijäin unio ja sosialistien järjestämän vuokra- ja osaviljelijäin union menestys, ovat avanneet perspektiivejä tämän neekeriväestön riistetyimmän osan suurille saavutuksille. Nämä taistelut ovat osoittaneet, että musta- ja valkoihoisille farmareille ja osaviljelijöille on mahdollista ja välttämätöntä taistella olkaa vasten valkoisia maaloordeja vastaan. On merkityksellistä, että nämä kaksi taistelu-unionia ovat toteuttaneet yhteisrintamatyöskentelyä. Taloudellisten taisteluiden kautta he ovat jo voittaneet joitain pienempiä myönnytyksiä, jotka johtavat uusiin ja suurempiin yhteistoiminnoihin neekerien ja valkoisten raatajien kesken etelässä. Nämä taistelut ovat vain edeltäkävijöitä valtavimmille taisteluille neekeriväestön taloudellisen ja poliittisen tasa-arvoisuuden puolesta taantumuksellisessa etelässä.

Neekeriväestöllä ei ole minkäänlaisia siviilioikeuksia. Etelässä heitä laki ja käytäntö kohtelee jonain alemmina olentoina, joilla ei ole oikeuksia, joita valkoisen valtalukan täytyisi kunnioittaa. Neekereille on voitettava äänioikeus, oikeus kuulua valamiehistöön, oi-

keus virkoihin, oikeus tasa-arvoiseen avustukseen ja tasa-arvoinen mahdollisuus opiskeluun, jos me aijomme edistää todellista vapautta ja toivoa, joka on sosialismissa. Meidän on saatava heidät vakuutetuiksi, että heidän tiensä vapauteen kulkee päättävän taistelun ja joukkopainostuksen kaikkien muotojen mobilisoinnin kautta. Se, että Scottsboro-pojat eivät vielä ole joutuneet laillisen lynkkauksen uhreiksi, että Angelo Herndon ei vielä mätäne Georgian kahleroikassa, on kommunistien järjestämän, satojatuhansia neekereitä ja valkoihoisia käsittävän joukkotoiminnan ansiota, joka protesteillaan ja esiintymisillään on toistaiseksi turvannut näitä etelän valtuokan julmuuden uhreja.

Jokaiselle on selvää, että neekeriväestö odottaa järjestäytymisen ja taistelun sanomaa. Heidän esiintymisensä Herndonin ja Scottsboro-poikain puolesta, Etiopian itsenäisyyden säilyttämisen puolesta, heidän urhoollisuutensa tuhansissa lakkovahtilinjoissa ja mielenosoituksissa, osoittaa, että he eivät ole unohtaneet Nat Turnerin ja monen muun neekeriväestön puolesta taistelleen ja kuolleen sankarin taistelumielisiä perinteitä. Heidän taisteluansa tasa-arvoisuuden ja oikeuden puolesta tukee työväenluokan edistynein osa.

Hetkellä, jolloin tätä kirjoitetaan, neekeriväestön liikehtimisen kehityssuunnan valtavin ilmaisu on historiallinen Neekerien Kansalliskongressi, joka kokoontuu Chicagossa Frederick Douglassin muistopäivänä, helmikuun 14 päivä, 1936. Se edustaa laajinta yksilöiden ja järjestöjen yhteisrintamaa, luoden yhteisen ohjelman ja alottaen yhteistyöskentelyn neekerien oikeuksien voittamiseksi.

A. Phillip Randolph, tunnettu neekerunionisti, International Brotherhood of Sleeping Car Porters-Union kansallispresidentti, lausui sattuvasti että neekerien kansalliskongressi on ilmaisu "neekerien taistelusta kaikilla rintamalla, kuten siviili- ja poliittisten oikeuksien, työn, yhteiskunnallisen palveluksen, politiikan, yhdistys- ja kirkollisten harrastusten rintamalla." Kongressia järjestävä kansalliskomitea on esittänyt seuraavan väliaikaisen ohjelman neekeriväestön toimintaohjeksi:

"1. Neekerien oikeuden puolesta työnsaantiin kohutuullisen toimeentulon edellyttämällä palkoilla ja eri-arvoisuutta vastaan ammattiunioissa ja kaikkialla, missä neekerit estetään saamasta työtä samoilla palkoilla ja samoilla työehdoilla kuin toisetkin työläiset, neekeryöläisten järjestämisen puolesta valkoisten työtoveriensä kanssa demokraattisesti kontrolloituihin unioihin.

"2. Avustuksen ja yhteiskunnallisen turvan puolesta jokaiselle puutteessa olevalle neekeriperheelle ja todellisen työttömyys- ja yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta.

"3. Avun puolesta neekerifarmareille, velkataakan ja verotaakan huojentamisen puolesta, köyhien farmarien, vuokra- ja osaviljelijäin oikeuden puolesta järjestystä ja tehdä kollektiivisia sopimuksia.

"4. Taistelun puolesta roskejoukkojen väkivaltaa, lynkkauksia ja poliisiraakuuksia vastaan; äänioikeuden, valamiesoikeuden ja täydellisten siviilioikeuksien puolesta.

"5. Neekerinaisten täydellisen tasa-arvoisuuden puolesta; neekerinuorison tasa-arvoisten mahdollisuuksien ja oikeuden puolesta.

“6. Sotaa ja fasismia, Etiopian neekerikansojen aijottua orjuuttamista, kaikkien siirtomaakansojen sortoa vastaan; Etiopian itsenäisyyden puolesta.”

Me kommunistit hyväksymme täydellisesti tämän neekeriväestön ohjelman ja tulemme tekemään kaikkemme sen toteuttamiseksi neekeriväestön tärkeiden voittojen saavuttamiseksi.

Jotkut näyttävät ajattelevan, että kun me emme vaadi neekerikongressia hyväksymään kysymystä itsemääräämisoikeudesta, meidän puolueemme siis luopuu tästä vaatimuksesta. Mikään ei ole kauempana totuudesta. Mustanvyöhykkeen neekeriväestön täydellinen vapautus on saavutettavissa vain vallankumouksellisella valkoisten maaloordien ja kapitalistien kukistamisella. Sorrettu neekerikansallisuus on vapautettava etelän maatalouden puol-feodaalisista oloista, jotka ovat lynkkausten, eristämisen ja kaksinkertaisen riiston perustana. Neekeriväestön todellisen vapauden todellinen koetinkivi on heidän oikeutensa itsemääräämiseen. Heidän on annettava vapaasti valita mikä heidän suhteensa tulee olemaan Yhdysvaltain muuhun osaan nähden. Vain myöntämällä heille tämän valinnan, he voivat todella olla vapaita. Me olemme vakuutettuja, että neekeriväestö tulee päättämään oman vapaan valintansa perusteella liittyä Amerikan Neuvosto-Yhdysvaltoihin. Mutta meidän ohjelmamme vaatii, että heille myönnetään tämä valinta, että heiltä ei kielletä itsemääräämisoikeutta mystillisen jakamattomuuden nimessä, joka alistaa heidät jimcrow-terroriin.

Meidän on protesteerattava itsemääräämisoikeuden periaatteita herjaavia selityksiä vastaan, joissa uskotellaan neekereille, että me tahdomme heidät eristää.

Tämä on meidän asenteemme järjetöntä vääristelyä. Eristämishengen soveltamista olisi se, jos kieltäisimme neekeriväestöltä vapaan valintaoikeuden, esittäisimme heille valmiin järjestyksen, jonka suhteen heillä ei olisi mitään sanomista ja pakoittaisimme heidät omaksumaan sen. Poistaaksemme eristämisen ja kaikki siitä johtuvat epäkohdat, vaatii, että neekeriväestölle tataan täydellinen tasa-arvoisuus — taloudellinen, poliittinen, yhteiskunnallinen, se tarkoittaen itsemääräämisoikeuden myöntämistä heille. Tämä on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perustarkoitus, joka ei ole vielä koskaan ulottunut neekeriväestöön. Meidän asenteemme tässä kysymyksessä perustuu ei vain kommunistiseen teoriaan, vaan Venäjän vallankumouksen kokemuksiin. Neuvostohallitus myönsi heti itsemääräämisoikeuden kaikille entisen tsaarivallan sorretuille kansallisuuksille. Neuvostoliitto ei yrittänyt ainoassakaan tapauksessa käyttää pakkotoimenpiteitä mitään kansaa kohtaan. Seurauksena siitä Neuvostoliitto muodostuu tänään useammasta kuin sadasta eri kansallisuudesta ja vähemmistökansallisuudesta. Ne elävät sovussa ja yhteisesti auttavat toinen toisensa kehitystä. Pienet kansallisuudet edistyvät tasa-arvoisesti koko maan kanssa. Tämä käytännöllinen kokemus todistaa oikeaksi ja välttämättömäksi meidän ohjelmamme kansojen itsemääräämisoikeudesta; se osoittaa minkälainen menestys on saavutettavissa täällä.

Me tulemme jatkuvasti taistelemaan tämän neekeriväestön perusoikeuden puolesta. Mutta tässä kehitysvaiheessa on selvää, että neekerijoukot eivät ole vielä valmiita toteuttamaan loppuun asti taisteluita, jotka tekisivät itsemääräämisoikeuden mahdolliseksi mustalla

vyöhykkeellä. He ovat valmiita taistelemaan eristämistä ja jimcrow-terroria vastaan ja muissa taloudellisissa ja poliittisissa kysymyksissä. Me emme yksinkertaisesti odota kunnes neekeriraatajat ovat valmiit vallankumoukseen. Me yhdyimme heihin nyt lujittaaksemme heidän asemaansa taloudellisesti ja poliittisesti, lujittaaksemme valkoisten ja neekeriraatajien välisiä siteitä, siten raivataksemme tietä taistelulle, joka tekee itsemääräämisoikeuden toteuttamisen mahdolliseksi.

XVII LUKU

ENTÄ USKONTO?

Kommunistien yhteisrintamatyöskentely, varsinkin heidän sotavastainen työskentelynsä, saattaa heidät kosketuksiin laajojen Amerikan väestökerrosten kanssa, jotka tavalla tai toisella ovat yhteyksissä kirkollisten laitosten kanssa. Työskennellessämme näiden joukkojen kanssa, luodakseen yhteisrintaman sotaa ja fasismia vastaan, kommunistit ottavat huomioon heidän uskonnolliset vakaumuksensa. Me annamme arvon näille vakaumuksille, sillä oletamme, että uskonnollismieliset ihmiset tulevat olemaan mukana sosialistisessa vallankumouksessa. Tämä ei tarkoita, että lakkaisimme pitämästä uskontoa kapitalistien kontrolloimana laitoksena. Mutta me annamme arvon joukkojen oikeudelle pitää kiinni vakaumuksistaan ja olemme ehdottomasti kaikenlaista pakotusta vastaan, jolla Saksan fasistit yrittävät vaikuttaa protestantteihin ja katolilaisiin.

Kommunistit uskovat, kuten Marx osoitti jo uransa alussa, että uskonnon ja uskonnollisten laitosten yhteiskunnallinen tarkoitus on toimia hämääjänä. Ne pitävät joukkoja nöyrinä ja taivuttavat niitä tyytymään kurjiin oloihin kuolemantakaisen palkinnon toivossa. Tämä on uskonnollisten laitosten yhteiskunnallinen

rooli, jota vastaan kommunistipuolue käy peräänantamatonta taistelua. Me yritämme herättää joukot nöyryydestään ja järjestää ne taisteluun paremman elämän puolesta maan päällä. Luonnollisesti me taistellemme kaikkea ja kaikkia laitoksia vastaan, jotka levittävät valtuokan passiivisen alistumisen oppia.

Mutta kommunistit selittävät, että henkilön uskonnolliset vakaumukset ovat hänen yksityisasiansa suhteessa valtioon ja hallituksen politiikkaan. Valtion ei pitäisi määritellä uskonnollisia vakaumuksia. Me kommunistit olemme periaatteessa täydellisesti valtion sekaantumista vastaan uskonasioissa.

Kommunistit eivät tietystikään pidä uskontoa yksityisasiana sikäli kuin se koskee vallankumouksellisen puolueemme jäseniä. Me edustamme ilman minkäänlaisia ehtoja valistusta, joka kitkee pois uskonnon yliluonnolliseen, valistukseen joka hävittää uskonnolliset ennakkoluulot, jotka ovat esteenä joukkojen järjestämisessä sosialismin puolesta ja joka kumoaa uskonnollisten laitosten erikoisedut. Mutta mitä uskonnollisiin työläisiin tulee, puolue ei vaadi heitä luopumaan uskonnollisista vakaumuksistaan voidakseen liittyä puolueeseen. Heidän kelpoisuutensa riippuu siitä, edustavatko ja taistelevatko he joukkojen pyrkimysten puolesta. Jos he niin tekevät, he ovat tervetulleita puolueeseemme, emmekä harjoita minkäänlaista pakotusta heidän uskonnollisia vakaumuksiaan vastaan järjestössämme. Me alistamme heidän uskonnolliset katsomuksensa huolellisen ja systemaattisen arvostelun alaiseksi ja toivomme, että he oppivat tällaisesta valistusprosessista. Me tiedämme kokemuksesta, että työskentely järjestössämme johtaa heidät huomaamaan

katsantokantamme paikkansapitävyyden tässä kysymyksessä.

On merkillepantavaa, että kommunistipuolue on kyennyt paremmin kuin mikään muu työväen ryhmä saamaan aikaan onnistuneita yhteisrintamia kirkkoryhmien kanssa päivän tärkeimmissä kysymyksissä. Se ei johdu mistään kompromissista uskonnon kanssa meidän taholtamme. Tosiasiassa, lähestymällä uskonnollisia joukkoja me kykenemme ensi kerran heille esittämään uskontovastaisia aatteitamme. Me olemme onnistuneet yhtymään heidän kanssaan siksi, että olemme saaneet monet kirkolliset johtajat ja varsinkin heidän seuraajansa, vakuutetuiksi yhtenäisyyden välttämättömyydestä puolustaaksemme oikeuksiamme, myöskin uskonvapautta, joita fasismin nousu uhkaa. He ovat huomanneet, että ne ovat uskontovastaiset kommunistit, jotka taistelevat uskonnonvapauden puolesta. He ovat huomanneet, että ne ovat fasistit, marssien näennäisesti uskonnon lipun alla,, kuten esim. Saksassa, jotka hävittävät kaikki vapaudet, mukaanlukien uskonvapauden. Siitä syystä moni kirkkojärjestö onkin liittynyt laajaan sota- ja fasismivastaiseen yhteisrintamaan ja ilokseen näkevät uskontovastaisten kommunistien taistelevan, olka olkaa vasten, heidän rinnallaan.

On totta, että olemme oppineet olemaan paljon huolellisempia joukkotyömme laadusta tällä alalla. Me varomme loukkaamasta kenenkään uskonnollisia vakaumuksia. Emme halua minkäänlaisilla loukkaavilla huomautuksilla tai teoilla sulkea uskonnollisten ihmisten mieliä sanottavaltamme kapitalismista. Me voimemekin hyvällä syyllä sanoa, että tehottomien, harkit-

semattomien ja loukkaavien hyökkäysten lopettaminen uskontoa vastaan on todellinen saavutus työssämme.

Tarkotuksemme on poistaa kaikki esteet, jotka vaikeuttavat tämän maan uskonnollisten joukkojen mobilisointia sota- ja fasismivastaiseen liikkeeseen. Tehävä on sitäkin tärkeämpi, koska kansamme suurin organisoitu ryhmä on kirkkojärjestöissä tai niiden ympärillä. Ainoastaan "vasemmistolainen" houkkio voisi ehdottaa, että meidän kommunistien olisi pidettävä itsemme "puhtaina ja saastuttamattomina" pysymällä erossa tämän maan miljoonien kirkkoihmisten seurasta; vain taantumuksellinen neuvoisi kirkkoihmisiä pitämään itsensä puhtaina pysymällä pois kommunistien yhteisrintamasta.

Tämä meidän pyrkimyksemme selvittää kommunisteja kritiseeraavien paljon pohtiman kysymyksen, nimittäin meidän yhteisrintamatyöskentelymme Harlemin omalaatuisen jumalan, isä Divinen, seuraajien kanssa. On pantava merkille, että useimmat niistä, jotka arvostelevat meitä isä Divinen ja hänen kirkkokuntansa kanssa seurustelemisesta, olisivat kyllin halukkaita antamaan meille luvan yhteistyöskentelyyn "kunnioitetuimpien" kirkkojärjestöjen kanssa. Toisinsanoen, he vaativat, että meidän olisi harjoitettava "erikoissortoa" ja että meidän ei pitäisi seurustella "huonojen", vaan ainoastaan "hyvien" kirkkojärjestöjen kanssa. Erikoisesti he ovat loukkaantuneita siitä, että isä Divinen seurakunta pitää jumalansa tyyssijana 115 katu Harlemissa, eikä jotain romanttisempaa paikkaa taivaan avaruudessa. Heidän sopivaisuudentuntoaan järkyttää se, että isä Divinen joukko osottaa

uskonnollista intoaan äänekkäästi kaduilla, eikä hiljaa värillisten ikkunain takana.

Mutta nämä kritiseeraajat eivät tajua, että me kommunistit emme tee eroa hyvän ja huonon uskonnon välillä, sillä meistä ne ovat kaikki huonoja joukoille. Meitä ei kiinnosta jumalan olinpaikka, eikä innostus tai innostuksen puute uskonnollisissa menoissa.

Me arvostelemme uskonnollisia järjestöjä ja niiden johtajia heidän suhtautumisensa perusteella päivän yhteiskunnallisiin peruskysymyksiin. Mikä kirkkojärjestö olisi niin täydellisesti osoittanut vastustustaan sotaa ja fasismia vastaan kuin isä Divinen kirkkokunta? Toiset kirkkokunnat voisivat hyvällä syyllä seurata sen esimerkkiä. Meitä ilahduttaisi, jos tuhannet toisetkin kirkot kannattaisivat Työläisten Yhteiskunnallista Vakuutuslakiehdotusta, taistelua Scottsboro-poikien vapauttamiseksi ja taistelua Mussolinin Etiopiaan tunkeutumista vastaan, kuten isä Divinen seurakunta on tehnyt.

On erikoisen tärkeätä, että esitämme yhteisrintamaohjelmamme neekerijoukoille, joiden keskuudessa kurjuus ja sorto on suurin, ja jossa meidän järjestäytymis- ja taistelusanomamme on tehnyt valtavimman vaikutuksen. Toimintamme tuottaa asteettain tuloksia yhteiskunnallisen ja poliittisen valistuksen viemiseksi neekereille ja neekerinaisille isä Divinen kirkkokunnassa. Kuka kieltäisi tämän valistustyön valtavan merkityksen Harlemin sydämessä, jossa väestö on sidottu eristämisen, kurjuuden ja sorron kahleilla? Nämä joukot vapautetaan uskonnollisista harhoista vain meidän taloudellisen ja poliittisen toimintamme

kautta, joka on ainoa mahdollinen keino lähestyä heitä tässä erikoisessa kehitysvaiheessa.

Meillä ei ole mitään yhteistä isä Divinen uskonnollisten käsitysten kanssa, joiden fantastisissa piirteissä me näemme kaikkien uskontojen pääominaisuudet. Mutta meillä on paljon yhteistä isä Divinea seuraavien neekerijoukkojen kanssa. He ovat meidän ihmisiämme. Me taistelemme heidän puolestaan ja heidän etujensa puolesta. Tulemme tekemään kaikkemme vetääksemme heidät yhteiseen taisteluun yhteistä vihollista — kapitalistista järjestelmää — vastaan. Emme kiellä heiltä oikeutta uskonnollisiin käsityksiinsä, jotka me myönnämme katoolisille työläisille, juutalaisille työläisille ja eri protestanttisten lahkosten jäsenille. Me taistelemme heidän kaikkien puolesta; samanaikaisesti me pidätämme itsellemme oikeuden vastustaa kaikenlaisia uskonnollisia harhoja, mitä tehokkaimmalla käytettävissämme olevilla keinoilla, missä tahansa sellaisia kohtaamme.

Meillä on yhteisiä päämääriä, joita kommunistit ja uskonnolliset järjestöt voivat ryhtyä edistämään. Me olemme nähneet sellaista tapahtuvan Yhdysvalloissa, että he ovat yhteisesti taistelleet sotaa ja fasismia ja taantumuksellista opiskeluvapauksien rajoittamista vastaan. Sellaiset yhteiset taistelut kehittyvät yhä laajemmiksi ja monet uskonnolliset järjestöt tulevat olemaan arvokkaita liittolaisia taistelussa sortoa vastaan.

XVIII LUKU

PERHE JA VALLANKUMOUS

Tavallinen, vihollistemme uutterasti levittämä harhaluulo on, että kommunistit eivät hyväksy perhettä ja aikovat sen yhteiskunnallisena laitoksena hävittää. Tälle panettelulle antoi äskettäin tyypillisen ilmaisun eräs John Warren Hill, New Yorkin perheoikeuden virkaatekevä tuomari. Puhuessaan Catholic Social Workers' Guild'an edessä, Mr. Hill lausui:

“Kommunismi ei ole mitään muuta kuin marxilaista sosialismia ja Marx vihasi perhettä, koska se on kapitalismin perusta.”

Tämä on täydellinen väärintulkinta kommunistisesta asenteesta perheeseen. Se on yritys puolustaa kapitalismia uskottelemalla, että perheen puolustaminen vaatii kapitalismin puolustamista. Mutta se oli Marx ja hänen läheinen työtoverinsa Engels, jotka osoittivat yhdeksi pääasiallisimmaksi syytökseksi kapitalismia vastaan sen, että se turmelee perheen, vääristää ja rappeuttaa sitä ja lopuksi johtaa sen tuhoon. Marx ja Engels korostivat väsymättömästi, että kapitalismin kukistamisessa ja sosialismin perustamisessa on ainoa toivo pelastaa perhe tuholta.

Tänään, selvemmin kuin koskaan ennen, meillä on loppumattomiin todistuksia siitä, että Marx ja Engels

olivat oikeassa ja että Mr. Hill ja hänen kaltaisensa ovat väärässä. Katsokaa mitä tapahtuu tänään Yhdysvalloissa! Maailman rikkain maa näkee kirjaimellisesti miljoonien perheiden pirstoutuvan ja hajoavan, kriisin, työttömyyden, yhteiskunnallisen rappeutumisen, näännyttävän avustussysteemin ja pyrkimyksen seurauksena nykyistenkin kurjien avustusnormien lopettamiseksi "budjetin tasaamisen" nimessä.

Mikä katkera vahvistus yllälainatuille Mr. Hillin sanoille onkaan se sanomalehdissä nykyään ilmestyvä tosiasia, että miljoonia nuorukaisia harhailee kodittomina ja työttöminä ympäri maata, vaipuen askel askeleelta rappioon ja kuolemaan. Mitä ironiaa verrata näitä sanoja päivälehtien yksityisseikkoihin perheiden kurjuudesta ja tuhosta, ja hyväntekeväisyysvetoomuksiin "sadan kovimman puutteen tapauksen" joulunavustusrahaston hyväksi. Täällä Yhdysvalloissa, missä kapitalismi on voimakkaimmillaan, perheen tuhoutuminen käy nopeimmin.

Verratkaa tätä miljoonien perheiden tuhoamista kapitalismin toimesta Amerikassa siihen, mitä perheelle tapahtuu sosialismin maassa, Neuvostoliitossa, missä kommunistit johtavat kansaa. Siellä perheen tuhoutuminen on melkein täydellisesti pysähdytetty; perhe on uuden lujittumisen prosessissa, historiassa ennennäkemättömässä kukoistuksessa.

Perheen tuhoutumisen aiheuttajana Amerikassa on kapitalistinen järjestelmä, muutamien upporikkaitten perheiden omistusoikeus tuotantolaitoksiin, joka syösee perheiden valtavan enemmistön puutteeseen ja yhä useamman täydelliseen tuhoon. Perheen kukoistamisen aiheuttajana Neuvostoliitossa on Marxin opetusten

mukaan rakennettu sosialistinen järjestelmä, joka todellakin hävittää "rikkaat perheet," mutta joka siten tekee perheiden valtavan enemmistön hyvinvoinnin, turvaa ja takaa niille pysyvän aseman yhteiskunnassa.

Kaiken tämän ennustivat edeltäpäin kommunismin, tieteellisen sosialismin, perustajat. Siten tuo mainio ihminen, Friedrich Engels, osoitti kuuluisassa kirjassaan, *Perheen alkuperä*, että yksiavioinen perhe, "kaukana siitä, että häviäisi" sosialistisen vallankumouksen seurauksena, "päinvastoin tulee silloin ensimmäisen kerran täysin toteutetuksi . . . Prostitutsioni häviää, yksiavioisuus, sensijaan että sortuisi, viimeinkin tulee todellisuudeksi — vieläpä miehiinkin nähden." Tämä kustannettiin v. 1884.

Monet vilpittömät ihmiset ovat sotkeutuneet tässä kysymyksessä todettuaan, että vallankumouksellisten nousujen ja muutosten kausi tuo tullessaan vakavia häiriöitä perhesuhteissa. Sentähden he vetävät sellaisen johtopäätöksen, että vallankumous aiheutti vaurion perheelle ja, että jos vallankumous voitaisiin välttää, perhe välttyisi tältä vauriolta. Mutta tällainen virheellinen logiikka jättää huomioimatta sen pienen, mutta tärkeän seikan, että perheen sortuminen sattuu tällä hetkellä, ei vallankumouksellisesta pyrkimyksestä kulkea uutta yhteiskuntaa kohti, vaan päinvastoin siksi, että vanha yhteiskunta on sortunut. Perhesuhteiden häiriytymisen aiheuttavat samat voimat, jotka tekevät vallankumouksellisen muutoksen koko taloudellisessa ja yhteiskunnallisessa järjestelmässä välttämättömäksi.

Polemiikkiamme kommunismin puolesta, taantumuksellisten väitteitä vastaan, jotka kuvittelevat kommu-

nisteja perheen vihollisiksi, on vielä täydennettävä yhtä tarmokkaalla sellaisten ainesten torjumisella, jotka sanovat olevansa "ystäviämme," koska he luulevat, että hyökkäämme perhettä vastaan ja hyväksyvät tämän hyökkäyksen. Sellaisiakin ihmisiä on olemassa. Heihin nähden meidän kommunistien on toistettava vanha sananparsi: "Varjelkaa meitä ystäviltämme; me selviydymme kyllä itse vihollisista."

Yhdysvalloissa, kuten kaikissa kapitalistimaissa, on lisääntyvä keskiluokkalaisten piiri, joiden keskuudessa perhesuhteiden rappeutuminen ja hajoaminen on mennyt verrattain pitkälle. Huomattava osa näistä ihmisistä pitää tätä rappeutumista "edistyksenä" ja tekevät siitä teorian. Kun he tulevat todellisiksi edistysmieliseksi poliittisissa ja taloudellisissa päivänkysymyksissä, he yrittävät istuttaa todellisesti edistysmieliseen liikkeeseen omia erikoisia teorioitaan perheestä ja yleensä sukupuolisuhteista. He siten auttavat Mr. Hilliä ja hänen oppikumppaneitaan "todistuksilla," että edistysmielinen, radikaalinen ja vallankumouksellinen liike todella ovat perheen vihollisia. Tämä pitää erikoisesti paikkansa "radikaaleiksi" itseään nimittämiin pikku-porvarillisiin böömiläispiireihin nähden suurkaupungeissa. Valaisevan silmäyksen sellaisiin piireihin, "vallankumouksellisen" loiston harhoilla koristettuine ja tyrehtyttävine rappion sekä kyvyttömyyden ilmapiireineen antoi Tess Schlesinger romaanissaan *The Unpossessed*.

Kommunistit ovat mitä päättäiväisimpiä hyljätessään kaiken tällaisen böömiläisen valheradikalismin sukupuoleen ja perheeseen nähden. Me viittaamme siihen jälleen yhtenä esimerkkinä kapitalistisen yh-

teiskunnan rappeutumisesta. Me vastustamme sen tunkeutumista vallankumouksellisen liikkeen riveihin. Me selitämme, että sillä ei ole mitään yhteistä joukkojen vallankumouksellisen liikkeen pääosan, terveiden vaistojen kanssa. Työläiset ja suurin osa keskiluokkalaisista rakastavat perheitään, taistelevat niiden suojelemiseksi ja säilyttämiseksi. Yksi voimakkaimpia motiiveja taistelussa sosialismin puolesta on se, että ainostaan sosialismin voitto tulee lopullisesti pelastamaan perheen kapitalistisen kriisin tuhosta.

Tämä probleemi esiintyy vallankumouksellisessa liikkeessä usein eräällä toisella tavalla. Saamme usein kuulla vallankumouksellisessa työväenliikkeessä aktiivisesti mukanaolevien miesten vaimoilta ja perheiltä valituksia, että heidän tehtäviensä vaatima aika erottaa heidät perheistään niin paljon, että se sattaa perheen lujisuuden vaaranalaiseksi. Tämä on vakava käytännöllinen probleemi, jonka kanssa liikkeemme kamppailee löytääkseen käytännöllisen ratkaisun. Emme voi väittää sitä vielä kokonaan ratkaisseemme. Me ohjaamme politiikkaamme etsimään ratkaisua kahdelta suunnalta: ensiksi, liikkeemme tulisi järjestää toimintansa niin, että se vetää mukaansa myöskin vaimot ja lapset, koko perheen, täten lujittaakseen sen uudelleen laajemmalle yhteisten pyrkimysten ja yhteisen toiminnan perustalla; toiseksi siten, että järkipäisesti organisoidaan liikkeen vaatimukset jäsenistön aikaan nähden, ettei koskaan monopolisoitaisi tuota aikaa niin täydellisesti, että se riistäisi heiltä perhe-elämän mahdollisuuden. Kaikki mikä demoralisoi puolueen ja yleensä vallankumouksellisen liikkeen jäsenen persoonallisen elämän, on vahingoksi puolueelle ja vallanku-

moukselliselle liikkeelle. Meidän puolueemme tarvitsee ja tavoittelee sitä lujutta, kestävyyttä ja voimaa, joka koituu sen jäsenien ja kannattajien lujista ja kestävästä perhesiteistä.

Meidän on vakuutettava kaikella pontevuudella, että kommunistinen perheen puolustaminen ei tarkoita, että me hyväksymme naisen eriarvoisen aseman perheessä, joka on luonteenomaista kapitalistiselle yhteiskunnalle. Sosialismi, ensimmäisenä kommunismiin johtavana vaiheena asettaa ohjelmansa ensimmäisten vaatimusten joukkoon naisen täydellisen vapauttamisen kaikesta eriarvoisuudesta. Se ei ainoastaan myönnä naiselle ehdotonta tasa-arvoisuutta miehen kanssa, vaan antaa myös takeet tuon tasa-arvoisuuden ylläpitämiselle erikoisella valtion äitiyssuojeluksella ja erikoisella naisten työsuhteiden säännöstelyllä.

Naisten tasa-arvoisuutta toteutetaan ensimmäistä kertaa historiassa Neuvostoliitossa, sosialismin maassa. Siitä antaa vakuutuksen ei vain kommunistit, vaan jokainen rehellinen porvariluokankin asiantuntija, joka on omakohtaisesti tutkinut naisten asemaa Neuvostoliitossa. Lainaamme lukemattomien auktoriteettisten teosten joukosta vain yhtä, *Nainen Neuvostoliitossa*, kirjoittanut Fannina Hall, itävaltalainen kirjailija, jonka suuri teos on tulos toista vuotta kestäneistä tutkimuksista eri puolilla Neuvostoliittoa. Lainaamme hänen loppulausuntonsa:

“Neuvostojen maassa — tietysti jyrkkänä vastakohtana länsimaiden yksipuoliselle miessukupuolen sivistykselle — on syntynyt jotain historiallisesti uutta, yhteiskunta joka perustuu kummankin sukupuolen ehdottomaan tasa-arvoisuuteen . . . koe, jolla on maail-

manlaajuinen merkitys; ihmiskunnan historiassa ensimmäistä kertaa yritetty koe, myöntäen kummallekin sukupuolelle yhtäläisen oikeuden muovailta elämäänsä.”

Silloin kun niillä, jotka hyökkäävät kommunistista kantaa vastaan kysymyksessä perheestä on todella mielessään meidän ohjelmamme naisten tasa-arvoisuudesta; silloin kun he lausuvat, että naisten sorto, heidän puolittainen orja-asemansa kapitalismin alaisuudessa on perheen välttämätön perusta, jonka hävittäminen muka tarkoittaa perheen tuhoa — sitten me vastaamme ilman epäröintiä: Meillä ei ole mitään yhteistä sellaisten kanssa, jotka haluavat naisten orjuuttamista ja jos te sitä tarkoitate “perheellä,” niin silloin, mitä pikemmin se tuhotaan, sitä parempi kaikille. Mutta tuo ei ole meidän käsityksemme. Me pidämme naisen sortoa perheen murjomisena ja rappeuttamisena. Me ymmärrämme miehen ja naisen täydellisen tasa-arvoisuuden tulevaisuuden perheen perustaksi. Me käsitämme sellaisen perheen, sosialistisen yhteiskunnan perheen, välttämättömäksi ehdoksi ihmiskunnan edistymiselle.

XIX LUKU

MITEN KOMMUNISTIPUOLUE TOIMII

Tyypillisimpiä niistä kysymyksistä, joita kommunistipuolueen toimitsijoille tehdään kaikkialla, ovat seuraavat:

Saako kommunistipuolue määräyksiä Moskovasta? . . . Miten puolueen johto valitaan? . . . Mikä on Kolmas Internationale ja miten se toimii? . . . Rahastetaanko kommunistipuoluetta Moskovan kullalla? . . . Kuka voi liittyä kommunistipuolueen jäseneksi? . . . Kuinka suuri on kommunistipuolue ja kuinka nopeasti se kasvaa? . . . Miksi se ei kasva nopeammin?

Ei, kommunistipuolue ei saa "määräyksiä" Moskovasta. Jo kysymyskin on hassunkurinen kun muistaa, että poliittinen puolue, niinkin pieni kuin kommunistipuolue vielä on, elää ja kasvaa vain sikäli kuin se välittömästi edustaa, johtaa ja järjestää taisteluun jokapäiväisten tarpeiden puolesta niitä joukkoja jotka se haluaa voittaa puolelleen. Tätä ei voida tehdä mistään muualta tulevilla määräyksillä.

Kommunistipuolue on nykyaikainen jatko vallankumouksellisesta sosialistisesta liikkeestä, jolla on kuuden, seitsemän vuosikymmenen järjestöllinen historia

Yhdysvalloissa. Se on koonnut riveihinsä elinvoimaimmman osan taannoin hajanaisista ja pirstoutuneista vallankumouksellisista suunnista ja virtauksista sosialistipuolueesta, sosialistisesta työväenpuolueesta, i. w. w :stä ja vieläpä entisestä anarkistien liikkeen prolettaarisesta aineksestakin. Se on yhdistänyt ne, ei löysäksi ryhmittymäin federatsiooniksi, kunkin pysyessä omissa katsomuksissaan, vaan muokaten ja muovaten ne kaikki uudelleen, sulattaen ne ja valaen ne uudelleen yhtenäiseksi, yhdenmukaiseksi puolueeksi.

Tämä kommunistipuolue on organisoitu *demokraattisen sentralismin* periaatteelle. Se tarkoittaa, että puolueen johdon valitseminen tapahtuu alhaaltapäin, puolueen jäsenyksiköistä, valtuutettujen edustajien kautta puoluekonventionissa, jolla on korkein valta puolueessa. Konventioni laatii ohjelman ja valitsee keskuskomitean, joka täysin valtuutettuna johtaa puoluetta konventionin väliaikoina. Keskuskomitean alapuolella ja sen ohjeiden alaisuudessa, on kaksikymmentäyhdeksän piirikonventionien valitsemaa piirikomiteaa; piirit jakautuvat samalla tavalla seksuunoihin; seksuunkomiteat perustuvat välittömästi jäsenyksiköihin (eli soluihin).

Tämä demokraattisen sentralismin systeemi täyttää kommunistisen järjestön kaksi tärkeätä päämäärää. Se aikaansaa yhtenäisen puolueen, perustuen yhdenmukaiseen strategiaan ja taktiikkaan, yhdistäen kymmenien tuhansien tahdon yhdeksi tahdoksi, keskitäten yhdeksi valtavaksi prolettaariseksi nyrkiksi tuhannet yksilöt, jotka muuten epäsovullaan ja sekasorrollaan vahingoittaisivat toinen toisiaan. Toiseksi, se saavuttaa tämän, ei yksilöllistä osanottoa ja alotteellisuutta

polkemalla, vaan laajentamalla ja syventämällä sisäistä demokratiaa, *organisoimalla* sen.

Yhdysvaltain Kommunistipuolue on vuorostaan yhdistetty kaikkien toisten maiden (seitsemänkymmenen kahden) veljespuolueiden kanssa Maailmanpuolueeksi, joka on organisoitu samoille perusteille. Tämä on Kommunistinen Internationale (Komintern, kuten nimi joskus lyhennetään), johdossaan Toimeenpaneva Komitea (KITPK), joka valitaan Maailmankongressissa. Kommunistinen Internationale tunnetaan myöskin Kolmannen Internationalen nimellä, merkiten sen polveutuvaa jälkeläisyyttä "Kansainvälisestä Työmiesten Yhdistys" eli Ensimmäisestä Internationalesta, jonka Marx ja Engels perustivat, ja Toisesta eli "Sosialistinen ja Työväen Internationalesta."

Se ijänikuinen vanha legenda "Moskovan kullasta," jota kaikkien maiden hearstit yhtenään kertaavat, on ainoastaan yritys salata sitä tosiasiaa, että kommunistipuolueet kasvavat luonnollisesti luokkataistelusta joka maassa. He haluaisivat joukkojen uskovan, että kommunistipuolueet ovat palkkakaarteja, ulkomailta importeerattuja tai Moskovan bolshevikkien lahjomia ja ostamia, "rettelöidäkseen" kapitalistimaissa.

Ei, Yhdysvaltain Kommunistipuolue ei saa "Moskovan kultaa." Sen varat tulevat työläisiltä ja sympatiseraajilta tässä maassa. Mutta tämä ei kiellä sitä, että kommunistit lähettävät rahaa toisesta maasta toiseen, auttaakseen niitä, jotka ovat vaikeimmassa asemassa. Esimerkiksi Yhdysvaltain Kommunistipuolue itse maksaa "kansainvälisiä jäsenmaksuja," jotka se kerää jäseniltään, suunnilleen noin \$20,000 vuodessa ja joista noin 80 prosenttia menee kommunistipuoluei-

den avustamiseen Saksassa, Irlannissa, Cubassa, Filippiineillä, Meksikossa, Canadassa ja Porto Ricossa. V. 1934 Yhdysvaltain Kommunistipuolue lähetti yli \$12,000 Saksan puolueelle. Yhdysvaltain Kommunistipuolue ei saa finanssiaalista apua ulkoapäin, se kun toimii vielä verrattain suotuisissa olosuhteissa, on tilaisuudessa toimimaan avoimesti, j.n.e., vaan joutuu itse auttamaan toisia, varsinkin fasisti- ja siirtomaissa. Sellaiset kansainvälisen solidaarisuuden osoitukseksi käytetyt summat ovat suhteellisesti vähäpätöisiä, mutta poliittisesti suuresta merkityksestä. Ne korostavat ja antavat konkreettista kantavuutta meidän käsityksellemme Maailmanpuolueesta, joka ruumiillistuttaa elähdyttävän marxilaisen tunnuksen, "Kaikkien maiden työläiset, liittykää yhteen!"

Kommunistipuolueen jäseneksi on kelvollinen jokainen mies ja nainen, joka tunnustaa sen ohjelman, joka ottaa aktiivisesti osaa sen työhön puoluejärjestön ohjauksen alaisena ja joka alistuu puolueen päätöksiin.

Yhdysvaltain Kommunistipuolueen kasvu viimeisten kuuden vuoden aikana osoittaa seuraavat likipitäen jäsenmaksuja maksavien jäsenten keskimäärät. (Jäsenet suorittavat jäsenmaksuja viikottain asteettaisen kaavan mukaan, alkaen kahdesta sentistä työttömiltä, 10-25 senttiä viikkopalkoista alle \$25, kaksi prosenttia yli \$25 palkoista ja suhteellisesti enempi yli \$50 palkoista):

Maksavien jäsenten keskimäärä v. 1930, 7,000; v. 1931, 9,000; v. 1932, 14,000; v. 1933, 18,000; v. 1934, 26,000; v. 1935, 30,000.

Erilaisten puolueeseen kuulumattomien, mutta päivänkysymyksissä sen ohjelmalle sympaattisten joukko-

järjestöjen jäsenmäärä tekee noin 600,000. Punakauhua lietsova kongressimies Hamilton Fish on arvioinut, että luku pitäisi olla 1,200,000, mutta hän ei käytä laskelmissaan yhtä tarkkoja järjestöllisiä mittoja kuin me kommunistit. Meitä ei kiinnosta oman voimamme yliarvioiminen.

Erikoiskysymyksissä, kuten taistelussa Työläisten Työttömyys-, Vanhuuseläke- ja Yhteiskunnallisen Vakuutuslain, H. R. 2827, puolesta, yksistään tässä yhdessä kysymyksessä noin 5,000,000 eri järjestöjen jäsentä on liittynyt yhteen laajaan yhteisrintamaan.

Onko kommunistipuolue tyytyväinen tähän kasvuun? Ei ole, ei missään tapauksessa, ei enempää kuin malttamaton henkilökään, joka kysyy: "Miksi ei puolue kasva nopeammin?" Me tutkimme probleemia jatkuvasti ja alamme osittain löytää ratkaisun kysymykseen joukkopuolueeksi tulemisesta.

Mutta ratkaistessamme tätä kysymystä, me tiedämme, että meidän lukuisten kirjeenvaihtotuttaviemme ehdotukset kopioida Townsandin ja isä Coughlinin metoodeja, eivät hyödytä meitä. Näihin kirjeenvaihtotuttaviin tekee valtavan vaikutuksen "rikkauksien jakamisklubien," Townsend-liikkeen ja "yhteiskunnallisen oikeuden" liiton väitteet kymmenen ja useammankin miljoonan jäsenmäärästä ja he haluaisivat kuulla meidänkin tekevän sellaisia väitteitä. Meille ei kuitenkaan tuottaisi vähääkään tyydytystä sellainen "jäsenistö," vaikkapa laskisimmekin sen miljoonissa. Näiden liikkeiden kannattajajoukot ovat melkein, ellei tykkäänäkin, järjestämättömiä. Ne voivat hävitä yhtä äkillisesti kuin ne syntyvätkin. Me emme uskalla pettää itseämme. Meidän voimamme syntyy organisatiosta,

joka pystyy toimimaan ja taistelemaan. He saavat kannattajajoukkonsa edesvastuuttomilla lupauksillaan kaikesta kaikille. Me emme lupaa mitään muuta kuin joukkotaistelua ja joukkotaistelun tuloksia, perustuen realistiseen ohjelmaan, jonka me voimme ja todella tulemme toteuttamaan kun joukot ovat meidän takanamme. Isä Coughlin saa suunnatonta finanssiaalista tukea kapitalisteilta, käyttämällä demagoogisesti saavuttamaansa joukkopainostusta erinäisten kapitalististen etujen puolustamiseksi. Me voimme saada kapitalisteilta ainoastaan heidän ikuisen vihansa ja yhä julmempaa sortoa. Meidän täytyy luottaa rahallisen avun suhteen puutteen painamiin työläisiin, sympaattisilta keskiluokkalaisilta heruvien rahavarojen kera.

Kommunistipuolue rynnistää nopeampaa kasvua kohti, pyrkimyksellä tulla lähitulevaisuudessa todelliseksi joukkopuolueeksi. Me emme katso päästyn vakavaan alkuunkaan ennenkuin meillä on 100,000 jäsentä. Se on pyrkimystemme lähin päämäärä.

Miten me tulemme sen saavuttamaan? Pääasiallisesti ja ennenkaikkea, tekemällä kommunistipuolueen tunnetuksi miljoonille raatajille parhaana taistelijana heidän läheisten etujensa puolesta. Esimerkkejä siitä miten tämä tehdään ovat taistelut Työläisten Työttömyys-, Vanhuuseläke- ja Yhteiskunnallisen vakuutuslain, H. R. 2827, puolesta, työttömien taisteluiden johtaminen, lakkotaisteluiden johtaminen ja samanlainen työ joukkoliikkeen kaikilla aloilla. Me ylpeilemme vihollistemme vastentahtoisista tunnustuksista, että meillä alkaa olla menestystä tällä taholla. Esimerkin vuoksi, *Fortune*, dollarin kappale maksava julkaisu, käsitellessään kommunistipuoluetta, lopetti erään epätark-

koja ja vääristelyjä tietoja täynnä olleen artikkelin seuraavalla oikealla huomautuksella:

“Joku aika sitten eräs hallituksen virkailija kierteli maata, rahattomana ja ryysyihin puettuna, nähdäkseen itse miten työttömyysavustusta käsiteltiin. Hän oppi hyvin paljon. “Yksinpä kommunistitkin opettivat minulle jotain,” kertoi hän sanomalehtiraporttereille. “Minä havaitsin, että vaikutus mikä kommunisteilla on, johtuu etupäässä siitä, että he kuuntelevat puutteessa ja kurjuudessa olevia ihmisiä ja työskentelevät ja taistelevat heidän puolestaan.”

Se on totta. Mutta se on vain puoli totuutta. Kommunistit tekevät jotain muutakin, jota ilman me emme olisi koskaan tulleet sellaiseksi mahdiksi kuin olemme ja jota ilman emme voi koskaan vakavasti kulkea eteenpäin. Tämä jokin muu on siinä, että me aina ja kaikkialla annamme näille hetikohtaisille taisteluille korkeamman päämäärän kuin pelkkä vaatimusten voittaminen. Me taistelemme näiden vaatimusten voittamiseksi, mutta me taistelemme sitäkin paremmin ja sitäkin peräänantamattomammin, koska me samalla osoitamme työläisille miten, rakentamalla vieläkin voimakkaampia luokkajärjestöjä tätä taistelua varten, me valmistaudumme suurempaan taisteluun, joka voi päättyä vain kapitalistien lopulliseen häviöön ja täydellisen työväenvallan perustamiseen. Me annamme työläisille sosialistisen yhteiskunnallisen katsomuksen ja näytämme heille tien sen saavuttamiseksi. Me kokoamme työläisten ympärille kaikki muut sorretut ja kaikki ne, jotka ovat kyllin tietoisia antamaan äänensä tulevaisuudelle.

XX LUKU

MAA, JOSSA SOSIALISMI JO VALLITSEE

Neuvostoliitto peri v. 1917 maan, joka oli yksi kaikkein takapajuisempia maailmassa. Sen oli saattanut perikatoon imperialistinen sota ja se kärsi senlisäksi vihamielisten kapitalistivaltain ahdistusta, jotka rahastivat ja tukivat valkoisia vastavallankumouksellisia. Mutta tämän takapajuisen ja puutteenalaisen maan nosti sen katastroofimaisesta tilasta proletariaatin vallankumous, Neuvostovalta.

On valaisevaa asettaa kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton kahden viimeisen vuosikymmenen urat vastakkain. Rikkauksistaan ja tuotantovoimistaan huolimatta, kapitalistimaat ovat vajonneet syvään kriisiin, joka toi tullessaan nälän ja fasistisen barbarismin miljoonille työtätekeville. Toisaalla, Neuvostoliitossa, maan vararikkoinen talous on uudistettu ja tuotantovoimat kehitetty historiassa ennen saavuttamattomalla vauhdilla. Vallankumous muutti sorretut joukot maan hallitsijoiksi; se kohotti heidän elintasoaan ja synnytti uuden ja loistavan elämän. Neuvostoliitossa luodaan uutta ihmistä ja siellä todella toteutuu historian etevimpien ihmisten unelma — sosialismi.

Tämä jättiläissaavutus ei tipahtanut kuin manna

taivaasta. Se on tulosta ankarasta taistelusta, ei vain ulkopuolista, vihamielistä kapitalistimaailmaa vastaan, vaan vanhan yhteiskuntajärjestyksen jäännöksiä vastaan omassa maassa. Se saavutettiin vain peräänantamattomalla taistelulla kaikkia pyrkimyksiä vastaan itsessään Kommunistipuolueessa kulkea sivuun Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin viitoittamalta selvältä tieltä. Sosialismin voitto Neuvostoliitossa on Stalinin nerokkuuden hedelmä, Stalinin, joka johti Kommunistipuolueen ja kaikki neuvostotyöläiset suureen voittoonsa.

Neuvostoliitto on hämmästyttänyt koko maailmaa valtavilla viisivuotissuunnitelmillaan, jotka laskivat perustan teollisuudelle, joka tulee pian sivuuttamaan parhaiten teknillisesti edistyneet kapitalistimaat. Sosialistisen rakennustyön vauhdilla ei ole vertaistaan kapitalistisessa historiassa. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana, teollisuustuotannon kasvunopeus oli vuosittain keskimäärin 22 prosenttia. V. 1934 kasvunopeus teki yli 18 prosenttia ja viimeisimmät numerot osoittavat, että v. 1935 kasvu tulee olemaan yhtä suuri, ellei suurempi. Tämä vetää vertoja Yhdysvaltain kehityksen parhaalle kasvunopeudelle, joka ei ollut koskaan enempää kuin 5 prosenttia vuodessa Amerikan kapitalistisen kehityksen kuumeisimpanakaan kautena.

Viimeisten viiden vuoden aikana, Neuvostoliitto lisäsi harkkoraudan tuotantoa viidestä miljoonasta tonnista kahteentoista miljoonaan tonniin vuodessa. Sen osuus maailman konetuotannosta, joka oli 4.2 prosenttia v. 1928, kasvaa niin rajusti, että se tulee nousemaan 37.5 prosenttiin v. 1937, toisen viisivuotissuun-

nitelman lopussa. Kokonaisia uusia teollisuusaloja on kehitetty; konetyöaseiden teko, korkealaatuisen teräksen valmistus, jättiläismäinen kemikaalinen teollisuus, lentokoneteollisuus, joka vetää vertoja maailman parhaille, sähkövarusteet, traktorituotanto, autobussit ja kuorma-autot, ja keinotekoisien kumin tuotanto kommersiaalisessa mitassa, ennen kuin sitä on saavutettu missään muussa maassa. Nämä ovat vain muutamia summittaisia esimerkkejä uskomattoman pitkästä listasta. Rauta- ja teräs-, traktori- ja öljytuotannossa Neuvostoliitosta on edellä vain Yhdysvallat. Oltuaan viidennellä tilalla maailmantuotannossa v. 1928, Neuvostoliitto on siirtynyt ensimmäiselle paikalle Euroopan maiden joukossa ja on jälessä enää vain Yhdysvalloista.

Sosialistinen rynnistys ei saavuttanut ainoastaan teollisuuden korkeuksia; se muutti pientalouksien maan edistyneimmäksi mekanisoiduksi maanviljelysmaaksi, joka maanviljelys on organisoitu sosialismin periaatteiden pohjalla kollektiivisiin tiloihin. Kysymys, kuka voittaa taistelun, jota käytiin kaikilla rintamilla, on tullut lopullisesti ja peruuttamattomasti ratkaistuksi sosialismin eduksi. Neuvostoliiton työläiset vastasivat innostuksella Stalinin vetoomukseen, että he omaksuvat sosialismin maassaan ja tekevät siten Neuvostoliitolle mahdottomaksi menettää itsenäisyyttään imperialisteille huonon tekniikan ja kulttuurisen jälellejääneisyyden takia. He ovat vakuuttavasti vahvistaneet hänen ennustuksensa, että ei ole linnaketta jota bolshevikit eivät voi valloittaa. Olipa kysymys Dnieprostroi, Magnitogorsk, Valkeanmeren kanava, suuri Turksibrautatie, maatalouden kollektivisoiminen lisääntyvällä

tuottavaisuudella, tai lukutaidottomuuden hävittäminen, kaikkialla sosialistiset muodot voittavat. Koko maa asetettiin sosialismin raiteille, joilla se voi kulkea nopeasti aineelliseen hyvinvointiin, vapauteen ja korkeaan kulttuuriin. Stalin osoitti äskettäin, että nämä sosialismin saavutukset tekevät nyt kaikille mahdolliseksi elää turvautusti, kulttuurisesti ja onnellisesti. Onnellisuuden suurta psykologista probleemia ratkaistaan miljoonien miesten ja naisten kollektiivisilla ponnistuksilla, miesten ja naisten, joille sosialismi antaa arvokkuuden ja turvallisuuden, joka on ensimmäinen askel tämän suuren inhimillisen probleemin ratkaisemiseksi.

Rinnastakaa Neuvostoliiton onnellisen elämän kehitys synkän kuvan kanssa Yhdysvalloissa — maailmankapitalismin päälinnakkeessa. Sitten vuoden 1928 työssäkäypien työläisten luku Yhdysvalloissa on vähentynyt enemmän kuin kymmenellä miljoonalla ja työväenluokan palkat ovat laskeneet puolella. Samaan aikaan työssäkäypien luku Neuvostoliitossa on enempi kuin kaksinkertaistunut ja palkkojen kokonaismäärä viisikertaistunut. Yhdysvalloissa työttömyys on suurempi kuin missään muussa kapitalistimaassa. Vähintään neljäsosa ihmisistä, jotka normaalisesti tekevät hyödyllistä työtä, on työttömänä ja vähintään kolmasosa koko väestöstä elää yksityisen tai yleisen avustuksen varassa. Neuvostoliitossa työttömyys on tuntematonta. Yhdysvalloissa tuotanto laski 30 prosenttia viimeisten kuuden vuoden aikana, kun taas Neuvostoliitossa se lisääntyi viisikertaisesti. Täällä Yhdysvalloissa, missä tarve on suurin, yhteiskunnallinen vakuutus on vain hämärä pyrkimys. Mutta Neuvostoliitossa,

yhteiskunta- ja sairausvakuutusrahasto on seitsenker-
taistutettu ja teki yli kuusi biljoonaa ruplaa v. 1935.

Valtavat farmarijoukot Yhdysvalloissa on syösty
puutteeseen ja suurin osa heistä on välttynyt nälkään-
näntymiseltä vain siksi, että hallitus maksaa heille
korvauksen sadon tuhoamisesta. Kollektivisoitu maa-
talous Neuvostoliitossa tuo sosialistista hyvinvointia
ja kulttuuria koko maaseudulle. Hallituksen asiantun-
tijat Yhdysvalloissa ovat julistaneet kolmasosan asun-
noista epästandardisiksi, eli käyttökelvottomiksi; mil-
joonien on pakko asua hökkeleissä, tulipalo-loukuissa,
kellareissa. Neuvostoliitossa köyhälistökorttelit häviä-
vät. Työläiset muuttavat tilaviin, nykyaikaisiin apart-
mentti-taloihin. Vanhoja kaupunkeja uudelleen raken-
netaan ja uusia kaupunkeja kohoaa kaikkialla maassa.

Yhdysvalloissa suljetaan tuhansia kouluja ja vähin-
tään seitsemältä miljoonalta lapselta ja nuorukaiselta
kielletään riittävä kouluutus. Neuvostoliitossa avataan
tuhansia uusia kouluja ja kansa- ja korkeakoulua käy-
vien lasten luku on nykyään yli 25,000,000. Kansa-
koulukurssi on nykyään yleisesti pakollinen ja toisen
viisivuotissuunnitelman lopussa on aikomus tehdä
myöskin korkeakoulukurssi pakolliseksi — ensimmäisen
kerran maailman historiassa. Yhdysvalloissa työläisten
lapset harhailevat kaduilla ja maaseudulla kun eivät
löydä työtä. Neuvostoliitossa, enempi kuin 1,300,000
työläisoppilasta on yliopistoissa ja teknillisissä kouluis-
sa, samalla kun yli puolitoista miljoonaa entistä työläis-
tä ja työläisten lasta on opettajina, tiedemiehinä, tek-
nillisinä johtajina ja kulttuurityöntekijöinä.

Nämä tosiseikat todistavat kumoamattomasti, että
se on Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin ohjelma,

vallankumouksellisen sosialismin ohjelma, joka yksin voi viedä ihmiskunnan uuteen ja ylevämpään elämään. Toisaalla, tässäkin maassa, jossa on puolet maailman rikkauksista, kapitalismi vie ihmiskunnan vain tuhoon.

Ottakaamme yksinkertaisempi vertauskuva. Presidentti Roosevelt on hyvin ylpeä Boulder-padosta, huomattava teknillinen saavutus, joka viimein saatiin valmiiksi kymmenen vuoden kovalla työllä. Mutta kun hän ylisti tätä kapitalistista suursaavutusta, hänellä oli hyvin vähän sanomista siitä, mitä etuja suuri pato on kansalle tuonut tai tulee tuomaan. Muutama tuhannen miestä sai työtä sen rakentamisessa; hän puhui hämähästi Boulder-padon mahdollisuudesta pakottaa voimastruktit alentamaan hiukan hintoja kuluttajille. Totta kyllä, hän mainitsi sen seikan, että pato tulee varamaan kasteluvettä rikkaille Imperial-laakson hedelmä- ja juurikasviljelyalueille. Mutta tähän pelastaisi sadon luonnonvoimien tuholta, ainoastaan joutuakseen myöhemmin itse hallituksen tuhottavaksi ylituotannon välttämiseksi.

Roosevelt, kuten jokainen kapitalistien puhemies, vaikenä sen seikan suhteen, että jokaista teknillistä saavutusta Amerikassa, olipa kysymyksessä jokin suuri hydraalinen sähkövoimalaitos tai jokin uusi koneväline, käytetään kapitalismin taholta ainoastaan työläisten palkkojen polkemiseksi, heidän alistamiseen armottomaan työnkiihdytykseen, työttömien armeijan paisuttamiseksi, tehden siten kurjuudesta, jossa miljoonat elävät, entistäkin katastroofimaisemman. Kapitalismi tekee mitättömiksi ja kyvyttömiksi nykyaikaisen tieteen ja tekniikan aikaansaamat tuotanto-

voimat; mahdolliset rikkaudet tuhotaan kun ne uhkaavat kapitalistisia voittoja.

Miten erilainen onkaan tilanne Neuvostoliitossa. Siellä jokainen tieteen ja tekniikan uusi saavutus pannaan heti hyödylliseen käytäntöön; sitä ei haudata jonkun trustin patenttisäiliöön. Ja tämä korkeampi tekniikka heijastuu heti maan jokapäiväisestä elämästä, korkeampina palkkoina, runsaampana ja parempana ravintona, lyhempana työaikana, korkeampana kulttuurina.

On totta, että Yhdysvalloissa meillä on vielä korkeampi teknillinen kehitysaste. Teknillisessä mielessä, Neuvostoliitto on vielä verrattain takapajuinen verrattuna meidän teollisuuteemme, maailman mahtavimpaan ja mainioimpaan. Kuitenkin he siellä nousevat puutteesta hyvinvoinnin yhä korkeammille tasoille. Me täällä vaivumme yhä syvemmälle nälän ja kurjuuden suohon, joka näyttää syntyvän juuri maan varallisuudesta; mitä suurempi maan varallisuus näennäisesti, sitä suurempi inhimillinen hätä. Syy tähän kulkusuunnan valtavaan eroon kahdessa maassa, yhden kehittyessä ja vaurastuessa, toisen ränsistyessä ja rappeutuksessa, on varsin yksinkertainen. Se on yksinkertaisesti se, että täällä Amerikassa pieni, monopolikapitalistien ryhmä, joka hallitsee meidän elämäämme, omistaa kaikki tuotantovoimamme. Neuvostoliitto, niin köyhä kuin se onkin meidän maahamme verrattuna, rynnistää eteenpäin nopein harppa-askelin, sillä siellä kaikki tuotantovoimat ovat yhteistä omaisuutta, palvellen kaikkien yhteistä hyvää. Toisinsanoen, me kärsimme siksi, kun meillä vallitsee kapitalismi; Neuvostoliitossa

hyvinvointi lisääntyy yhä enempi siksi, kun siellä toteutetaan sosialismia.

Neuvostoliitossa tapahtuu tällä hetkellä taloudellinen ja yhteiskunnallinen mullistus, joka valaisee sosialismin kaikkia suunnattomia mahdollisuuksia, ja joka todistaa sosialismin paremmuuden kapitalismiin nähden mitä ratkaisevimmalla tavalla. Se on stahanovilaisuus, joka kohottaa sosialismin uusiin tasoihin todistamalla, että se voi antaa yhteiskunnalle enempi rikkautta kuin kapitalistinen järjestelmä. Stahanovilainen liike sai alkunsa donbasilaiselta hiilenkaivajalta, Stahanovilta, joka varhain v. 1935 osoitti, että kehittämällä tehokkaampia työmetodeja voidaan tuotantoa huomattavasti kohottaa nykyisilläkin tuotantovoimilla.

Tuhannet työtätekevät miehet ja naiset seurasivat Stahanovin esimerkkiä, saavuttaen uudella tekniikallaan uusia tuotantonormeja teollisuuden ja maatalouden kaikilla aloilla. Historiallisessa puheessaan kolmelletuhannelle stahanovilaiselle heidän liikkeensä merkityksestä, Stalin osoitti, että se avaa uuden lehden sosialistisen rakennustyön historiassa. Hän sanoi:

“Tämä liike hävittää vanhat katsantokannat tekniikasta, hävittää vanhat teknilliset normit, vanhat tuotantorajat, vanhat tuotantosuunnitelmat ja vaatii uusien ja korkeampien teknillisten normien, uusien tuotantorajojen ja uusien tuotantosuunnitelmien käyttöönottamista. Sen tarkoituksena on saada aikaan vallankumous meidän teollisuudessamme. Juuri tästä syystä stahanovilainen liike on itse olemukseltaan täysin vallankumouksellista.”

Tämän tuotannossa tapahtuvan vallankumouksen, edustaen korkeampaa sosialistista työtehoa, tekee mahdolliseksi vain uusi sosialistinen ihminen ja teknillinen

edistys, jota sosialismi jouduttaa, eikä hidastuta kuten kapitalismi. Stahanovilainen liike antaa näytteen siitä, että sosialismi kykenee ja välttämättä tulee voittamaan kapitalistisen talousjärjestelmän, sillä se saavuttaa korkeamman työntuottavuisuuden ja siis vauraamman yhteiskunnan.. Kuten Stalin sanoi:

“Se on sellainen liike, joka hävittää vanhat teknilliset normit riittämättöminä, sivuuttaa työntuottavuudessa etumaisimmat kapitalistimaat monessa tapauksessa ja avaa siten käytännöllisen mahdollisuuden sosialismin entistä syvemmälle omaksumiselle maassamme, mahdollisuuden muuttaa maamme kaikkein kukoistavimmaksi maaksi.”

On merkityksellistä, että stahanovilainen liike sai alkunsa alhaalta päin, työläisten omasta keskuudesta ja joutui usein kehittymään korkeampien teknillisten toimitsijain vastustaessa sitä. Se on liike, joka voi kehittyä vain sosialismin maassa. Työläiset tietävät, että korkeampi työn tuottavuisuus tarkoittaa varakkaampaa elämää. He eivät työskentele riistäjien, vaan yhteiskunnan hyväksi. Nämä työn sankarit ovat laske-neet pohjan sille taloudelliselle yltäkylläisyydelle, jolla yhteiskunta voi siirtyä korkeampaan vaiheeseen, sosialismista kommunismiin, jolloin kukin tekee kykyjensä mukaan ja saa tarpeittensa mukaan. Stalin korosti stahanovilaisen liikkeen merkitystä “edellytyksien luomisessa sosialismista kommunismiin siirtymiselle.”

On tärkeätä huomioida, että stahanovilaisella liikkeellä ei ole mitään yhteistä kapitalistisen työnkiihdytyksen kanssa. Työläisille ei aseteta normeja, jotka johtaisivat heidät fyysilliseen tuhoon. Korkeampi työn tuottavuisuus on läheisessä yhteydessä työläisten pa-

rempien olojen, paremman terveyden, hyvinvoinnin ja kulttuurin kanssa. Työnkiihdytys kapitalistimaissa johtaa työttömyyteen, palkanlaskuihin ja inhimillisesti sietämättömiin työoloihin. Työläisen työtehoa kiihdytetään paisuttamaan hänen työnantajansa voittoja. Neuvostoliitossa työläinen on itse astunut esiin luodakseen paremman teknillisen tehon, saavuttaakseen korkeampia tuotantonormeja, koska hän siten kohottaa sosialismin uusiin korkeuksiin ja luo edellytykset aineellisesti ja kulttuurisesti niin rikkaalle yhteiskunnalle, että me tuskin kykenemme sellaista kapitalistimaissa vielä kuvittelemaankaan.

Stahanovilainen liike on vain viimeisin osoitus siitä, miten sosialismi välttämättä vie voiton kapitalismista. Voimme viitata muihinkin todistuksiin. Kapitalistimaissa fasismi on joko päässyt jo valtaan tai käy päivä päivältä uhkaavammaksi. Rinnan sen kanssa käy siviilioikeuksien ja demokraattisten vapauksien hävittäminen. Verratkaa demokratian tuhoa kapitalismin alaisuudessa neuvostodemokratian kehittymiseen Neuvostoliitossa. Siellä laajennetaan jatkuvasti uudenlaista demokratiaa, joka on sata kertaa demokraattisempaa kuin mikään kapitalistimaa on koskaan nähnyt, Sosialismin saavutukset ja kapitalististen jätteidensä hävittäminen Neuvostoliitossa ovat v. 1935 tehneet mahdolliseksi täydentää ja täyttää neuvostodemokratian rakennelmaa, kaupunkien ja maaseudun neuvostoedustuksen yhtäläistyttämisen, salaisen äänestyksen ja välittömien vaalien kautta kaikissa hallitustoimissa. Kapitalismin luisuessa syvemmälle ja syvemmälle fassistidiktatuurin helvettiin, Neuvostoliitto kohoaa todel-

lisimpaan ja täydellisimpään vapauteen mitä joukot ovat milloinkaan nauttineet.

Tämä sosialistisen hyvinvoinnin kukoistus, neuvostodemokratian laajentaminen ja uuden ihmisen syntyminen ovat tehneet Neuvostoliiton kykeneväksi tarttumaan uuteen tehtävään. Se on yhteiskunnan organisoitu huolenpito ihmisistä, huolenpito siitä, että he kehittävät kaikkia kykyjään ja yksilöllisiä ominaisuuksiaan. Tätä tarkoittaa Stalinin julistama uusi sosialistinen humanismi, että ihmiset ovat tärkeämpiä kuin mikään muu maailmassa.

Ei siis ole ihme, että sorretut raatajat kaikissa kapitalistimaissa kykenevät näkemään sen valheiden ja parjausten sumupilven läpi, jolla kapitalistinen lehdistö peittää Neuvostoliiton saavutukset. He näkevät uudessa sosialistisessa yhteiskunnassa ainoan toivonvalon, joka puhkaisee kapitalistisen maailman mustan synkkyyden. Ei ole ihme, että maailman ajattelevien ihmisten parhaat kyvyt antavat avoimesti tukensa Neuvostoliitolle maana, jossa ihmiskunnan kaikki toiveet ihanteiden ja kulttuurin suhteen toteutuvat. Ei ole ihme, että miljoonat ovat valmiit puolustamaan Neuvostoliittoa, tunnustaen, että se on todella maailman kaikkien työtätekevien isänmaa, ainoa toivonmaksaja hämmennetyssä, sekasortoisessa, itseään tuhoavassa, nälkäännäntyvässä maailmassa.

XXI LUKU

SILMÄYS NEUVOSTO-AMERIKAAN

Meille tehdään usein kysymyksiä, muodossa tai toisessa, miltä Neuvosto-Amerika näyttäisi. Kiusaus on suuri antaa vastaukseksi mielikuvituksellinen kuva kapitalismin saboteesista vapautuneen Amerikan loistosta. Mutta jo yrityskin huimaa mielikuvitusta. Ja lopullisesti on suuremmasta merkityksestä maltillisesti tutkia jo saavutettuja tuotantovoimien objektiivisia aikaansaannoksia, nähdäksemme mitä saataisiin aikaan yksinkertaisesti nykyisten teknillisten saavutusten täydellä hyväksikäyttämällä, joka olisi vain työväenvallan alkuaskel.

Missä määrin voimme pitää Neuvostoliiton kokemuksia osoittimina siitä, miltä Neuvosto-Amerika näyttäisi?

Määrätyissä suhteissa se antaa meille tarkan ennakkokuvan; toisissa suhteissa kysymys on Amerikassa asetettava kokonaan erilaisesti. Periaatteet, joiden pohjalla Neuvosto-Amerika organisoitaisiin olisivat kaikissa suhteissa samat kuin ne, jotka ohjasivat Neuvostoliittoa. Mutta meidän tapauksessamme, näitä periaatteita sovellettaisiin, ei takapajuisimpaan, vaan kehittyneimpään kapitalistiseen maahan. Tämä saa ai-

kaan suunnattomia eroavaisuuksia uuden yhteiskunnan synnyn ja kasvun yksityiskohdissa.

Varsinainen vallanotto ja neuvostovallan pystyttäminen Venäjällä oli verrattain helppo ja melkein veretön; vasta jälkeinpäin tuli imperialistinen interventio, pitkälinen kansalaissota ja kapitalistien kiihoittama tuholaisuus, jotka, lisättynä maailmansodan takapajuiselle maalle tuottamaan tuhoon, jättivät Neuvostohallituksen tehtäväksi rakentaa kaikki alusta alkaen keskelle vihamielistä maailmaa.

Amerikassa meidän suurimmat vaikeutemme ovat juuri vallan saavuttamisessa työväenluokalle, neuvostohallituksen perustamisessa. Sitten kuin se on tehty, Amerikan kapitalisteilla ei ole mitään mahtavia liittolaisia ulkomailla auttamassa heitä taistelun jatkamisessa. Silloin on jo selvää, että maailmankapitalismi on saanut kuoliniskunsa. Amerikan neuvostohallitus perii yhteiskunnan, joka jo on teknillisesti valmis kommunismin. Missä Venäjällä oli välttämätöntä läpikäydä pitkälliset sotakommunismien, nepin, ensimmäisen ja toisen viisivuotissuunnitelman kaudet, me tulemme Amerikassa alkamaan vieläkin edistyneemmästä kehitysvaiheesta, suunnilleen siitä, mihin Neuvostoliitto pääsee neljännellä viisivuotissuunnitelmallaan.

Ainoa seikka, joka voisi muuttaa tämän Neuvosto-Amerikan suotuisan perspektiivin, olisi mahdollinen, mutta aavistamaton, toistaiseksi tuntemattomien tuhovoimien aikaansaama imperialistinen sota, joka tuhoisi Amerikan talouden.

Lyhyesti, Yhdysvallat käsittävät kommunistisen yhteiskunnan kaikki ennakkoehdot, paitsi yhtä, neuvostovaltaa. Venäjällä, sanoi Lenin useita vuosia jälkeen

v:n 1917, "Neuvostovalta ynnä sähköistäminen on sama kuin kommunismi." Amerikassa sähköistäminen on jo tehty, joten me voimme lyhentää Leninin formulaa.

Kysymys on, jos Amerikan työväenluokka saa eittämättömän vallan, mikä tulee olemaan maan taloudellisen ja yhteiskunnallisen elämän mahdollinen ja todennäköinen suunta?

Uusi hallitus ottaisi heti haltuunsa ja käytettäväkseen kaikki pankit, rautatiet, vesi- ja ilmaliikenteen, kaivokset ja kaikki suurimmat trustitutuneet teollisuudet. Pienteollisuudet, kunnalliset yleishyötylaitokset ja jakelualat organisoitaisiin paikallishallitusten alaisiksi laitoksiksi tai osuuskunniksi, tai joissain tapauksissa suurteollisuuksien apuosiksi. Hallitus ottaisi haltuunsa ja viljeltäväkseen suuret maatilat, samalla kun pienviljelijöitä rohkaistaisiin ja autettaisiin yhtymään vapaaehtoiseen osuuskuntiin suurtuotantoa varten valtion avulla.

Kaikki saatavissa oleva työvoima pantaisiin heti työhön, kaikkein ensiksi aineellisen rikkauden välittömään tuotantoon, toiseksi sen jakeluun ja kolmanneksi yhteiskunnallisen terveydenhoidon, opiskelun ja huvittelun palvelukseen.

Jokaisen työkykyisen henkilön olisi mentävä työhön ja saatava työstään yhteiskunnallisesti määritellyn taksan mukainen palkka. Sellainen palkkataksa voisi alussa vaihdella esimerkiksi alimmasta \$2,000:n vuosipalkasta \$10,000:n tai yli, nykyisten arvojen mukaan. Keskimääräinen palkka, nykyisten mahdollisten kansallistulojen kohtuullisen arvion mukaan, tehtyämme ensin varauksen pääoman kasaantumiselle, olisi noin

\$5,000 vuodessa perhettä kohti Yhdysvalloissa. Tätä voi pitää hetikohtaisena keskimääräisenä elintasona neuvostohallituksen alaisuudessa Amerikassa.

Missä muodossa tämä tulisi hyödyttämään väestöä? Monet kyselevät, että eikö se tarkoittaisi sellaista rykmenteerausta, sellaista yksitoikkoista yhdenmukaisuutta, että vaikka palkkataso olisikin noin korkea, elämä muuttuisi mauttomaksi. Tällaiset epäilijät kuvittelevat Neuvosto-Amerikan kansalaisten asuvan samanlaisissa kasarmeissa, pukeutuvan samanlaisiin lain määräämiin vaatteisiin, syövän samanlaisia aterioita, lukevan samoja kirjoja ja sanomalehtiä, käyvän samoissa huveissa, ajattelevan samoja asioita, j.n.e., j.n.e. Sellainen kuva kommunistisesta yhteiskunnasta on kapitalistisen propagandan harjoittajan esilleloihdima mörkö, mutta sellaista olotilaa on ihmiskunnan mahdoton tehdä enää sen täydellisemmäksi kuin se on tänään kapitalismin vallitessa. Nämä herrasmiehet uskottelivat meille, että kommunismi tulee yksinkertaisesti ottamaan kapitalismin kehnoimman piirteen ja tekemään sen yleiseksi säännöksi. Miksi me tekisimme sellaisen typeryyden, kukaan ei osaa selittää!

Totuus tietysti on, että kommunistinen teollisuus olisi kokonaan toisenlainen kuin tämä alakuloinen kuva. Ensi kerran me vapautuisimme kapitalismin pakottamista kaameista köyhälistökorttelien kasarmeista ja alkaisimme saada ajanmukaisia, kunnollisia asuntoja kaikille. Aluksi jo nykyisten asunto-olojen yksinkertainen uudelleenjärjestely vallankumouksellistuttaisi tämän tilanteen. Me voisimme riistäytyä irti oman köyhyytemme ja kapitalistisen joukkotuotannon määrittelemästä vaatetuksen yhdenmukaisuudesta. Useim-

mat voisivat ensi kertaa elämässään syödä makunsa mukaan, sillä ensi kertaa heidän kannattaisi. Ja ensimmäisen kerran vapautuisi ihmisen mieli Hollywoodin, Hearstin & kumppanien ylläpitämästä henkisestä orjuudesta.

Kuinka me voimme olla varmoja, että saisimme kaikkia näitä hyvyyksiä? Siksi, että mikään ei estäisi meitä niitä saamasta, jos me niitä haluamme. Meillä olisi valta muovailla elämämme oman valintamme mukaan; meillä on siis aihetta olettaa, että valinta ei tule olemaan kommunismin vihollisten kuvailema typeruus, taantumuksellinen hölynpöly.

Neuvostohallituksen ensimmäinen huoli tulee olemaan tuotannossa; se tullaan suuresti keskittämään parhaiden teknillisten saavutusten hyödyksikäyttämiseksi. Kaikki tuotantoneuvot yhteiskunnallistutetaan, otetaan pois yksityisten kontrollista. Kulutus taas yhteiskunnallistutetaan ainoastaan vapaaehtoisuuden pohjalla, jokaisen yksilön mitä suurimman vapauden ohella valintaan ja vaihteluun nähden. Ja mitä valtavammaksi kasvaa luotujen arvojen virta, sitä täydellisemmäksi tulee vapaus kulutukseen nähden, kunnes kaikki kulutus on ehdottomasti vapaata ja häiritsemätöntä.

Vain sellaisessa yhteiskunnassa voimme toivoa näkevämme ihmiskyvyn ihmeellisten mahdollisuuksien täyden ilmenemisen, ihmisneron ja yksilöllisyyden kehityksen ja kohottamisen täyteen oikeuteensa, sillä se ei ole enää muutamien poikkeuksellisten yksilöiden vaan vapaiden miesten ja naisten miljoonaisten joukkojen oikeus.

Monet kyselijät ovat meiltä kysyneet:

Mutta kuinka teollisuus voidaan pitää täydessä käynnissä ilman voitto-motiivia? Eikö johtoasemissa kasva byrokraattinen aparaatti, joka muodostuu uudeksi valtuokaksi? Eikö meille ole jälleen vanhat voitto-motiivin siemenet epätasaisissa palkoissa y. m., jotka tekin sanotte olevan olemassa sosialismin vallitessa?

Me odotamme sosialististen tehtaidemme tuottavan huippunopeudella juuri *sentähden*, kun "voitto-motiivi" on poistettu. Se kuuluisa entinen voitto-motiivi, joka kapitalismin nuoruudessa piti tapanaan avata tehtaita, esiintyy nykyään etupäässä niiden sulkijana. Sosialistisen talouden hallinnollinen aparaatti ei voi koskaan muodostua uudeksi valtuokaksi, sillä siltä puuttuu se yksityisomistusoikeus, se joukkojen elinehtojen monopoli, jolle luokkajako perustuu yhteiskunnassa.

Ei, vanha voitto-motiivi ei tule hiipimään takaisin sosialistiseen yhteiskuntaan epätasaisten palkkojen y. m. s. kautta. Voitto-motiivilla ei ole mitään tekemistä palkkojen, enempää tasaisten kuin epätasaistenkaan kanssa, huolimatta Mr. Rooseveltin yrityksistä tammikuulla v. 1935 kongressille antamassaan lausunnossa kuvata koko maan väestöä voitoilla eläväksi ja paremman elintason riippuvaiseksi lisääntyvistä voitoista. Sellainen käsitys voitoista ei kuulu taloustieteen oppikirjoihin, vaan lastensatuihin. Voitto on ainoastaan se osa yhteiskunnan nykyisestä tuotannosta, jonka perustana ja oikeutuksena on yhteiskunnallisesti käytettyjen tuotantoneuvojen yksityisomistus. Voitto-motiivi ei ole milloinkaan mitään muuta kuin pienen omistavan ryhmän motiivi antaa omaisuutensa suurien

omistamattomien joukkojen käyttöön tuotannossa, toivossa saada lisääntyvän osan tuotannosta voittona. Sellaisten motiivi, jotka luovat arvoja, ei ole koskaan ollut, eikä voi koskaan olla mikään "voitto-motiivi", vaan esiintyy se täysin voitoista huolimatta ja alituisessa vastarinnassa voittoihin. Voittojen hävittäminen sosialistisessa yhteiskunnassa vapauttaa rakentavat inhimilliset luomismotiivit kaikkein vaikeimmasta esteestään.

Mitä ovat inhimilliset luomismotiivit? Kaikkein primitiivisimmät ja melkein ainoat kapitalistisessa yhteiskunnassa ovat nälän ja puutteen pelko, halu välttää köyhyyden ja nälkiintymisen. Kapitalismin oloissa tämän motiivin kehityksen huippuna on pyrkimys kohota kovalla työllä työtätekevien luokasta pikkuporvariluokkaan. Sosialismin oloissa tätä kaikkein primitiivisintä motiivia sovelletaan pääasiallisesti porvarillisten aineiden muokkaamisessa työläisiksi, kuten tunnuksessa, "Ken ei työtä tee, hän ei myöskään syö." Työläisten pääjoukolla sosialismi antaa uusia motiiveja, yhteiskunnallisia motiiveja, yhteiskunnallisen kilpailun ja yhteiskuntaa, eikä yksityisiä voittoilijoita, palvelevien tuottajien kunnian ja sankaruuden motiiveja.

Socialismin vallitessa työ tulee enempi ja enempi etuoikeudeksi, eikä taakaksi; se sisältää omat palkintonsa, joiden aineellinen puoli käy vähempi ja vähempi merkitykselliseksi, yhteiskunnallisen tunnuksen näkökannalta enempi ja enempi määrääväksi.

Ja mikä jättiläismäinen liikkeellepaneva voima onkaan tämä uusi sosialistisen työn motiivi! Minkä ihmiskykyjen avartamisen se saakaan aikaan! Nyt jo Neuvostoliitto on antanut meille muutamia vihjauksia

perusteellisesta vallankumouksesta ihmislousteessa, jonka saa aikaan tämän uuden motiivin vaikutus inhimillisessä toiminnassa.

Sosialismi ei ole pelkkä vallankumous taloudellisessa elämässä. Se luo kokonaan uuden ihmiskunnan. Se ottaa ihmisen, jota luokkayhteiskunnan väkivalta ja sorto on kautta aikojen raaistanut ja rappeuttanut, vapauttaa hänet kurjasta perinnöstään, omaa menneisyydestä vain ihmisjärjen saavutukset, eikä sen rikoksia ja typeryyksiä, luo ihmisen uudelleen, muovaten hänet sosialistisen työn innostuksessa uudeksi yhteiskunnalliseksi olennoiksi.

Nouseva sosialistinen järjestelmä Neuvostoliitossa on jo vuosia osoittanut, että aineellisen tuotannon laajentamisessa se voittaa kapitalismin nuoruuskautenaankin seitsemän tai kahdeksankertaisesti. Etevämpien ihmistyyppien luomisessa sosialismin paremmuus on tullut toteennäytetyksi tuhat kertaa ratkaisevammin. Kapitalismi voi vielä rappioutilassakin luoda aineellista rikkautta, vaikka määrä käykin pienemmäksi; mutta korkeatyyppisten ihmisten luomisessa ja koko väestön yhteiskunnallisen tason kohottamisessa kapitalistinen järjestelmä on täydellisesti kadottanut mitä voimaa sillä ehkä nuoruudessaan oli. Tänään se turmelee ja rappeuttaa kokonaisia kansoja ja myrkyttää ja tyhmyttää omia nerojaan.

Tänään on selvää, että kaikki inhimillinen edistys on mahdollista ainoastaan taistelussa kapitalistista järjestelmää ja sen pönkittäjiä vastaan, ainoastaan taistelussa sosialismin puolesta seuraavana vaiheena ihmiskunnan historiallisessa marssissa kohti luokatonta, kommunistista yhteiskuntaa.

LIITTEITÄ

Liite

YHDYSVALTAIN KOMMUNISTI- PUOLUEEN MANIFESTI

KAIKILLE YHDYSVALTAIN TYÖLÄISILLE:

Puhumme teille kommunistipuolueen 25,000 jäsenen nimessä, jotka valitsivat tämän kahdeksannen kansalliskonventionin edustajat; useiden satojen tuhansien työläisten nimessä jotka valitsivat veljesedustajia ammattijärjestöistä, työttömäin neuvostoista, työväenyhdistyksistä, veljesjärjestöistä; kaivosmiesten, terästyöläisten, metalli-, auto-, kutomo-, meriliikenne-, rautatie-työläisten nimessä, joiden edustajat muodostavat tämän konventionin enemmistön.

Tämä työläisten konventioni kääntyy teidän, Yhdysvaltain työväenluokan ja raatavain farmarien puoleen, puhuakseen muutaman koruttoman sanan kriisistä ja mahdollisuuksista löytää ulospääsytien.

Kapitalistisen järjestelmän kriisi käy yhä hirvittävämmäksi työväelle ja työtätekeville joukoille. Miljoonilla riistetyillä on yhä suuremmat vaikeudet vain pelkän toimeentulon hankkimisessa. Työttömyysavustusta vähennetään häikäilemättömästi ja monissa tapauksissa se kokonaan lopetetaan. Työläisten saamia todellisia palkkoja vähennetään kuukausittain ja työvauhtia kiihdytetään tunnottomasti.

Köyhien farmarien suuri enemmistö hitaasti mutta varmasti puristetaan pois maalta ja heitetään "vapaille" työmarkkinoille kilpailemaan työläisten kanssa. Sorrettu neekeriväestö on kuormitettu raskaimmalla

taloudellisella taakalla, erikoisesti työttömyydellä. Heiltä kielletään nekin vähäiset avustuksen muruset joita annetaan nälkäisille valkoihoisille työläisille ja heitä edelleen alistetaan raakamaiseen lynkkaukseen ja jim-crowismiin. Työläisnaiset ja perheenemännät kärsivät erikoisesti kriisistä ja fasistisista yrityksistä ajaa heidät pois teollisuudesta. Miljoonia nuoria työläisiä heitetään kaduille koulujen sulkemisen kautta ja samaan aikaan heiltä kielletään mahdollisuus ansaita elämänsä teollisuudessa.

Mitä "uusi jako" on antanut työläisille

Kärsiviä työläisjoukkoja on käsketty kääntymään Washingtonin hallituksen puoleen pelastajanaan. Mr. Roosevelt ja uusi jako ovat koristettuja sateenkaaren tapaisilla lupauksilla palaavasta hyvinvoinnista. Mutta työväki nopeasti alkaa ymmärtää katkeran totuuden, että Roosevelt ja hänen uusi jakonsa edustavat Wallkadun pankkiireita ja suuria korporatsioita — finanssipääomaa — juuri niinkuin Hoover ennen häntä ja että Rooseveltin hallitus toimittaa vielä julmempia hyökkäyksiä kansanjoukkojen elintasoja vastaan. Rooseveltin uuden jaon politiikan alaisuudessa hallituksen yleinen rahasto on muuttunut jättiläismäiseksi kaukaloksi, josta suurkapitalistit saavat syödä itsensä yltäkyläisiksi. Yli kymmenen biljoonaa dollaria on lahjoitettu pankeille ja korporatsioille, rahaa, jota on puristettu työläisiltä ja farmareilta inflation ja kaikenlaisten uusien verojen kautta.

NRA ja teollisuuskoodit ovat edelleen auttaneet kapitalistien rikastumista määräämällä vissit monopolihinnat, kiihdyttäen trustiutumista ja kuristamalla pienet kapitalistit ja itsenäiset tuottajat.

NRA:n työsäädökset, joita AFL:n ja sosialistipuolueen johtajat tervehtivät "työn uutena vapauskirjana," ovatkin todella osottautuneet olevan uusia kahleita työläisille. N. s. minimipalkan määrääminen näl-

kärajan alapuolelle, on osottautunutkin olevan suuri yritys alentaa työläisten korkeamminkin palkat tälle asteelle. N. s. järjestäytymisen oikeudet ja kollektiivisen neuvottelun takaaminen onkin todellisuudessa osottautunut merkitsevän komppanian unioiden perustamista. He nyt yrittävät riistää työläisiltä viimeisetkin oikeudet laittamalla pakollisen lakkojen sovittamislain Wagnerin lakiehdotuksen kautta, jota petollisesti selitetään yrityksenä taata työläisten oikeudet.

Kaikki nämä sisäpolitiikan otteet avoimesti tunnustetaan olevan sisällöltään ihan samanlaisia kuin avointen fasistihallitusten toimenpiteet. Tämä nopea liikehtiminen fasismia kohden Yhdysvalloissa käy käsikädessä kansainvälisten ristiriitojen kärjistymisen kanssa ja suurimpien sotavalmistelujen yhteydessä, mitä on koskaan nähty sodanedellisellä kaudella. On myönnetty enemmän kuin biljoona dollaria sotatarkoituksiin tämän vuoden aikana. Suuri osa tästä rahasta on otettu suoraan näennäisesti yleisiin töihin määrättyistä rahastoista. Satoja miljoonia dollareita kulutetaan sotilaalliseen harjoitukseen CCC:ssä (keskityslaireilla), jotka ovat hallituksen sotadepartementin johdon alaisia.

Washingtonissa sijaitsevan hallituksen politiikalla on yksi tarkoitus: pakottaa työläiset, farmarit ja keskiluokat maksamaan kriisin kulut, säilyttää suurten kapitalistien voitot hinnalla millä hyvänsä, perustaa fasistikomennon kotimaassa ja käydä imperialistista sota ulkomailla.

A.F.L. ja sosialistipuolueen johtajat tukevat Rooseveltia

Kuinka voivat työläiset ja farmarit taistella tätä politiikkaa vastaan, joka ajaa työläiset nälkään? AFL:n johtajat ovat avoimesti tehneet itsensä tunnetuiksi Rooseveltin hallituksen politiikan tukijoina. Siinä määrin kuin nämä johtajat kontroleeraavat ammattiuonioita, ne estävät tai demoraliseeraavat työläis-

ten taisteluita ja jättävät heidät avuttomina kapitalistien käsiin. Sosialistipuolue kannattaa AFL:n johtajia ja hyväksyy ja aktiivisesti tukee jokaista uuden jaon määrättyä politiikkaa: inflatiota, NRA, AAA, PWA, CWA, CCC, Wagnerin lakiesitystä y. m., tervehtien näitä fasisti- ja sotatoimenpiteitä "askeleina kohti sosialismia."

On selvää, että työläiset ja farmarit eivät voi taistella kapitalistien hyökkäyksiä vastaan, elleivät he murra itseään vapaaksi AFL:n ja sosialistipuolueen johtajain politiikasta. Sitä vastoin että nämä johtajat ovat rakentaneet yhteisrintaman kapitalistisen hallituksen kanssa, työtä tekevien joukkojen täytyy rakentaa heidän oma työväenluokan yhteisrintamansa alhaaltapäin kapitalistiluokkaa ja Rooseveltin hallitusta vastaan.

Vain kommunistipuolue taistelee työläisten puolesta

Vain kommunistipuolue on jatkuvasti järjestänyt ja johtanut vastarintaa kapitalistien hyökkäyksiä vastaan. Kommunistipuolueen viholliset yrittävät pelotella työläiset ja farmarit pois tästä taistelusta huutamalla, että kommunistipuolue on kiintynyt ainoastaan vallankumoukseen, että se ei vilpittömästi yritä suojella joukkojen elinehtoja. Ne tekevät tätä tarkoituksella salata sitä tosiseikkaa, että ne, yksin ja kaikin, ajavat yhtä ainoata politiikkaa, joka tähtää kapitalistien voittojen pelastamiseen, ollenkaan välittämättä mitä se maksaisi joukkojen elintason polkemisena.

Kommunistipuolue julistaa, että palkat tulee säilyttää, olkoot seuraukset kapitalistien voitoille mitkä tahansa.

Kommunistipuolue julistaa, että työttömyysvakuutus täytyy saada voimaan kapitalistien voittojen kustannuksella.

Kommunistipuolue julistaa, että työläis- ja farmarijoukkojen tulee taistella ei ainoastaan elämäntasonsa alentamista vastaan, vaan heidän tulee voittaa jatkuvasti nouseva elintaso kapitalistien voittojen kustannuksella.

Kommunistipuolue julistaa, että jos kapitalismin jatkuminen vaatii kansanjoukoilta voittojen suojelemista nälän, fasismin ja sodan hinnalla, niin silloin on sitä parempi mitä pikemmin kapitalismi tuhotaan.

Ainoa työttömyysvakuutuslakiesitys on kommunistipuolueen esittämä

Ei ole mikään sattuma, että ainoa vakava työttömyysvakuutustoimenpide, joka on asetettu Yhdysvaltain kongressille, on Työläisten Työttömyys- ja Yhteiskunnallinen Vakuutuslakiesitys, H. R. 7598, jonka kommunistipuolue laati ja kansanomaistutti joukkojen keskuudessa. Ainoastaan kommunistipuolue on todellisesti taistellut työttömyysvakuutuksen puolesta ja tämän taistelun kautta saattoi kongressin eteen ensimmäisen ja ainoan lakiesityksen, joka säätää todellisen työttömyysvakuutuksen.

Ei ole mikään sattuma, että Työläisten Työttömyysvakuutuslakiesitystä vastaan eivät taistele ainoastaan republikaani- ja demokraattipuolueet, mutta myöskin AFL:n ja sosialistipuolueen johtajat, samoin kuin pienet ryhmät heidän pakaasinkantajiaan, mustelaiset, trotskilaiset ja lovestonelaiset.

Ei ole mikään sattuma se, että milloin tahansa suuri lakkoliike syntyy, kapitalistilehdistö kirkuu ja AFL:n ja sosialistipuolueen johtajat valittavat sitä, että joukot ovat luisuneet pois heidän kontrollistaan.

Vaatimusten voittamiseksi täytyy hyökätä kapitalistien voittoja vastaan. On totta, että kaikki taistelut jokapäiväisestä leivästä, maidosta lapsille, häätöjä vastaan, työttömyysvakuutuksen ja avustuksen puoles-

ta, palkankorotuksen puolesta, oikeudesta järjestyä ja lakkoutua, y. m. ovat suoranaisesti yhdistetyt vallankumoukseen. Ne, jotka vastustavat vallankumousta ja haluavat säilyttää kapitalistisen järjestelmän, ovat valmiita uhraamaan nämä työläisten taistelut tarkoituksella avustaa kapitalisteja säilyttämään liikevoittonsa.

Taistelua voivat rohkeasti johtaa ja peräänantamattomasti järjestää työtätekevien joukkojen välittömien etujen puolesta ainoastaan ne, jotka tietävät, että nämä vaatimukset täytyy voittaa, vaikkapa se merkitsisi kapitalistien voittojen tuhoamista ja jotka vetävät välttämättömän johtopäätöksen, että työläisten ja farmarien täytyy tietoisesti valmistautua kapitalismin kukistamiseen.

Kriisiä ei voida ratkaista työtätekeviin joukkoihin nähden ennenkuin Wall-kadun valta on murrettu ja työväenluokan valta perustettu. Ainoa tie ulos kriisistä työtätekeville on vallankumouksellinen ulospääsytie — kapitalismin hallinnon ja kapitalismin poistaminen ja sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen vallankumouksellisten työläisten hallituksen, neuvostohallituksen vallan kautta.

Esimerkki vallankumouksellisesta ulospääsystä

Kriisin vallankumouksellinen ratkaisuoehjelma ei ole mitään sokeata kokeilua. Työväenluokka on jo vallassa maailman suurimmassa maassa ja on jo todistanut sosialistisen järjestelmän suuren etevämmyyden. Samaa aikaan kun kriisi kouristaa kapitalistisia maita — Neuvostoliitossa, jossa työläiset hallitsevat neuvostovallan kautta, rakennetaan voittoaisti sosialistista yhteiskuntaa.

Neuvostoliiton työväenluokka omilla voimillaan ja sosialistisen systeeminsä kautta uudelleenrakensi kansallistalouden, jonka kuusi vuotta kestänyt imperialis-

tinen sota ja interventio tuhosi. Se vapautti Venäjän ijänikuisesta takapajuisuudesta ja nosti teollisuustuotantonsa ensimmäiselle tilalle Euroopassa, enemmän kuin kolme kertaa yläpuolelle sodan edellisen ajan tuotantoa. Se repi ylös juurineen kapitalismin viimeisen kasvumaan, menestyksellisesti sisällyttäen maatalouden sosialistiseen talouteen. Se vapautti entiset sorretut kansallisuudet ja liitti ne sosialistiseen järjestelmään. Se perinpohjin poisti työttömyyden ja kohotti suunnattomasti työtätekevien joukkojen aineellista hyvinvointia ja kulttuuritasoa. Sosialistisen järjestelmän pohjalla Neuvostoliitosta on tullut kaikista voimakkain vaikuttaja rauhan puolesta sotakiikhoisassa maailmassa.

Sen voitot ovat loppumattomia innostajia ja rohkaisijoita työtätekeville joukoille kaikissa maissa. Ne ovat eläviä esimerkkejä mahdollisuudesta löytää tie ulos kriisistä raatajien eduksi. Neuvostoliiton voittosain työläisten kokemukset ennen vallanottoa, sen kuluessa ja sen jälkeen heittävät loistavaa valoa, näyttäen tietä, jota tulee seurata kaikissa maissa, bolshevismien tietä, Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin tietä.

Työläiset ottivat väärän tien Saksassa ja Itävallassa

Samaan aikaan kun bolshevistista tietä on menestyksellisesti koeteltu Neuvostoliitossa, meillä on myöskin esimerkkejä Toisen Internationalen puolueiden politiikan tuloksista. Sosialistipuolueet seisovat työväenluokan enemmistön johdossa Saksassa ja Itävallassa. Vallankumoukselliset nousut vuonna 1918 asettivat näiden maiden sosialistipuolueet valtaan. Niiden johtajat hylkäsivät bolshevistisen tien ja kerskuivat erilaisesta "sivistyneestä," "rauhallisesta," "kansanvaltaisesta," "asteettaisesta siirtymisestä sosialismiin" muodostamalla kokoomushallituksen porvariston kans-

sa, pirstoutuneen kapitalistisen järjestelmän uudelleenrakentamisen perustalla. Tässä tarkoituksessa he murskasivat vallankumouksen vuonna 1918.

He seurasivat "vähemmän pahan" politiikkaa, kannattivat Brueningin hallitusta hätäasetuksineen työläisiä vastaan, riisuiivat työväenluokan aseista, johtivat työläiset äänestämään kenttämarsalkka Hindenburgia ja viimein nousivat häpeänsä kukkulalle äänestämällä Hitlerin puolesta valtiopäivillä, tasotettuaan tietä fasisille vuodesta 1918 lähtien. Itävallassa he kannattivat Dollfussin fasistista hallitusta "vähempänä pahana" hetkellä, jolloin Dollfuss suuntasi kanuunansa Itävallan työläisten koteja vastaan.

Heidän "sivistyneet" menetelmänsä avasivat tien Europan nykyaikaisen historian raaimmalle hallitusjärjestelmälle. Heidän "rauhalliset" menetelmänsä synnyttivät mitä verisimmän ja väkivaltaisimman taantumuksen. Heidän "kansanvaltaisuutensa" johti mitä julmimpaan ja avonaisimpaan kapitalistiseen diktatuuriin. Heidän "asteettainen siirtymisensä sosialismiin" auttoi rajattoman vallan palauttamisessa finanssipääomalle, fasismin herralle. Saksan ja Itävallan työväenluokka, saatuaan kuusitoista vuotta katkeria ja verisiä opetuksia sosialistipuolueiden ja Toisen Internationalen politiikan todellisesta merkityksestä, on nyt lopullisesti alkanut erota heistä ja valita bolshevistisen tien.

Yhdysvallat on kypsä sosialismiin

Kaikissa aineellisissa suhteissa Yhdysvallat on täysin kypsä sosialismiin. Kasaantuneet rikkaudet ja tuotantovoimat, yhdessä melkein kaikkien raaka-aineiden loppumattoman varaston kanssa, tarjoavat täydellisen aineellisen perustan sosialismille. On olemassa kaikki aineelliset edellytykset yhteiskunnalle, joka voisi heti antaa kaikki elämäntarpeet ja vieläpä jonkun

määrän ylellisyyttäkkin koko väestölle, kolmen tai neljän tunnin työpäivällä.

Nämä suunnattomat rikkaudet, nämä jättiläismäiset tuotantovoimat ovat suljettuja niiltä joukoilta, jotka voisivat niitä käyttää. Ne ovat pienen loismaisen kapitalistiluokan omaisuutta, joka lukitsee varastohuoneet ja sulkee tehtaat tarkoituksella puristaa lisää liikevoittoja. Tätä taloudellista halvaannusta voittojen vuoksi miljoonien nälän ja kurjistumisen kustannuksella, toteuttaa kapitalistinen hallitus poliiseineen, oikeuslaitoksineen, vankiloineen ja sotilaineen.

Ei ole muuta mahdollista joukkojen etujen mukaista ulospääsytietä kriisistä kuin se, että murskataan tämän pienen monopolistisen kapitalistiluokan käsissä oleva valtiovalta. Ei ole muuta ulospääsytietä kuin perustaa työväen hallitus liitossa köyhien farmarien, neekeri-
väestön ja köyhtyneiden keskiluokkien kanssa.

Ei ole muuta ulospääsytietä kuin luoda työtätekevien vallankumouksellinen demokratia, joka samaan aikaan on ankaraa diktatuuria kapitalisteja ja heidän asiakkaitaan vastaan. Ei ole muuta ulospääsytietä kuin vallata kapitalisteilta teollisuudet, pankit ja kaikki taloudelliset laitokset ja muuttaa ne kaikkien yhteiseksi omaisuudeksi vallankumouksellisen hallituksen johdolla. Ei ole muuta ulospääsytietä, lyhyesti sanoen, kuin kapitalistisen järjestelmän hävittäminen ja sosialistisen yhteiskunnan perustaminen.

Mitä on "amerikalaisuus"?

Välttämätöin ensiaskel sosialismin perustamiseksi on työläisten vallankumouksellisen hallituksen perustaminen. Kapitalistit ja heidän agenttinsa kirkuvat kuinka tällainen vallankumouksellinen ohjelma on epä-amerikalainen, mutta heidän kiljuntansa ei ole totta, vaan heidän omien ahneitten etujensa puolustamista. Tänä päivänä Kommunistipuolue on ainoa

puolue, joka kuljettaa eteenpäin vuosien 1776 ja 1861 vallankumouksellisia traditsioneja nykypäiväisten luokkasuhteitten alaisina. Kommunistipuolue on nykyisin ainoa puolue, joka katsoo poliittisesti sopivaksi ja välttämättömäksi muistuttaa amerikalaisille työläisjoukoille, kuinka eräessä aikaisemmassa kriisissä pois-pääsytie on löytynyt vain vallankumouksellisesta laadusta. Kommunistipuolue tänä päivänä on ainoa puolue, joka terävästi nostaa esiin, edistää ja käytäntöön sovelluttaa tämän päivän probleemeihin "amerikalaisuuden" vanhaa perusasiakirjaa, Itsenäisyyden Julistusta.

Käytäntöön sovittaessaan Itsenäisyyden Julistusta tämän hetken olosuhteisiin Kommunistipuolue osottaa, etteivät koskaan laajat työläisjoukot ole olleet niin tyystin ryöstetyt kaikista "elämän, vapauden ja elämänonnen tavoittelun oikeudesta" kuin juuri nykyisin. Ei koskaan ole ollut käytännössä niin "hävittäviä" vaikutuksia näitä oikeuksia vastaan "minkään hallitusmuodon taholta" kuin nykyisin voimassa olevan hallituksen taholta Yhdysvalloissa. Koskaan eivät riistetyt joukot ole kärsineet niin "pitkästä häväistysten sarjasta" tai olleet "alistettuina ehdottoman despotismin alaisuuteen," kuin tänään kapitalistisen hallinnon alaisena. Se "periaate," joka varustaa perusteen Itsenäisyyden Julistuksessa mainitulle "uudelle hallitukselle" on vuonna 1934 proletariaatin diktatuurin periaate; se uusi muoto on työläisten ja farmarien neuvostojen muoto — Neuvostovalta. Se "uusi tae heidän tulevan elämänsä ehdoille," jonka työläiset tulevat perustamaan, on siinä, että työväenluokka asetetaan jokaiseen valta-asemaan ja että hajoitetaan kapitalistien luokkavallan jokainen laitos.

Kaikista ensimmäisenä tehtävänä sellaisella vallankumouksellisella työväenhallituksella tulisi olemaan varastohuoneiden avaaminen ja suunnattomien, käyttämättömäin liikojen ruoka- ja vaatevarastojen jakaminen työtätekeväälle väestölle.

Se avaisi tavattoman suuren määrän käyttämättömäksi jätettyjä rakennuksia, jotka nyt on pidätetty yksityisen voittoilun palvelukseen ja panisi ne palvelemaan kymmeniä miljoonia, jotka nyt harhailevat koddittomina kaduilla tai värjöttelevät kellareissa ja kurjalistoasumuksissa.

Sellainen hallitus tulisi heti varaamaan loppumattoman virran uusia tuotteita, edellämaitulla tavalla käytettyjen varastojen tilalle, avaamalla kaikki tuotantolaitokset, tehtaat ja kaivokset, antaen jokaiselle työtä jatkuvasti kohoavilla palkoilla.

Kaikki tuotantovälineiden entiset omistuspaperit, niihin kuuluen osakkeet, bondit j.n.e., pantaisiin museoon, samalla kun ainoastaan pikku säästöt turvattaisiin erikoissäädöksillä. Yleisistä varoista ei maksettaisi mitään kenellekään, paitsi mikäli kysymys on yhteiskunnalle suoritetuista palveluksista.

Sellainen hallitus ryhtyisi heti uudelleen järjestämään nykyistä sekasortoista tuotantojärjestelmää sosialismin periaatteiden mukaisesti. Se poistaisi suunnattoman suuren kapitalistien tuhlauksen; se saattaisi täyteen käytäntöön tieteen jättiläissaavutukset, jotka kapitalistiset isännät ovat sysänneet syrjään yksityisten voittoiluetujensa takia. Sellaisen sosialistisen tuotannon uudelleen järjestäminen tulisi jotakuinkin heti kaksinkertaistuttamaan maan nykyiset tuotantovoimat. Sellainen vallankumouksellinen hallitus tulisi turvaamaan farmareille omistuksen heidän maihinsa ja varaamaan heille tarpeelliset edellytykset mukavaa elämää varten, se tekisi farmariväestölle mahdolliseksi yhdistää voimansa yhteiskunnallisessa sosialistisessa maataloudessa, siten tuoden maaseutuväestölle kaikki nykyisen sivistyksen etuisuudet ja tulisi lisäämään moninkertaisesti Amerikan maanviljelyksen tuotantokykyä. Se ryhtyisi heti toteuttamaan neekeriväestön täydellistä vapauttamista kaikesta sorrosta ja tulisi turvaamaan heille ehdottoman taloudellisen, poliittisen ja yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden.

Sosialistisen järjestelmän perustaminen Amerikkaan tulee aiheuttamaan tälle maalle sellaisen hyvinvoinnin runsauden, että sitä tuskin voi kuvitellakaan. Tuottava työ, sensijaan, että se olisi räsitystä, tulee olemaan uuden yhteiskunnan jokaisen jäsenen haluama etuoikeus. Sellaisen yhteiskunnan varallisuus tulee heti muodostumaan niin suurenmoiseksi, että ilman mitään erikoisia räsityksiä on käytettävissä suunnattoman suuret ylijäämät, joita voidaan luovuttaa vapaina lahjoina taloudellisesti takapajuisemmille kansoille, ensi sijassa niille, jotka ovat joutuneet kärsimään amerikalaisen kapitalismin imperialistisesta riistosta, kuten Cuba, Latinalainen Amerika, Filippiinit ja Kiina, että myöskin nämä kansat voisivat sosialistisen yhteiskunnan rakentaa mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Taistelu leivän puolesta on taistelua kapitalismia vastaan

Kriisistä poispääsy kapitalistisella tavalla nojaa palkkojen laskemiseen, työkiireen lisäämiseen, työttömyysvakuutuksen kieltämiseen, fasismiin ja sotaan. Kriisistä poispääsy vallankumouksellisella tavalla alkaa taisteluista työttömyysvakuutuksen puolesta, taisteluista palkanlaskemisia vastaan, palkankorotusten puolesta, avustuksen taisteluissa farmareille — mielenosotusten, lakkojen, suurlakon kautta, jotka johtavat vallan valtaamiseen, kapitalismin hävittämiseen työläisten vallankumouksellisen hallituksen kautta.

Kommunistipuolue kutsuu työläisiä, farmareita, kurjuuteen syöstyjä keskiluokkalaisia yhdistämään näiden voimat sovittamattomaan taisteluun heidän elinehtojensa jokaista huonontamisotetta vastaan ja kaikkia niitä taka-askeleita vastaan, joita kuormitetaan heidän kannettavakseen kapitalismin kriisin oloissa, taisteluun kasvavaa fasismin ja sodan uhkaa vastaan. Kommunistipuolue järjestää ja johtaa näitä taisteluja,

johtaen ainoaan lopulliseen ratkaisuun — työläisten hallituksen perustamiseen.

Sosialistisen yhteiskunnan perustaminen Yhdysvalloissa tulisi olemaan samalla kerralla kuolettava isku koko maailmanlaajuiselle imperialistisen sarron ja riiston järjestelmälle. Se tulee merkitsemään maailman kapitalismin loppua. Se tulee olemaan päättävä askel luokatonta yhteiskuntaa kohden koko maailmassa, askel kohti maailman kommunismia.